BHARATHA NATTU PANCHA RATNANGAL

BY

P. M. G. VENKATAKRISHNA MUDALIAR

THE TEACHERS' PUBLISHING HOUSE
EDUCATIONAL PUBLISHERS : : MADRAS

பாரத நாட்டுப் பஞ்ச ரத்தினங்கள்

திரு. P. M. G. வேங்கடகிருஷ்ண முதலியார்

இயற்றியது

ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம்,

பவழக்காரத் தெரு. :: சென்னை.

பதிப்புரிமை] 1945 [விலை அணா 10

First Issued: November 1929
Reprinted: 1932, 1934, 1940, 1945 and 1946

Approved by the Madras Text-Book Committee for Class Library: Vide Page 112 of Part II of Consolidated List dated 2nd June, 1942

Printed at The Progressive Printers, Madras—MS-58, 31-7-1946

முகவுரை

சிறுவர்கட்கு நற்போதனைகளையும் தாங்கள் மேம்பாடுறுவதற்கான வழிகளையும் நேரே கடினமாகப் புகட்டுவதினும் உதாரணங்களைக் கூறி அவை வாயிலான் தாங்களே நன்மைகளைக் கிரகிக்குமாறு விடுதலே சாலச் சிறந்ததாமன்றோ? தமது இடைவிடா முயற்சியின் பயனுக மேன்மைச் சிகரமேறி மிளிரும் அறிஞர்களது திவ்விய சரிதங்கள் இத்தகைய வழியிலே இளைஞர்களது மனத்தில் நல்லுணர்ச்சியையும் தாமும் சிறப்புற்றோங்கவேண்டுமென்னும் ஆவலையும் கிளப்புவதோடு, அதற்கேற்ற துறையில் அவர்களைச் செலுத்துவதற்கான தூண்டுகோலாகவுமிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. அதிலும் நமது நாட்டில் தோன்றித் தமது நன்மைக்காக உழைத்த பெரியோர்களை அவர்கள் தம தாருயிரன்ன மூதாதையராகவே பாவித்துத் தாம் கடைப்பிடிப்பதற்கேற்ற சீலர்களாகப் போற்றுவர்.

இதனைக் கருதியே, நமது பாரதப் பெருங் கண்டத்திலே தோன்றி, தத்தமக்கேற்ற துறையில் பாரத மக்கள் அனைவரது நன்மையையும் நாடித் தளரா துழைத்துப் புகழுடம்பை நாடிச் சென்ற பெரியார் ஐவரது ஜீவிய சரிதங்களை இப் புத்தகத்தில் வெளியிட்டுள்ளோம். ஒவ்வொருவரது குல மேம்பாடும், பெற்றோர் சிறப்பும், இளமைப் பயிற்சியும், அவர் படிப்படியாக உயர்ந்த விதமும், நாட்டுக் காற்றிய நற்சேவையும், இறுதியில் பாரத நாட்டின் சீரிய இரத்தினமாகப் பாராட்டப்படும் பெற்றியடைந்த விதமும் எளிய நடையிலே தெளிவுற விளக்கப் பெற்றுள்ளன. இப் பஞ்ச ரத்தினங்களும், இளைஞர் மனத்தினைக் கப்பக்கூடிய இருளகலவும் அவர்கள் நல்வழி கண்டு தெளியவும் வேண்டிய ஒலியினைப் பரப்பிடுமென நம்புகிறோம்.

மாணவர்களும் அவர்களுக்கு நன்மதி புகட்டும் ஆசிரியரும் இந்நூலின் பயன் கண்டு இதனை ஆதரிப்பரென எதிர்பார்க்கின்றோம்.

பதிப்பாளர்.

பொருளடக்கம்

பாரத நாட்டுப் பஞ்ச ரத்தினங்கள்

க. கௌதம புத்தர்

உலகின் இயற்கை வளங்களுக்கு நடுநாயகமாய் விளங்கும் நம் பரதகண்டத்தின் வட எல்லையாயுள்ளது இமயமலை என்னும் தெய்வீக மலைத்தொடராகும். இதன் சாரலிலிருக்கும் நேபாள நாட்டில் இரண்டாயிரத் தைந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் சுத்தோதனர் என்ற அரசர் செங்கோல் செலுத்தி வந்தார். அவர் சாக்கிய வமிசத்தைச் சேர்ந்தவர். அவரது இராச்சியத்துக்குத் தலைநகரா யமைந்திருந்தது கபிலவஸ்து என்னும் கடிநகராகும். அவருடைய மனைவியின் பெயர் மாயாதேவி. அவ் வம்மையார் அருந்ததிக்குச் சமமான கற்பினை யுடையவர்; திருவள்ளுவர் கூறியுள்ள 'தெய்வந் தொழா அள் கொழுநற் றொழு தெழுவாள் பெய்யெனப் பெய்யு மழை' என்ற பொய்யா மொழிக்கு இலக்கானவர். அவ்வரசரோ மகா உத்தம வீரர். அவர் குடிகளிடமிருந்து ஆறிலொரு கடமையே வாங்கினர். குடிகளைத் தம்முயிர்போல் பாவித்து அன்பு அருள் இரக்கங் காட்டிப் பரிபாலித்தார். குடிகளுக்குத் தம்மாலும், தம் பரிசனங்களாலும், பகைவர்களாலும், மிருகங்களாலும் இடையூறு நேரிடாவண்ணம் பாதுகாத்தார். இங்ஙனம் அவர் தம் குடிகளை ஆண்டு ரக்ஷித்து வரவே, அவர்களும் 'நம் அரசரைப்போல் வேறோர் அரசனும் உளனோ? இவர் தெய்வாமிசம் போலும். இத்தகைய நற்குணங்கள் வாய்க்கப்

பெற்ற இவர் நமக்கு அரசராக அமைந்திருப்பது நம்முடைய பாக்கியமேயாம்' என்று கொண்டாடி, அவரிடம் நீங்கா அன்பு காட்டி வாழ்ந்தனர்.

சுத்தோதனரும் மாயாதேவியும் நோற்ற நோன்பின் பயனாக அவர்களுக்கு நல்ல சுபதினத்தில் ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது. அம் மகவு எல்லா வித இலக்ஷணங்களையும் தன்னகத்துக் கொண்டு விளங்கியது. அம் மகவுக்குப் பெற்றோர்கள் சித்தார்த்தர் என்னும் நாமம் சூட்டி அதனை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகச் சீராட்டிப் பாராட்டிக் காதலித்து வளர்த்தனர்.

நிற்க, சுத்தோதனர் இந்து சமயத்தைச் சேர்ந்தவராகையால், அவர் அச் சமய வழக்கத்திற்கிணங்க, சோதிடர்களைவரவழைத்துத் தமது குமாரனுடைய ஜாதகத்தைக் கணிக்கும்படி கூறினர். அவர்களும் அரசருடைய கட்டளையைச் சிரமேற்றாங்கி அவர் விரும்பியவண்ணம் ஜாதகம் கணித்தனர். முடிவில் அவர்கள் அரசரை நோக்கி, 'வேந்தே, தங்களுடைய குமாரர் உலக சுகங்களைத் துறந்து தன்னலமற்றுப் பிறர் துயரங்களைக் களைவதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமா யிருப்பார். இன்னும், அவர் அத்துறையில் நீங்காப் புகழையும் மேன்மையையும் அடைவர் என்று எங்களுடைய சிற்றறிவுக்குப் புலனாகின்றது. அப்படி யில்லாவிடில், அவர் மன்னர்களுக்கு மன்னர் என்று போற்றத் தக்க ஏகசக்ராதிபத்யம் பூண்டு, துஷ்டநிக்கிரகம் சிஷ்ட பரிபாலனம் என்னும் அரசதருமத்தை மேற்கொண்டு தேவர்களும் வியக்குமாறு இப் பூவுலகைப் பரிபாலிப்பார்' என்று கூறினர்கள்.

இங்ஙனம் இளம்பிறைச் சந்திரனே யென்ன,

அம்மான்மார் தோள்மேலும் அத்தைமார் மடிமேலும், சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்க்கப்பட்ட சித்தார்த்தருக்கு வயது எட்டாயிற்று. அதன்மேல் மன்னர், தம்முடைய மந்திரிகளையும் பிரதானிகளையும் இன்னுமுள்ள பெரியோர்களையும் தம்முடைய கொலுமண்டபத்திற்கு வரவழைத்து, அங்குக் குழுமியிருந்தவர்களை விளித்து, 'ஐயன்மீர், யான் சித்தார்த்தனுக்கு வித்தியாரம்பம் செய்ய எண்ணியுள்ளேன் என்பது தங்களுக்கெல்லாம் தெரிந்ததேயாம். சற்குருவையடுத்து ஒவ்வொருவரும் கல்வி கற்பது அவசியமாதலின், சித்தார்த்தனுடைய கல்விப் பயிற்சிக்குத் தக்க குரு யாவர் என்பதை எனக்குத் தெரிவிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்' என்றார். அரசர் இங்ஙனம் கூறியதைக் கேட்ட அப் பெரியார்கள் தக்க குரு ஒருவரது நாமதேயத்தை அவர்க்கு எடுத்துச் சொன்னார்கள். தமக்கு இராச்சிய சம்பந்தமான விஷயங்களில் சந்தேகம் ஏற்படும்போதெல்லாம் 'பெரியாரைத் துணைக்கொள்' என்பதற் கேற்ப அரசரும் அவர்கள் கூறிய அப்பெரியாரிடம் சென்று தம் சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டிருந்தமையால், அவர்கள் கூறியது முறையானதென்று அவர்க்கும் புலப்பட்டது. அதன்மேல் அவர் அக் குருவை வரவழைத்து முறைப்படி வரவேற்று உபசரித்துத் தக்க ஆசனமளித்துப் பின்னர்த் தம் கருத்தை வெளியிட்டனர். அரசருடைய உள்ளக் கருத்தை அறிந்த குருவானவர் சித்தார்த்தருக்குத் தம்மால் கூடிய அளவுக்குக் கல்வி கற்பித்து அவரை முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதாக வாக்களித்தார். இதனைச் செவிமடுத்த அரசர் உவகை பூண்டவராகிக் குருவுக்குப் போதுமான காணிக்கை முதலானவைகள் கொடுத்து அவரை உபசரித்

தனுப்பினர். சித்தார்த்தர் குருவினிடம் நான்கு வேதம், ஆறு சாஸ்திரம், அறுபத்துநான்கு கலை ஞானம் ஆகியவைகளை முறைப்படி கற்றுவந்தார். அத்துடன் அவர் கூரிய மதியினரா யிருந்ததைக் கண்ட குருவும் அவர்பால் அத்யந்த அன்பு காட்டினர். அதனல் அதற்காகச் சித்தார்த்தர் செருக்குக் கொள்ளாமல் வேண்டியவைகளெல்லாம் முறைப்படி கற்ருர்.

சுத்தோதனர் வெற்றி வீரர் என்று முன்னமே சொன்னேமல்லவா? அதற்கிணங்க அவர் தம் புத்திரரையும் தம்மைப்போலவே சுத்த வீரசிகாமணியாக்கும் நோக்கத்துடன் யானை யேற்றம், குதிரை யேற்றம், வில் வித்தை, வாள் வித்தை முதலான படைக்கலப் பயிற்சிகளில் அவரைத் தேர்ச்சி பெறச் செய்வதற்காகத் தக்க ஆசிரியர்களை நியமித்தார். சித்தார்த்தரும் அப்பயிற்சிகளில் நிகரற்று விளங்கிக் கண்டோர் கொண்டாடும் வண்ணம் சிறப்புற்றோங்கி வளருவராயினர்.

இங்ஙனம் சித்தாத்தர் கல்வி கேள்விகளிலும் படைக்கலப் பயிற்சிகளிலும் மேன்மையுற்று வருதலைக் கண்ட அவருடைய பெற்றோர்கள், 'ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன் மகனைச் சான்றோனெனக் கேட்டதாய்' என்ற மறைமொழிக்கிணங்க ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கித் திளைத்தார்கள். அவர்கள் மட்டுமன்றி, அந்நாட்டு மாந்தரனைவரும் சித்தார்த்தருடைய கூரிய மதியையும் சீரிய குணத்தையும் பெரிதும் பாராட்டினர்கள். மலர்ந்த முகத்தாலும் இனிய வசனத்தாலும் இரக்கந் ததும்பும் இதயத்தாலும் அவர் அனைவரது உள்ளங்களையும் கொள்ளை கொண்டார்.

இத்தகைய ஒழுக்க சீலராகிய சித்தார்த்தருக்குப் பதினைந்து பிராயங்க ளாயின. அவருக்குத் தாயாதிகள் அநேக ரிருந்தமையால் அவர்களுடன் சேர்ந்து அவர் அடிக்கடி காட்டிற்கு வேட்டையாடிச் செல்வதுண்டு. இங்ஙனம் செல்லுங் காலங்களில் அவர் மான் கூட்டங்களைக் காணச் சந்தர்ப்பங்கள் நேரிடும். அப்போது அவர் வில்லை நாணேற்றி வளைத்து அம்மிருகங்களைக் கொல்ல எண்ணுவார். ஆனல் உடனே அவரிதயத்தில் 'இவைகளும் நம்மைப்போல் கடவுளால் படைக்கப் பட்டவையன்ரே? நம்மைப் போலவே இவைகளும் சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கின்றன. இவைகளுடைய கண்ணின் வனப்பு என் மனதைக் கொள்ளையிடுகின்றது. அதனலன்ரே புலவர்களும் இவற்றை உவமையாகக்கொண்டு பெண்ணின் விழிகளைப் புகழ்ந்து வருணிக்கிருர்கள்! மற்றும் இவை பிறருக்குத் தீங்கிழைப்பனவாகவும் காணப்படவில்லையே. நான் ஏன் இவைகளை வீணே கொன்று ஒழிக்கவேண்டும்?' என்ற எண்ணம் எழும். உடனே வளைத்த வில்லிலுள்ள அம்புகளை அம்மிருகங்களின்மேல் பிரயோகிக்காமல் எடுத்து அம்புபுட்டிலில் போட்டுக்கொண்டு, வீட்டிற்குத் திரும்பி விடுவார். என்னே சித்தார்த்தருடைய கருணை!

சித்தார்த்தர் குதிரைப் பந்தயங்களில் பெரிதும் சிரத்தை காட்டுவார். அங்கும் அவரது இதயம் அன்பால் நெகிழும். தாம் ஏறிச்செல்லும் பரியானது இரைக்கக் கண்டால், அதனை இன்னும் துன்புறுத்துவது பாபமான செயலாகும் என்று கருதி அவர் குதிரையை மேலும் ஓட்டாமல், மிகவும் மனத் திருப்தியுடன் பந்தயத்தை இழந்துவிடு

வார். ஒரு சமயம் சித்தார்த்தர் தாயாதிகளுடன் குதிரைப் பந்தயத்திற்கு ஆயத்தமாகிப் பந்தயத்தில் கலந்துகொண்டு குதிரையைத் திறப்பட நடத்திச் சென்று கொண்டிருந்தார். வெற்றி இன்னும் சில நிமிடங்களுக்குள் அவருடையதாகும்போலிருந்தது. அச் சந்தர்ப்பத்தில் சித்தார்த்தர் தம் தாயாதிகளை நோக்கினர். அவர்களுடைய முகம் வாட்டமுற்றிருந்தது. அவர்களுடைய முகவாட்டத்திற்குத் தாமே காரணமென்றும், தாம் பந்தயத்தில் ஜெயித்து அவர்களுக்கு மனவருத்தத்தை யுண்டாக்குவதைக் காட்டிலும், பந்தயத்தை இழந்து அவர்களுக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்குவதே தம் கடமை யென்றும் கருதி, அவர்களே பந்தயத்தை ஜெயிக்கும்படி விட்டுக் கொடுத்தார்.

சித்தார்த்தருக்கு அத்தை ஒருத்தி இருந்தாள். அவளுக்கு ஒரு புத்திரன் இருந்தான். அவனுடைய பெயர் தேவதத்தன். தேவதத்தனும் சித்தார்த்தரும் ஒரு நாள் அரண்மனையைச் சேர்ந்த உத்தியான வனத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் ஆகாயத்தில் அன்னப் பறவைகள் தம் இருப்பிடத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தன. அவைகளைக் கண்ட தேவதத்தன் தன்னுடைய வில்லை நாணேற்றி வளைத்து ஓரன்னப் பறவையின்மேல் இலக்கு வைத் தெய்தான். உடனே அப்பறவையானது கறகறவென்று சுழன்று தைக்கப்பட்ட அம்புடன் சித்தார்த்தருடைய மடியில் அடைக்கலம் புகுவதைப் போல் வந்து வீழ்ந்தது. அதனுடைய பரிதாபகரமான நிலையினைக்கண்ட நமது கதாநாயகர், மனம் பதைபதைத்து வாடித் தளர்ந்து என்ன செய்வதென்று தோன்றாமல் திகைத்து நின்றார்.

பின்னர் அவர் ஒருவாறு மனந்தெளிந்து, தம் மடியின்மீது வீழ்ந்துகிடந்த பறவையைப் பஞ்சு போன்ற தம் மெல்லிய கரங்களால் எடுத்து, அதன் உடலில் தைத்திருந்த அம்பினை மெதுவாக எடுத்தார். பிறகு அதற்குக் கொஞ்சம் ஜலம் ஊட்டி அதனுடைய களைப்பையாற்றி, அது திடம்பெற்றுப் பிழைக்குமாறு பெரும்பாடு பட்டார்.

பறவை உயிருடன் எழுந்ததைக் கண்ட தேவதத்தன் சித்தார்த்தரை நோக்கி, 'பறவையை ஆகாயத்தினின்று வீழ்த்தியவன் யானே. ஆதலால் அப் பறவை எனக்குச் சொந்தமாகும். அதை என்னிடத்தில் கொடுத்துவிடு' என்று சொன்னான். இவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சித்தார்த்தர் அத் தேவதத்தனை நோக்கி, 'தேவதத்தா, நீ பறவையை ஆகாயத்தினின்றும் வீழ்த்தியது உண்மையே. யான் அதை மறுக்கின்றேனில்லை. பறவையானது அடைக்கலம் புகுவதைப்போல் என் மடியின்மீது வந்து வீழ்ந்தமையால், அதை யான் அடைக்கலப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளேன். அடைக்கலம் என்று வந்தவர்களைப் பகையாளிகளிடம் ஒப்படைப்பது இராஜ தருமமல்ல. இதை நீயும் உணர்ந்திருக்கிறாய். ஆதலால் உனக்கு யான் அதிகம் சொல்ல வேண்டியதில்லை' என்றார். இங்ஙனம் சித்தார்த்தர் கூறிய பின்பும் தேவதத்தன் ஒரே பிடிவாதமாய் அப் பறவையைத் தன்னிடம் கொடுத்து விடும்படி வற்புறுத்தினான்.

அதன்மேல் இருவரும் தங்களுடைய வழக்கை அரசரிடம் முறையிட்டுக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அவர்களுடைய முறைப்பாடுகளைக் கேட்ட சபையினரில் ஒருசாரார் சித்தார்த்தரையும்

இன்னொரு சாரார் தேவதத்தனையும் ஆதரித்தார்கள். விஷயம் இங்ஙனமிருக்க, அதுகாறும் மௌனஞ் சாதித்துக் கொண்டிருந்த விருத்தாப்பிய மந்திரி யொருவர் சபையினரை நோக்கி, "கல்வி அறிவாற்றல்களில் சிறந்த சபையோர்களே! கொன்று வீழ்த்துவது சுலபமான காரியம்; காப்பாற்றுவது தான் கஷ்டம். ஆதலால் இப் பறவை, காப்பாற்றியவனுக்கே சொந்தமானதாகும். தருமச் செயலாவது யாதெனில், பிற உயிர்களுக்குக் கேடு சூழாமல் இருப்பதேயாம். 'அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை'; 'கொல்லா நலத்தது நோன்மை'; 'அறமெனப்படுவது ஆருயி ரோம்பல்' ஆகிய திருவாக்குகளைக் கவனித்துப் பாருங்கள்" என்று கூறி முடித்தார். மற்றவர்களும் அவருடைய கூற்று முறையானதாகுமென்று கருதியதால் மேற்கூறப்பட்ட அன்னப்பறவை இராஜ குமாரரிடமே இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. பின்னர் சித்தார்த்தர் பறவையை அரண்மனைக்கு எடுத்துச் சென்று அதற்குப் பறக்கும் சக்தி வந்தவுடன் அதனை விட்டுவிட்டார். இங்ஙனம் விடுதலையடைந்த அன்னப்புள்ளும் இராஜ குமாரரை வாழ்த்தித் தன்னிருப்பிடம் சேர்ந்து தன் இனத்துடன் இனிது வாழ்ந்தது.

இச்சம்பவம் நிகழ்ந்த சின்னாட்களுக்குப் பின் மாந்தர்க்கும் ஏனைய ஜீவிராசிகட்கும் மனச்சந்துஷ்டியை யுண்டாக்கும் வசந்த காலம் வந்துற்றது. அக்காலத்தில் சுத்தோதனர் தம் குமாரரை ஒரு பொழுது நகரின் காட்சிகளைக்கண்டு களிப்பதற்காகத் தம்முடன் அழைத்துச் செல்ல எண்ணங் கொண்டார். அங்ஙனமே ஒரு நாள் சித்தார்த்த

ரைத் தம்முடன் அழைத்துச் சென்று நகரின் வளங்களையெல்லாம் அவர்க்குக் காட்டினர். ஆகாயத்தை அளாவி நிற்கும் மாட மாளிகைகளையும் கூட கோபுரங்களையும் கண்டு சித்தார்த்தர் மனங்களித்தார். சாலைகளின் இரு புறங்களிலும் ஓங்கி வளர்ந்திருந்த மரங்கள் குளிர்ச்சியான நிழலைத் தந்து அவரை மகிழ்வித்தன. மரங்களில் கூடுகட்டி வசித்துக் கொண்டிருந்த நாகணவாய்ப் புட்களும், குயில்களும் தம் இனிய குரலால் பாதசாரிகளை வரவேற்றன; மரமல்லி, மாந்தாரை, வெட்சி, சண்பகம், கொன்றை, ஆத்தி, புன்னை முதலிய பூ மரங்களும் தம்முடைய புஷ்பங்களால் வருவோரை மகிழ்வித்து இன்பம் விளைத்தன. பழங் கொடுக்கும் மரங்களில் அநேகம் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்து நறுமணத்தை வீசிக்கொண்டிருந்தன. தடாகங்களில் தாமரைகள் நிறைந்து கண்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. மலைகளின் பள்ளத்தாக்குகளில் விரைந்தோடும் சிற்றாறுகளின் ஓசையும் ஒரு வித உற்சாகத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. மலர்களில் உள்ள தேனை யுண்டு தேனீக்கள் ரீங்காரம் செய்தன. இங்ஙனம் எங்குப் பார்த்தாலும் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கக்கூடிய காட்சிகளே சித்தார்த்தருடைய கண்களுக்குப் புலனாகிவந்தன.

இங்ஙனம் சுத்தோதனரும் சித்தார்த்தரும் சென்று கொண்டிருந்த காலை உழவ னொருவன் முதுகில் ஆறாத இரணமுள்ள எருதொன்றினை ஏரில் பூட்டி நிலத்தை உழுதுகொண் டிருந்ததைக் கண்டார்கள். எருது பாதைகாரணமாய் ஏரை இழுக்காமல் நின்றது. அதைக் கண்ட உழவன் சினங்கொண்டு எருதைப் புடைத்துத் துன்புறுத்தி

னன். இக்கோரமான காட்சியைக் காணச் சகியாமல் சித்தார்த்தர் முகத்தை வேறு பக்கமாகத் திருப்பிக் கொண்டார். இவ்விடத்தைவிட்டு மேலே செல்லச் செல்ல எளியாரை வலியார் வாட்டுவதே சாதாரண செயலாக இருக்கக் கண்டார். கண்டவர் மிகவும் மனம் வாடித் தளர்ந்து அரண்மனை சேர்ந்து தாம் வழியில் கண்டவைகளைக் குறித்து ஆழ்ந்து சிந்திக்கலானர்.

சித்தார்த்தர் இங்ஙனம் விளையாட்டிலும், சிந்தனையிலும், அன்பான செயல்களிலும் காலங் கழித்து வருகையில் அவருக்குப் பத்தொன்பதாவது பிராயம் நடக்க வாரம்பித்தது. அதைக்கண்ட சுத்தோதனர் அவருக்குத் தம்மரபிலேயே தக்க இராஜகுமாரி ஒருத்தியைத் தேடி மணம் முடித்தார். அவள் பெயர் யசோதை. அவள் அழகிலும், நற்குண நற்செய்கைகளிலும், பதி பக்தியிலும் சிறந்தவள். அவளுடன் சித்தார்த்தர் இல்லற தருமத்தை ஒழுங்குபெற நடத்திவந்தார். இங்ஙன மிருக்கையில் அவர்களுக்குக் காலக்கிரமத்தில் ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது. அம் மகவின் பெயர் ரகுலன் என்பதாகும்.

சுத்தோதனர் சித்தார்த்தரது உள்ளத்தின் இளகிய தன்மையைப் பல தடவைகளில் உணர்ந்திருந்ததால், அவருக்குப் பிணி, மூப்பு, சாக்காடு என்பவை தெரியாமல் இருக்கவேண்டு மென்று கருதி, அழகு நிறைந்து இன்பமும் உற்சாகமுமூட்ட வல்லதொரு நந்தவனத்தின் மத்தியில் அழகியதொரு மாளிகையை அவருக்கெனக் கட்டுவித்தார். அம் மாளிகையில் வசிக்கும் பேற்றைப் பெற்றவர்களுக்கு அது தேவேந்திர லோகம்போ லிருந்தது. அப் பூங்காவின் வழியாய்க் கங்கையின் சிறு

கிளை ஒன்று பாய்ந்தது. இத்தகைய மாளிகையில் வசித்த சித்தார்த்தருக்குப் பிணி, மூப்பு, சாக்காடு என்பவைகளையும் வேறுவிதமான துன்பங்களையும் பற்றி ஒன்றும் தெரியாமலிருந்தது ஆச்சரியமாகுமா!

இவ் வரண்மனையில் சித்தார்த்தர் கற்பிற் சிறந்த யசோதையுடன் மலரும் மணமும் போல இல்லற கருமத்தை இனிது நடத்தி வந்தார். இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் சித்தார்த்தர் நகரைச் சுற்றிப் பார்க்க எண்ணங் கொண்டார். தம் சாரதியாகிய சந்தகனை விளித்துத் தம் கருத்தை வெளியிட்டு இரதத்தைத் தயார் செய்யக் கட்டளையிட்டார். இக் கட்டளையை யேற்ற சந்தகன் சித்தார்த்தருடைய உள்ளக் கருத்தை அரசருக்குத் தெரிவித்தனன். அதன்மேல் மன்னர் சித்தார்த்தரைத் தம்முடைய இல்லத்திற்கு அழைத்து நல்ல சுபதினம் பார்த்துச்செல்லுதல் முறைமை என்று சொன்னர். தந்தையின்விருப்பத்துக்கு மாருக யாதும் செய்தறியாத சித்தார்த்தர் இவ்விஷயத்தில் மாத்திரம் வேறுவிதமாக நடப்பரோ!

சித்தார்த்தர் தம்முடைய அரண்மனைக்குச் சென்றபின் சுத்தோதனர் மந்திரி பிரதானி முதலானவர்களை வரவழைத்து இளவரசருடைய உள்ளக் கருத்தை வெளியிட்டு நகரை முறைப்படி அலங்கரிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். இன்னும் இளவரசர் ஊர்வலம் வரும்போது அவர் கண்ணுக் கெதிரில் கூன், குருடு, செவிடு முதலிய அங்கவீனர்களையும் நோயாளிகளையும் காட்டக் கூடாதென்றும் கட்டளையிட்டார். இக் கட்டளையைச் சிறமேற்கொண்ட மந்திரி பிரதானிகளும் அங்ஙனமே ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடித்தனர்.

இளவரசரும் தேரூர்ந்து நகரின் காட்சிகளைக் கண்டு களித்து வந்துகொண் டிருந்தனர். இடையில் தேரானது ஒரு தெருவின் வழியாகச் சென்றது. அதுகாலை அத்தெருவில் ஒரு பக்கம் அமைந்திருந்த குடிசையில் வசித்துக் கொண்டிருந்த கிழவனொருவன் தெருவில் ஏற்பட்ட பேரொலியைக் கேட்டு வெளியில் வந்தனன். அவன் தலை மயிரெல்லாம் வெளுத்துச் சுவரினுக்குச் சுண்ணந் தீட்டியதுபோ லிருந்தது; கண்கள் குழிவிழுந்து ஆழ்ந்து போயிருந்தன; பற்களெல்லாம் உதிர்ந் திருந்தபடியால் வாய் பொக்கையா யிருந்தது. இங்ஙனம் இருந்ததனல் அவன் சொன்ன சொற்களும் சரியாய் விளங்கவில்லை. கோலூன்றிக் கொண்டும் அவனல் செவ்வையாய் நடக்கக் கூடவில்லை. இக் கஷ்டங்களுடன் முதுகும் கூன்பட் டிருந்தது. வயோதிகத்தின் காரணமாயும், அன்ன ஆகாரதிகளின் குறைவு காரணமாயும் அக் கிழவனுடைய கண்கள் பஞ்சடைந் திருந்தன. அதனல் அவன் தன் எதிரில் வருவார் போவாரைச் சரியாகப் பார்க்கக் கூடவில்லை. சதை சிறிதுமின்றி உடம்பெல்லாம் எலும்பு வரிசைகளே காணப்பட்டன. இத்தகைய நிலையினைக் கொண்ட அவ்வயோதிகனிடம் கருணை பாராட்டாதவ ரிருப்பாரோ?

பிறருடைய கருணைக்குப் பாத்திரனகிய அக்கிழவன், கையில் கோலூன்றிக் கூன் முதுகுடன் தளர்ந்து, தள்ளாடி ஜனங்கள் நிற்குமிடம் போந்து, தனக்கு ஏதாவது உதவி செய்யவேண்டு மென்று குறை யிரந்து நின்றான். அவனை க்ஷயரோகமும் பீடித்திருந்தமையால், அவன் அடிக்கடி மார்பினைத் தடவி இருமிக்கொண்டு பிச்சை கேட்டான். அதைக்

கண்ட ஜனங்கள் அரசருடைய கட்டளைக்கு அஞ்சி அவன்பால் வெறுப்புக் கொண்டவர்களாகி அவனை நோக்கி, 'ஏ அறிவிலீ, நீ ஏன் வெளியே வந்தாய்? அரசருடைய கட்டளையை அறியாய் போலும். உடனே உன்னுடைய குடிசைக்குள் செல். இல்லையேல் நீ தண்டனைக்கு ஆளாவது திண்ணம்,' என்று கடுகடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர்கள் இங்ஙனம் கூறியது இளவரசருடைய காதுக்கு எங்ஙனமோ எட்டியது. உடனே இளவரசர் சாரதியை விளித்துச் சமாசாரத்தைத் தமக்கு ஆதியோடந்தமாய்த் தெரிவிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அதன்மேல் சாரதி அரசிளங் குமரரை நோக்கி, 'அரசிளஞ் சிங்கமே! இவன் ஒரு வயது முதிர்ந்த கிழவன். இவன் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்துப் பட்டுப் போன மரத்துக்கு ஒப்பாவான். இவன் வாலிபத்தில் மன்மதனும் நாணத்தக்க அழகினனு யிருந்தான். இப்போது வயது முதிர்ந்ததன் காரணமாய்த் தலை நரைத்து உடல் வாடித் தளர்ந்து தள்ளாடுகிறுன். போதாக் குறையாக க்ஷயரோகம் என்னும் கொடிய நோயும் இவனைப் பிடித்தாட்டுகின்றது. இக்கிழவனுடைய நிலைக்குத்தான் மூப்பு என்று பெயர். இதைக் குறித்துத் தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை' என்று கூறினன்.

சாரதி இங்ஙனம் கூறி முடித்ததைக் கேட்ட அரசிளங்குமரர், அவனை நோக்கி, 'ஏ சாரதியே! நீ இப்பொழுது கூறியவை யெல்லாம் இவனை அன்றி மற்றவர்களையும் பீடிக்குமோ?' என்றூர். அதன் மேல் சாரதி "அறிவாற்றல்களில் சிறந்த அரசிளங் குமாரரே, இக் கிழவன் அடைந்துள்ள ஆயுளைப் பெறுபவர்கள் அநேகமாய் இக்கதிக்கு ஆளாக வேண்டியவர்களே! பிணி, மூப்புச் சாக்காடு என்

பவை இவ்வுலகில் ஒருவரையும் விடுவதில்லை. எவரும் இவ்வுலகில் இருக்குமளவும் இன்ப துன்பங்களை அநுபவித்தே செல்லுதல் வேண்டும். இன்ப துன்பங்களினின்று மீண்டவர்கள் இப்பூவுலகில் ஒருவரும் இலர். 'தாம் முன் செய்த வினை தாமே அநுபவிப்பர். பூந்தாமரையோன் பொறி வழியே' என்பது கவனிக்கத் தக்கது'' என்று புகன்றனன்.

இவ் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சித்தார்த்தர் மனமுடைந்து இரதத்தை அரண்மனைக்குத் திரும்பும்படி சாரதிக்குக் கட்டளையிட்டார். சாரதியும் அங்ஙனமே செய்ய, சித்தார்த்தர் அரண்மனை போய்ச் சேர்ந்தார். அன்றுமுதல் அவர் தாம் வழியில் கண்டவைகளையும் கேட்டவைகளையும் குறித்து ஆழ்ந்த சிந்தனை கொண்டு ஊணும் உறக்கமுமின்றி வருந்துவா ராயினர்.

இங்ஙனம் நாட்கள் பல சென்றன. ஒரு நாள் தேவதூதனொருவன் சித்தார்த்தருடைய கனவில் தோன்றி, 'தள்ளாமையை ஒழிப்பது நினது கடன், தள்ளாமை வந்தடைந்த காலத்தும் வருத்தந் தோன்றாது இன்பமநுபவிப்பதற்குரிய காரியங்களைச் செய்தலும் உன்னுடைய கடன்' என்று கூறி மறைந்தனன். அதன்மேல் சித்தார்த்தருக்கு உலகத்தை உள்ளது உள்ளபடியே காணவேண்டுமென்ற அவா பிறந்தது. பின்னர் தம் தகப்பனாரை அணுகித் தம் கருத்தை வெளியிட்டுத் தம் கருத்துக்கு மாறாக நடக்காதிருக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். இங்ஙனம் சித்தார்த்தர் கேட்டுக் கொள்ளவே, சுத்தோதனரும் அவர் உலகத்தை உள்ளது உள்ளபடியே அறிவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

பின்னர் சித்தார்த்தரும் அவருடைய சாரதியாகிய சந்தகனும் மாறுவேடம் பூண்டு நகர் முழுமையும் சுற்றி வந்தார்கள். இப்படி வருகையில் குஷ்டரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனொருவன் மிகவும் வருந்தி, 'எனக்குதவி செய்வார் ஒருவருமில்லையா ?' என்று கூச்சலிட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய கூச்சலுக்குச் செவி சாய்ப்பவர் ஒருவரும் அவ்விடத்தில் இல்லை. அதைக்கண்ட சித்தார்த்தர் சாரதியை விஷயம் என்னவென்று கேட்டார். அதன்மேல் சாரதி அவரை நோக்கி, 'இளவரசே! இவன் மிகவும் கொடிய வியாதியாகிய குஷ்டரோகத்தினுல் பீடிக்கப்பட்டுள்ளான். இந்நோயானது தொட்டவர்களையும் ஒட்டிக் கொள்ளும். அதனுல்தான் இவனுக்கு உதவி செய்ய ஒருவரும் முன்வரவில்லை' என்ருன். அதற்குப் பின்னரும் இளவரசர் சாரதியை நோக்கி, 'ஏ சாரதியே! இவ்வுலகில் இவன் மாத்திரந்தான் இத் தொழுநோயினுல் கஷ்டமுறுகிருனு? இன்னும் பலரும் இவ்வாறே கஷ்டமுறுகின்றனரா ?' என்று கேட்க, சாரதி 'இவ்வுலகில் இவனைப் போல் கஷ்டப்படுகின்றவர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். ஒருவன் அல்லது ஒருத்திக்கு நோய் எப்போதுதான் வருமென்று திட்டமாய்ச் சொல்ல முடியாது. இந் நிமிஷத்தில் சௌக்கியமாயிருப்பவன் மறு நிமிஷத்தில் சகிக்க முடியாத நோயினுல் வருந்த நேரிடலாம்; இந் நிமிஷம் நோயினுல் வருந்துபவர்கள் மறு நிமிஷம் சுகமடையலாம். நோய் இவ்வுலகில் எவரைப் பற்றும் எவரை பற்ருது என்ற நியதியுங் கிடையாது. அது யாரை வேண்டுமானுலும் பற்றிக் கொள்ளும் தன்மையுடையது. சிலர் வயதானபின் இறக்கின்றனர்; இன்னுஞ் சிலர் சிறு வயதிலேயே

இறக்கின்றனர்; பின்னுஞ் சிலர் குழந்தைப் பருவத்திலேயே இறக்கின்றனர்; மற்றுஞ் சிலர் கருப்பையி லிருக்கும்போதே இறக்கின்றனர். ஆகையால் இவ்வுலக வாழ்க்கையானது நிலையற்றது' என்றனன்.

அதன்மேல் இளவரசர், பின்னரும் சாரதியை நோக்கி, 'இறத்தல் என்பதென்ன? அதை எனக்குக் காட்டு' என்று கேட்டார். அச் சந்தர்ப்பத்தில் தற்செயலாய்ச் சிலர் பிணமொன்றைச் சுடலைக்கு எடுத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். அதைச் சாரதி சித்தார்த்தருக்குக் காட்டி, 'இதுதான் உயிரிழந்த உடல். இதைத்தான் பிணம் என்று சொல்லுகிறோம். இதைச் சுடலையில் வைத்து இவ்வாறு எரித்து விடுவார்கள். உலகிலுள்ளவர் அனைவரும் ஒரு நாளைக்கு உயிர் துறந்து சாம்பலாகவேண்டியவர்களே யாவர் என்றான். அதன்மேல் சித்தார்த்தர் மிகவும் மனம் வருந்தி, இத் துயரத்தினின்று நீங்குதற்குரிய வழியைக் காண்பவரைப்போல் ஆகாயத்தையும் பூமியையும் பன்முறை நோக்கினர். பின்னர் ஒருவாறு மனந்தெளிந்து சாரதியுடன் அரண்மனைக்குத் திரும்பினர்.

அரண்மனையைச் சேர்ந்ததும் சித்தார்த்தர் தாம் வழியில் கண்டவைகளையும் கேட்டவைகளையும் பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண் டிருந்தார். அவர் அன்ன ஆகாராதிகளையும் சரியாய் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பலவிதமான கஷ்டங்களை அநுபவித்து வரும் ஜனங்களை அக் கஷ்டங்களி னின்றும் நீக்க வழி கிடையாதோ வென்று அவர் சதா சிந்திக்கலானர். இங்ஙனம் சிந்தித்துக்கொண்டே காலங் கழித்து இருக்கையில் ஒரு நாள் சித்தார்த்தர் ஒரு கனவு கண்டார். அக் கனவில்

ஒரு தேவதூதன் அவருக்கெதிரில் தோன்றி அவரை நோக்கி, 'நீ செய்யக்கூடிய காரியங்கள் இரண்டு காத்திருக்கின்றன; ஒன்று, வெற்றி வீரனென்று பேர்படைத்து உலகை யெல்லாம் ஒரு குடைக்கீழ்க் கட்டி யாள்வது; இன்னொன்று, இராஜ போகங்களை யெல்லாம் துறந்து, சந்நியாசி வேடம் பூண்டு பிக்ஷை எடுத்துண்டு, தன்னலங் கருதாதுழைத்து, ஜனங்களுடைய கஷ்டங்களைத்தீர்ப்பது. காலமோ நெருங்கிக்கொண்டே யிருக்கின்றது. தாமதம் செய்ய வேண்டா. இரண்டில் ஒன்றை உடனே செய்' என்று கூறினன். தேவதூதன் பின்னும் இரண்டு சமயங்களிலும் சித்தார்த்தருடைய கனவில் தோன்றி மேற்கூறிய விதமே சொன்னன்.

இங்ஙனம் தேவதூதன் மூன்று முறை அவரைத் தூண்டவே, அவர் இன்னும் காலங் கழித்துக் கொண்டு போவது சரியல்லவென்று கருதி, ஒரு நாள் நள்ளிரவில் படுக்கையை விட்டெழுந்து தாம் மேற்கொள்ள வேண்டியவைகளைப் பற்றிச்சிந்திக்கலானர். கடைசியில் இராஜ போகங்களைத் துறந்து சந்நியாசி வேடம் பூண்டு ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்வதே முறையானதென்று தீர்மானித்தார். உடனே தம் சாரதியை விளித்து வேகமாய் ஓடக்கூடிய நல்ல குதிரை யொன்றினைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டார். சாரதியும் குதிரையைக் கொண்டு வந்து நிறுத்த, சித்தார்த்தர் அதன்மேல் ஏறிக்கொண்டு தம் வழியே நோக்கிப் புறப்பட்டார். சாரதியும் சித்தார்த்தர் பின் தொடர்ந்தான். நெடுந்தூரம் போனபின் சித்தார்த்தர் குதிரையை விட்டுக் கீழே இறங்கித் தம் கருத்தை வெளியிட்டு அதைத் தம் தகப்பனுருக்கும் மனைவி மக்களுக்கும் தெரிவிக்கும்படி கட்டளை யிட்டார். அக் கட்டளையை

யேற்ற சாரதி நகரடைந்து விஷயங்களை அரச னுக்கு ஆதியோடந்தமாய் எடுத்துக் கூறினன்.

மனைவி மக்களையும் பெற்றோர்களையும் துறந்து காட்டையடைந்த சித்தார்த்தர், காஷாயம் பூண்டு பிக்ஷை ஏற்றுண்டு, ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்யும் மார்க்கம் யாது என்பதைக் குறித்துச் சதா சிந்தித் துக்கொண்டே யிருந்தார். காட்டில் தாம் கண்ட சந்நியாசிகளிடம் ஜனங்களுடைய கஷ்டங்களை நீக் குவதற்குரிய வழி யாதென்று கேட்டுவந்தார். உடலை வருத்தித் தவம் செய்தலே வழியாகு மென்று அவர்கள் அனைவரும் கூறினர்கள். அவர் களுடைய கூற்றுச் சித்தார்த்தருக்குப் பிடிக்க வில்லை. அதன்மேல் அவர் தமக்குத் தெரிந்தவை களை ஜனங்களுக்கு உபதேசித்து அதன் மூலமாய் அவர்களை நல்வழிப்படுத்த எண்ணினர். இங்ஙனம் செய்வதுதான் துறவு என்று அவருக்குப் புலப் பட்டது.

இவ் வுண்மையை மேற்கொண்டு சித்தார்த்தர் இராஜக்கிரகம் என்ற அரண்யத்தில் வசித்துக்கொண் டிருந்தார். அப்படி யிருக்கையில் ஒருநாள் நண்பக லில் சில இடையர்கள் ஓர் ஆட்டுமந்தையை ஓட்டிக் கொண்டு செல்வதையும் அந்த மந்தையிலிருந்த ஆட் டுக்குட்டி யொன்று காலில் ஏற்பட்ட காயம் காரண மாய் நடக்கக் கூடாமல் கஷ்டப்படுவதையும் கண்டு அவர் மனம் வருந்தினர். கடைசியில் அவ்விடையர் களை நோக்கி, 'இவ்வாட்டு மந்தையை ஏன் மாலை யில் ஓட்டிக்கொண்டு போகக்கூடாது? அப்போது குளிர்ச்சியா யிருக்கும். உங்களுக்கும் இவ் வாடு களுக்கும் கஷ்டம் தோன்ருது' என்று கூறினர். அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட இடையர்கள்

அவரை நோக்கி, 'ஐயனே, இந் நாட்டை யாளும் பிம்பிசார மகாராஜா யாகமொன்று நடத்தப் போகிறார். அதற்காக ஆடுகள் உடனே வேண்டு மென்று கட்டளை யிட்டார். ஆகையால்தான் நாங்கள் இந் நண்பகலில் இவ் வாடுகளை ஓட்டிச் செல்லுகிறோம்' என்றார்கள். அதைக்கேட்ட சித்தார்த்தர், 'அப்படி யானால் நானும் வருகிறேன்' என்று கூறி அவர்களுடன் புறப்பட்டார். பிற உயிர்களுக்கு நன்மை செய்யலையே தம் மதமாகக் கொண்ட சித்தார்த்தர் காயம்பட்டிருந்த ஆட்டுக் குட்டியை வழி முழுதும் தம் முதுகின்மீது தூக்கிச் சென்று பிம்பிசாரனுடைய அரண்மனை சேர்ந்தார்.

அரண்மனையில் யாகக்குழி வெட்டப்பட்டு, ஓமம் மந்திரம் முதலிய கிரியைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. பலிபீடத்தில் கயிற்றினால் கட்டப்பட்ட செம்மறியாடொன்று கிடத்தப்பட்டிருந்தது. அதை வெட்டுவதற்காக ஒரு பிராமணர் கையில் ஓங்கிய வாளுடன் நின்றிருந்தார். இக் காட்சியைக் கண்ட சித்தார்த்தர் மனம் துடிதுடித்து அவ்வந்தணரிடம் ஓடி, அவர் கையிலிருந்த வாளைப் பிடுங்கி எறிந்து விட்டார். உடனே அங்குக் கட்டப்பட்டிருந்த ஆட்டையும் அவிழ்த்து விட்டுவிட்டார். இச் செயலைக் கண்ட ஜனங்கள் அனைவரும் ஸ்தம்பித்து நின்றார்கள். பின்னர், சித்தார்த்தர் தமக்குப் பேச அனுமதி அளிக்க வேண்டு மென்று அரசனை கேட்டுக்கொள்ள, அரசனும் அதற்கிசைந்தான். அதன்மேல் எல்லா உயிர்களும் கடவுளால் படைக்கப்பட்டவை; அதனால் எந்த உயிரையாவது கொல்வது மிகவும் பாபகரமான செயலாகும்; உயிரைப் போக்குதல் மிகவும்

எளியது; ஆனால் அதை மீட்பதுதான் ஒருவராலும் முடியாத காரியம்; உயிர்களைக் கொன்று யாகம் முதலியவை செய்தலினால் மோக்ஷம் கிடைக்குமென்பது வீணான கொள்கையே; பிற உயிர்களைத் தம்முயிர் போலப் பாவித்தலே மோட்சத்துக்குரிய மார்க்கம் என்பன போன்ற அரிய உண்மைகளைத் தெளிவாக விளக்கினார்.

அவரது இன்னுபதேச மொழிகள் அங்குக் குழுமியிருந்தவ ரனைவரது உள்ளங்களிலும் ஊடுருவிப் பாய்ந்தன. அவற்றைக்கேட்டு மனத் தூய்மையடைந்த மன்னனும் மற்றையோரும் குற்றமுணர்ந்து தாங்கள் அறியாமல் செய்த அபராதங்களுக்காகத் தங்களை மன்னிக்கும்படி சித்தார்த்தருடைய இணையடிக் கமலங்களில் வீழ்ந்து இறைஞ்சினர். அதன்மேல் சித்தார்த்தரும் அவர்களுக்குவேண்டிய நற்புத்திகளைப் புகட்டினார். பிம்பிசார மகாராஜன், தமது இராச்சியத்தில் எவரும் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் உயிர்களை வதைக்கக் கூடாதென்றும், மீறி நடப்போர் தக்க தண்டனைகட்கு உள்ளாவார்களென்றும் பறை யறைவித்தான். அன்று முதல் கடவுளர்களுக்கு நெய், பால், தயிர் முதலியவைகளும், காய் கனி கிழங்குகளுமே நிவேதிக்கப்பட்டு வந்தன.

சித்தார்த்தர் பிம்பிசாரனுடைய இராச்சியத்தில் சின்னாட்கள் தங்கித் தமது கோட்பாடுகளை ஜனங்களுக்கும் போதித்துக்கொண்டிருந்தார். பின்னர் அந்த இராச்சியத்தைவிட்டு எப்போதும்போல கானகம் சென்று கங்கைக்கரை யோரமாய்ச் சுற்றித் திரிந்துகொண் டிருந்தார். அங்கே உண்மையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியிலும் சிந்தனையிலும் அவர் காலத்தைச் செலவிட்டு வந்தார். சில சமயங்களில்

அவர் பல நாட்கள் வரை அன்ன ஆகாராதிகள் கொள்ளாமல் தம்மையே மறந்திருப்பார். இவ்வாறு நாட்களைக் கழித்து வருகையில் ஒரு நாள் அவர் களைப்புண்டு கீழேவிழுந்துவிட்டார். அதனைக்கண்ட ஆயச் சிறுவனொருவன் அவரருகில் ஆடொன்றினை நடத்திக்கொண்டு வந்து அவருடைய வாயில் விழும் படி பால் கறந்தனன். அதன் பயனாகக் களைப்பு நீங்கி எழுந்த சித்தார்த்தர் அந்தச் சிறுவனை நோக் கிப் பருக நீர் வேண்டுமென்று கேட்டார். தான் இழிச்சாதியைச் சேர்ந்தவனென்றும், தன்னுடைய பாத்திரத்திலிருந்து நீரைக் கொடுப்பது ஜாதி தர் மத்தை மீறி நடப்பதாகுமென்றும் அவன் கூறி னன். அதன்மேல் சித்தார்த்தர் கடவுளுக்கு ஜாதி மத பேதங்கள் இல்லையென்றும், கடவுள் முன்னிலை யில் அனைவரும் சரிசமானமானவர்கள் என்றும், வெளிவேடத்தால் யாதும் பயனில்லை யென்றும், மனம் களங்கமற்று இருப்பதே அவசியமென்றும் கூறினர். அவருடைய வார்த்தைகளைக்கேட்ட அவ் விடைச் சிறுவனும் நல்லுணர்வு பெற்றனன்.

நிற்க, ஒரு கிராமத்தில் செல்வவந்தன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஏழைகளுக்குச் சகாயம் செய் யும் புண்ணிய சீலன். அவனது மனைவி சுசாதை என்பவள் கற்புக்கரசி, சுகுண சுந்தரி. எல்லாவித செல்வங்களு மிருந்தும் பிள்ளை இல்லாக் குறையால் அவ்விருவரும் வருந்தினர்கள். அக் குறையைத் தீர்க்குமாறு சுசாதை தான் வழிபடும் தெய்வங்களை யெல்லாம் வேண்டிக்கொண்டாள். இறுதியில் தனக் குப் பிள்ளைப்பேறு உண்டானல் வனதேவதைக்குப் பூசை போடுவதாகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள். சின்னாட்களுக்குப்பின் அவள் கர்ப்பவதியாகிக் காலக்கிரமத்தில் ஓர் ஆண் குழந்தையை பெற்

றெடுத்தாள். சுசாதை அக் குழந்தையை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தாள். இப்படி வளர்த்து வருகையில் தான் வனதேவதைக்குப் பூசை போடுவதாகச் செய்து கொண்ட பிரார்த்தனை அவளுடைய ஞாபகத்துக்கு வந்தது. உடனே அவள் தன் தாதியைக் காட்டுக் கனுப்பி, அதற்கெனத் தான் குறித்த இடத்தைச் சுத்தஞ்செய்து மெழுகிக் கோலமிட்டு வரும்படிப் பணித்தாள். எஜமானியினுடைய கட்டளையை யேற்ற தாதியும் காட்டுக்குச் சென்று சித்தார்த்தர் உட்கார்ந்திருந்த மரத்தடியை யடைந்தாள். அவள் சித்தார்த்தரைக் கண்டு அவர் தாம் வனதேவதை என்று தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, செய்ய வேண்டியவைகளை யெல்லாம் விரைவில் செய்து முடித்து வீடு சேர்ந்தாள். உடனே தன் எஜமானியை நோக்கிக் கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கிட்டதைப்போல் வனதேவதையே பூசையை ஏற்றுக்கொள்வதற்காக மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதாகக் கூறினாள்.

தாதியின் கூற்றைக் கேட்ட சுசாதை பெரு மகிழ்ச்சியுடன் தாம்பாளத்தில் பால் பழம் முதலானவைகளை எடுத்துச் சென்று வனதேவதைக்குப் படைத்துப் பின்னர் அவற்றை அதற்கு ஊட்ட ஆரம்பித்தாள். பல நாட்கள் ஆகாரம் கொள்ளா திருந்த சித்தார்த்தர், அவற்றை உண்டபின் விஷயம் யாதென்று தெரிந்துகொண்டு, அம்மாதை நோக்கித் தாம் வனதேவதை யல்லவென்றும், உண்மையை நாடித் திரியும் ஓர் ஏழை யென்றும், தம்மிடத்தில் ஒரு மகத்துவமும் இல்லையென்றும் கூறினார். இதைக்கேட்ட அவ்வம்மை சிறிது நேரம் மௌனஞ் சாதித்திருந்தாள். பிறகு சித்தார்த்தர் குழந்தை

யைத் தம் அருகில் கொண்டுவரும்படி அம்மாதரசியை வேண்டிக்கொள்ள, அவளும் அங்ஙனமே கொண்டுவந்தாள். அவர் அக் குழந்தையை ஆசீர்வதித்துவிட்டு அப் பெண்மணியை நோக்கி, 'அம்மையே, நீ சந்தோஷமாய் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன ?' என்று கேட்டார். அதற்கு அவள், "ஐயா, எனக்கு வேண்டியனவெல்லாம் என் உள்ளத்திடையே அமைந்திருக்கின்றன. என் கடமையையான் சரிவரச் செய்வேனுயின் அதுவே இறைவனுக்குப் பிரீதியாகும். 'நன்மை விதைத்தால் நன்மை விளையும்; தீமை விதைத்தால் தீமை விளையும்' என்பதனை யான் அறிந்திருக்கிறேன். வாழ்வை எங்ஙனம் போற்றுகின்றேனே அங்ஙனமே சாவையும் போற்றுகின்றேன். நான் கூறிய இவையெல்லாம் சத்தியமே தவிர வேறல்ல. இக் காரணங்களால் தான் யான் சந்தோஷமாயிருக்கிறேன்" என்று பதில் கூறினுள். சுசாதையின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சித்தார்த்தர், தாம் நாடியலைந்த உண்மை ஞானத்தைக் கைப்பற்றிவிட்டதாகக் கருதிப் பெரு மகிழ்ச்சி பொங்கும் உள்ளத்துடன் அவ் விடத்தினின்றும் புறப்பட்டு, 'போதி' என்னும் விருஷத்தின் கீழ்வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு அம் மாதரசி கூறியவைகளை ஆழ்ந்து சிந்தித்து அதன்படி ஒழுகுவதைத் தவிர வேறு மோக்ஷமார்க்க மில்லையென்ற முடிவுக்கு வந்தார். இதுவரை நடந்த ஏழு வருடங்களாய்த் தாம் தேகத்தை வருத்தியதனுல் பயன் ஒன்றும் கிடைத்திலதென்றும் கண்டுகொண்டார். அப்பொழுதே தாம் சத்திய நெறியையும் மெய்ஞ் ஞானத்தையும் கண்டறிந்ததாக எண்ணி, 'புத்தர்' என்னும் திருநாமத்தை அவர் சூட்டிக்கொண்டார்.

புத்தர் என்பதற்கு அறிவு தெளிவடைந்தவர் என்பது பொருளாகும்.

இனிச் சும்மா யிருக்கக் கூடாதென்று கருதிய புத்தர், தம் கொள்கைகளைப் பலருக்கும் சொல்ல முற்பட்டு, ஆங்காங்குப் பிரசங்கங்கள் செய்ய லானார். பின்னர்த் தம்முடைய தகப்பனாரின் பதிக்குப் போந்து அவ்விடத்திலும் தம் கொள்கைகளைப் பிரசங்கித்தார். சுத்தோதனர், மாயாதேவி, யசோதை, நகுலன் முதலானவர்கள் அக்கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தொழுக வாரம்பித்து அவருக்குச் சீடர்களானார்கள். வேறு பல மக்களும் அவருடைய கொள்கைகளைத் தழுவினார்கள். இவ்வாறு புத்தரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சமயம் 'பௌத்த சமயம்' என்னும் பெயர்பெற்றது. தம் ஆயுள்காலத்திலேயே புத்தர் தமது சமயத்தை இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் பரவச்செய்தார்.

புத்தர் முக்கியமாக ஜனங்களுக்கு உபதேசித்தவை இரண்டு. ஒன்று ஆசையை அறுத்தல்; மற்றொன்று ஜீவன்களிடத்தில் கருணை காட்டுதல். இவ் விரண்டையும் மேற்கொண்டவர் நற்கதி யடைவர் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

புத்தருடைய நல்லுபதேசங்களில் சில வருமாறு:—

மனிதன் ஒருவனே பரிசுத்தமானவன். அவன் அன்புக்கும் அருளுக்கும் இருப்பிடமானவன். பிறர் நம்மிடம் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறோமோ அதைப்போல் நாமும் பிறரிடத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டும். மானிட ஜன்மம் எடுத்ததன் பயன் பிறருக்கு உதவி செய்வதேயாம். நம்முடைய பூர்வ ஜன்ம புண்ணியத்தின் பயனாக இந்த ஜன்மத்தில் நமக்குச் செல்வம்

கிடைக்கிறது. அதைப் பிறருடைய கஷ்டங்களை நீக்குவதற்காக உபயோகப்படுத்த வேண்டும். இறந்து போகும்போது நாம் எடுத்துச் செல்வதொன்றுமில்லை என்பதை யுணர்ந்து, நம்மால் இயன்றவரையில் பிறருக்கு உதவி செய்வதிலேயே நமது சக்தியையும் பொருளையும் செலவிடல் வேண்டும். தீமை செய்கிறவர்களுக்கும் நன்மையே செய்யவேண்டும். நமக்கு ஒருவன் எவ்வளவு கெடுதல் செய்தாலும் அதைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும்; அதற்காக வருந்தி அவனைத் தூஷிக்கவுங் கூடாது. பிராணிகளைக் காப்பாற்றுவதே பெரும் புண்ணியம். அற்ப பிராணியாயினும் அதற்குத் தீங்கிழைப்பது பாபமும் இழிவுமாகும். நாம் மனோவாக்குக் காயங்களால் தூயவராயிருக்கவேண்டும். ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி ஆளவேண்டும். அங்ஙனம் ஆளுபவனே வெற்றிவீரன். எப்பொழுதும் சத்தியத்தையே மேற்கொண்டொழுகுதல் வேண்டும். கனவிலும் பொய்யைக் கருதலாகாது.

புத்தர் பெருமான் இத்தகைய அரியகொள்கைகளை ஜனங்களுக்குப் பல்லாண்டுகள் உபதேசித்துக்கொண்டிருந்து, தமது எண்பதாவது வயதில், தாம் அளவிலாக் கஷ்டங்களனுபவித்துக் கண்டுபிடித்துத் தமது ஆயுட்கால முழுமையும் பரப்பி வந்த சத்தியத்தின் சொரூபமாகிய நித்தியப் பொருளின் நிழலடி சேர்ந்தார். புத்தர் தமது சீடர்களுக்கும் மற்று முள்ளவர்களுக்கும் அடிக்கடி இடித்திடித்துக் கூறிவந்தது, மனிதன் தன்னுடைய செயல்களுக்குத் தக்கபடி நன்மை தீமைகளை அடைந்துகொண்டு வருகிறான், என்பதேயாம்.

சீனா, ஜப்பான், இலங்கை, பர்மா முதலிய நாடுகளிலுள்ளவர்களில் பெரும்பாலோர் இன்றும்

புத்தரைக் கடவுளாகக் கொண்டாடி அவரது கொள்கைகளைப் போற்றி வருகிறார்கள். உலகத்தின் ஜனத்தொகையில் ஏறக்குறைய பாதிப்பேர் பௌத்தசமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர். பௌத்த சமயத்தின் அரிய கொள்கைகள் மற்ற சமயங்களிலும் வெகுவாகக் கலந்து திகழ்கின்றன. இம் மதத்தின் மூல புருஷராகிய மகான் இந்திய சிகாமணிகளுள் ஒருவராயிருப்பது நம் பரதகண்டத்தின் பெரும்பேறேயாம்.

---

2. பத்மினி

தனது தோள் வன்மையால் தேவர்களுக்கும் அச்சத்தை யுண்டாக்கியவனாகக் கூறப்படும் இராவணன் கொலுவீற்றிருந்ததும், இராமாயணத்தின் முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளுக்குக் களமாயிருந்ததும், தற்காலத்தில் இந்துமகா சமுத்திரத்திற்கே ஒரு திலகமாய் விளங்குவதுமான இலங்கைத் தீவில் சுமார் அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இராஜபுத்திர வமிசத்தி லுதித்த மன்னரொருவர் அரசு புரிந்து வந்தார். கருத்தொருமித்து இல்லறம் நடாத்திய அவரும் அவருடைய மனைவியும் தாம் செய்த அருந்தவத்தின் பயனாய் ஒரு பெண்மகவைப் பெற்றெடுத்தார்கள். அம் மகவு ரதியோ என வியக்கத்தக்க அழகினைக் கொண்டிலங்கியது. பெற்றோர் அக்குழந்தைக்குப் **பத்மினி** என்னும் பெயரிட்டு அதனை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தார்கள். குழந்தையும் இளம்பிறைச் சந்திரன் போன்று நாளுக்கு நாள் வனப்பில் மிகுந்து வந்தது. தாயார் தன் அருமை மகளுக்குச் சீதையின் கதையை

அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்வாள். பெண்ணும் அதைக் கவனமாய்க் கேட்டுச் சீதையின் தைரியத்தையும் கற்பையும் மெச்சிப் பாராட்டுவாள். நாளாவட்டத்தில் பத்மினி தக்க பருவத்தை யடைந்தனள். அதுமுதல் அவளது பெற்றோர்கள் அவளுக்குத் தக்க வரன் எங்கிருக்கிருனே எனச் சதா சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். 'பெண்ணுதவும் காலைப் பிதா விரும்பும் வித்தை' என்பதற்கேற்பப் பத்மினியின் தகப்பனர் தமக்கு வாய்க்கும் மருமகன் கல்வி கேள்விகளிலும் வீரதீர பராக்கிரமங்களிலும் நிகரற்று விளங்கவேண்டுமென்று எண்ணினர். தாயோ தன் பெண்ணுக்கு வரும் புருஷன் செல்வச் சீமானயிருக்கவேண்டுமென்று கருதினள்.

நிற்க, இராஜபுதனத்திலுள்ள சித்தூரைப் பீம்சிங் என்ற அரசர் ஆண்டு வந்தார். அவர் மகா சுத்த வீரர்; மானத்தையே பெரிதாக மதித்தவர்; எதிரிக்குப் புறங்காட்டி ஓடாத நேர்மையாளர். அவர் தமக்கேற்ற வாழ்க்கைத் துணைவியை எதிர்நோக்கியிருந்தார்.

பத்மினியினுடைய தகப்பன் பீம் சிங்கின் குணதிசயங்களைக் கேள்வியுற்று அவரையே மருமகனுகக் கொள்ளத் தீர்மானித்தார். இருதரத்தாரும் விருப்பத்தோடு சம்மதித்ததால் பீம்சிங்குக்கும் பத்மினிக்கும் ஒரு நன்முகூர்த்தத்தில் வெகு சிறப்பாக விவாகம் நடைபெற்றது. தம்பதிகள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பூரணமான அன்புடன் நேசித்து மலரும் மணமும்போல் மனமொத்து இல்லற தருமத்தை ஒழுங்காக அநுஷ்டித்து வந்தார்கள்.

அப்படி யிருக்கையில் டில்லியில் அரசாண்டு கொண்டிருந்த **அல்லாவுதீன்** என்னும் முகம்மதிய மன்னனால் அவர்களுக்குச் சங்கடம் நேர்ந்தது. இந்தியா முழுவதையும் ஜெயித்து ஒரு குடைக்கீழ் ஆளவேண்டுமென்று எண்ணிய அவன், பக்கத்திலுள்ள நாடுகளை யெல்லாம் ஜெயித்துத் தன் நாட்டுடன் சேர்த்துக்கொண்டு, சித்தூரையும் வென்று தன் நாட்டுடன் சேர்த்துக்கொள்ளக் கருதி அந் நாட்டின்மீதும் படையெடுத்தான். படையெடுத்து வந்தவன் பத்மினியின் அழகைப்பற்றிக் கேள்வியுற்று அவளை எங்ஙனமாகிலும் தனக்கு மனைவியாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணி உக்கிரமாய்ச் சண்டை செய்தான். இராஜபுத்திரர்கள் சிறந்த வீரர்கள்; உயிரை இழந்தாவது மானத்தைக் காத்துக்கொள்ளும் வீர சுபாவமுடையவர்கள். ஆகவே, அல்லாவுதீனைத் துரத்துவதற்காக அவர்கள் வீராவேசத்துடன் சண்டை செய்தார்கள். இரண்டு பக்கங்களிலும் சண்டை பலமாக நடந்தது. அதனால் இருதரத்தார்க்கும் அதிகமான நஷ்டம் ஏற்பட்டது. எவ்வளவு உக்கிரமாய்ச் சண்டை செய்தும் அல்லாவுதீனால் சித்தூரை ஜெயிக்கக்கூடவில்லை.

சித்தூரைப் பிடிப்பது மிகவும் துர்லபமாயிருப்பது கண்ட அல்லாவுதீன் பத்மினியைத் தனக்கு மனைவியாகக் கொடுத்துவிட்டால் சித்தூரைத் தாக்காமல் விட்டுச் சென்றுவிடுவதாகக் கூறினான். மானத்தை உயிரினும் மேலானதாக மதிக்கும் வீரர்களாகிய இராஜபுத்திரர்கள் கற்பரசியான தங்கள் இராணியை ஒரு முகம்மதிய சுல்தானுக்கு மனைவியாக்கச் சம்மதிப்பார்களா? கனவிலும் அதற்கு இசையார்களென்பதாக அவர்கள் பதிலளித்தார்

கள். தனது எண்ணம் பலிக்காதது கண்ட அல்லாவுதீன் பத்மினியின் முகத்தையாவது தனக்குக் காட்டினல் அதைப் பார்த்துவிட்டுத் திருப்தியடைந்து சித்தூரைவிட்டுச் செல்வதாகச் சமாசாரம் சொல்லியனுப்பினன். அதைக் கேட்டு இராஜ சபையைச்சேர்ந்தவர்கள் தங்களுக்குள் ஒன்றுகூடி விஷயத்தைப் பல வகையிலும் ஆராய வாரம்பித்தனர். பலமான வாக்குவாதங்கள் நடந்தன. இவ் விஷயம் பத்மினிக்கும் அறிவிக்கப்பட்டது. அவளும் சிந்தை கலங்கி யாது செய்வதென்று தோன்ருமல் திகைத்தனள்.

அல்லாவுதீனுடைய வேண்டுகோளுக் கிணங்காவிட்டால், அவன் முற்றுகையை நீண்ட காலம் நடத்தித் தொந்தரவு செய்வான். அதனுல் அநேகர் மாளவேண்டி வரும். ஆனல் அதற்குப் பயந்து பத்மினியின் முகத்தை அவனுக்குக் காட்டினல் மானத்தை விற்றுச் சுதந்தரத்தைப் பெற்றதுபோலாகும். அனைவரும் இவ்வாறு யோசித்து இருதலைக்கொள்ளி எறும்பு போன்ற தங்கள் நிலைமையை யுன்னிக் கவலைக் கடலில் ஆழ்ந்திருந்தனர். கடைசியில் மனதை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு, அல்லாவுதீன் பத்மினியை நேருக்கு நேராகப் பார்க்க முடியாதென்றும், இஷ்டமிருந்தால் நிலைக் கண்ணுடி மூலமாக அவளுடைய முகத்தை மட்டும் பார்க்கலாமென்றும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். இன்னும், அங்ஙனம் பத்மினியின் முகத்தை நிலைக் கண்ணுடியில் பார்க்க வரும்போது அல்லாவுதீன் தன்னுடன் வீரர்களின்றித் தன்னந் தனியனுய் வரவேண்டுமென்றும் கூறினுர்கள்.

பத்மினியின் பேரழகைப்பற்றிப் பல்லோர்

சொல்லக் கேட்டிருந்தமையாலும், அவள்மேல் கொண்ட இச்சை மேலிட்டாலும், அவளுடைய முகத்தை நிலைக்கண்ணாடியிலேனும் கண்டு திருப்தி யடைவதற்கு அல்லாவுதீன் உடன்பட்டான். அதன் பிரகாரமே, இராஜபுத்திரர் துரோகத்தை வெறுக்கும் சுத்த வீரர் என்னும் நம்பிக்கையுடன், அவன் ஒரு மெய்க்காவலனும் இல்லாமல் தன்னந்தனியனாய்ச் சித்தூர்க் கோட்டைக்குள் நுழைந்தனன். அங்கு அவன் ஒரு தனியான அறைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டான். அவ் வறையில் நீண்டதோர் நிலைக்கண்ணாடி திரையிட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் ஒரு புறத்தில் தேவர்களையும் அடிமையாக்க வல்ல அழகமைந்த பத்மினி வாடிய முகத்துடன் பதுமையென நின்று கொண்டிருந்தாள். அக் கண்ணாடிக்கு எதிரில் சிறிது தூரத்தில்அல்லாவுதீன் நின்றான். சின்னேரத்துக்குள் திரையானது நீக்கப் பட்டது. அல்லாவுதீன் பத்மினியின் முகத்தைக் கண்ணாடியில் கண்டு தான் திருப்தி யடைந்துவிட்டதாகக் கூறினான்.

இராஜபுத்திரர்கள் சந்தோஷ மடைந்தார்கள். ராணா பீம்சிங்கும் தம்மை இவ்வளவு தூரம் நம்பி வந்த முகம்மதிய அரசனை வழிவிட்டு வருதலே முறையென்று கருதி அவனுடன் சிறிது தூரம் சென்றார். அல்லாவுதீன் தந்திரசாலி யாகையால், ராணாவுடன் பேசிக்கொண்டே அவரை வெகுதூரம் அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். போகும் வழியிலெல்லாம் அல்லாவுதீன் கண்முன் பத்மினியின் உருவந் தவிர வேறொன்றும் தோன்றவில்லை. அவளை எப்படியாகிலும் தனக்கு மனைவி யாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணமே அவனைப் பிடித்து ஆட்டிவந்தது. ராணாவும் கோட்டையை

விட்டுச் சிறிது தூரம் தன்னுடன் வந்திருப்பதைக் கண்ட அல்லாவுதீன் அவரைச் சிறைப்படுத்தி அதன் மூலமாய் அவருடைய மனைவியையடைய வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். ஆகவே, பின்னும் ராணுவுக்குத் தன்னிடத்தில் நம்பிக்கை ஏற்படும்படி செய்து அவரை மெதுவாகத் தன் பாசறைக்குச் சமீபமாக அழைத்துச் சென்று விட்டான். பின்னர், தன் எண்ணம் கைகூடுவதற்கு அதுவே தக்க சமயமென்று அறிந்த அல்லாவுதீன் ராணுவைச் சிறைப்படுத்திவிட்டான். அத்துடனில்லாமல் அவன் சித்தூர் வாசிகளிடம் தூது போக்கி, அவர்கள் பத்மினியைத் தன்னிடம் ஒப்படைத்தாலொழியத் தான் ராணு பீம்சிங்கை விடுவிக்கப் போவதில்லை யென்றும் விளம்பரப் படுத்தினன்.

இதைக் கேட்டவுடன் சித்தூர் வாசிகள் செய்வதறியாத கலக்கங் கொண்டார்கள்; அல்லாவுதீனுடைய துரோகச் செயலை வெறுத்தார்கள். பத்மினியும் இடியோசை கேட்ட நாகம்போல் நடுங்கினள். அவளுக்கு யாது செய்வதென்று தோன்றவில்லை. சில சந்தர்ப்பங்களில் அல்லாவுதீனுடைய வேண்டுகோளுக் கிணங்கித் தன் கணவனை மீட்கலாமா என்று எண்ணுவாள். உடனே, என்னே என் புத்தி இருந்தவாறு! நளாயினி, சாவித்திரி முதலியவர்கள் தங்களுடைய கற்பின் மகிமையால் தங்கள் புருஷர்களைக் காக்கவில்லையா? அதைப் போல் நானும் ஏன் என்னுடைய கற்பின் மகிமையால் என் புருஷனைக் காப்பாற்றலாகாது?' என்று எண்ணுவாள். இங்ஙனம் எண்ணியெண்ணி அவளுக்குத் தைரியம் பிறந்துவிட்டது. அல்லாவுதீன் பீம்சிங்கைச் சிறை செய்தபோது பத்மினியின்

தாய்வீட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் சித்தூருக்குப் போயிருந்தார்கள். அவர்கள் பத்மினிக்குத் தக்க ஆலோசனைகள் கூறி, அவள் தன் கணவனை மீட்பதற்குகுரிய மார்க்கங்களையும் சொல்லி கொடுத்தார்கள். அதன்படி பத்மினி அலாவுதீனுக்கு ஒரு திருமுகம் எழுதி அனுப்பத் தன் மந்திரி பிரதானிகளுக்குக் கட்டளை யிட்டாள்.

அத் திருமுகம் வருமாறு :—

சித்தூர்க் கோட்டை.......ஸ்ரீ....ஸ்ரீ ....உமாட்சிமை தங்கிய டில்லி சுல்தான் அவர்களுக்கு,

வேந்தே, தங்களுடைய திருமுகத்தைக் கண்ணுற்றோம். ராணா பீம்சிங்கின் மனைவியராகிய பத்மினி தேவியாரும் அதைக் கண்ணுற்றனர். தங்களுடைய விருப்பம் யாதென்பதைத் தேவியார் தெரிந்துகொண்டு அதன்படி நடக்க இசைந்துள்ளார். எனினும், அவர் தங்களை இரண்டு வரங்கள் கேட்கின்றார். ஒன்று, தங்கள் படையை டில்லிக்கு அனுப்பிவிட வேண்டுமென்பது; இன்னொன்று, அவருடைய கௌரவத்துக்குத் தக்கபடி அவருடன் எழுநூறு தாதிகள் பல்லக்குகளில் வரவேண்டுமென்பது. இவ்விரண்டு வரங்களும் பூர்த்தியாக்கப்பட்டால் இராணியார் தங்களுக்குச் சொந்தமாவார். இக்கடிதம் பத்மினி தேவியாரின் கட்டளையின்மேல் எழுதப்பட்டது.

இப்படிக்கு,
தங்கள் ஊழியர்கள்.

இக்கடிதத்தைக் கண்ட அலாவுதீன் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கி, இனி இவ்வுலகில் தான் பெறுதற்கரிய பேறு வேறொன்று மில்லையென்று கருதிப்

பத்மினி விருப்பத்தின்படியே தன்னுடைய சேனை யின் பெரும் பகுதியை டில்லிக்கு அனுப்பிவிட் டான். பத்மினி தன்னைக் காண வரும்போது அவள் விருப்பத்தின்படியே எழுநூறு தாதிகளைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்கும் அனுமதியளித்தான். இவைகளை அறிந்த பத்மினி தன் எண்ணம் நிறைவேறுதற்குக் காலம் கிட்டி விட்டது என்று கருதித் தான் வரும் நாளை அல்லாவு தீனுக்குத் தெரிவித்தாள். அல்லாவுதீன் அந்நாளை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்நாளும் வந்துற்றது. பத்மினி எழுநூறு பல்லக்குகளைத் தயாரித்து ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு சிறந்த இராஜபுத்திர வீரனை ஆயுதங்களுடன் உட் கார வைத்துப் பல்லக்குகளையெல்லாம் மூடிவிட் டாள். பல வீரர்கள் பல்லக்குத் தூக்கிகளைப்போல் வேடம் பூண்டு அப்பல்லக்குகளை யெல்லாம் தாங்கி னர். நடுப் பல்லக்கில் பத்மினி சகல ஆபரண ஆடம்பரங்களுடன் வீற்றிருந்தாள். பத்மினியும் பரிவாரங்களும் சித்தூர் கோட்டையை விட்டுப் புறப்பட்டு அல்லாவுதீன் இருக்கும் இடத்தை அடைந்தார்கள். அல்லாவுதீனுடைய வேலையாட் கள் அவர்களைத் தக்க மரியாதைகளுடன் வரவேற் றூர்கள். அவர்கள் வரவைக் கண்ட அல்லாவுதீனும் களி கொண்டான். ஒரு தூதன் அல்லாவுதீனை அணுகி, "பத்மினி தேவி கடைசியாகத் தன் கணவனுடன் சம்பாஷித்துவிட்டு வர விரும்புகி றூள்" என்றூன். அல்லாவுதீனும் அதற்கிசைந் தான். இதுதான் தக்க சமயமென்று கருதிப் பத் மினியை ஆட்கள் பீம்சிங் இருக்கும் இடத்திற்குத் தூக்கிச் சென்றூர்கள். சிறிது நேரத்துக்குள் பீம்

சிங்கும் பத்மினியும் தந்திரமாகத் தப்பித்துக் கொண்டு வெளியேறிவிட்டார்கள்.

இந்தச் செய்தி அல்லாவுதீனுக் கெட்டியது. பல்லக்குகளில் வந்தவர்கள் அனைவரும் பல்லக்கு களைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தவர்களும் இராஜபுத்திர வீரர்களாயிருக்கக் கண்டு அவன் தன் படையை அவர்கள்மீது ஏவினான். இரு படைகளுக்கும் கடும்போர் நடந்தது. கடைசியில் முகம்மதியர்கள் தோற்று ஓடவேண்டியதாயிற்று. இதைக்கண்ட அல்லாவுதீன் சித்தூர் முற்றுகையைக் கலைத்துத் தன் தலைநகர் போய்ச் சேர்ந்தான். ஆயினும் பத்மினியின் உருவம் அவன் மனத்தகத்தினின்று சிறிதும் நீங்கவே யில்லை. அவன் தற்போதைய சாந்தியாகச் சித்தூரை விட்டுவிட்டு வேறு பாகங்களில் சண்டை செய்துகொண்டிருந்தாலும், அவனை இரவும் பகலும் பத்மினியின் அழகு வருத்திக்கொண்டே யிருந்தது.

இங்ஙனம் சதா பத்மினியைப்பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருந்த அல்லாவுதீன் சில ஆண்டுகள் கழித்து மறுபடியும் சித்தூரைத் தாக்கினான். இச் சமயம் முன்னைக் காட்டிலும் அதிக வீராவேசத்துடன் சண்டையிட்டான். அதன் பயனாய் அவன் சித்தூரின் தென் பகுதியைத் தன் வசமாக்கிக் கொண்டான். இனி அல்லாவுதீன் சித்தூரை ஜயிக்காமல் போகமாட்டான் என்பதை பீம்சிங்கும் பத்மினியும் உணர்ந்தார்கள். எனினும், அவர்கள் தங்கள் உயிர்போகும் வரையில் சித்தூரைக் காப்பாற்றித் தீருவதென்று தங்களுக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள்.

இரு சாராரும் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்

கொடுப்பதில்லை யென்று தீர்மானித்துக் கொண்டிருந்தபடியால் சண்டை மிகவும் மும்மரமாய் நடந்தது. பீம்சிங்குக்குப் பன்னிரண்டு குமாரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் மகா பலசாலிகளும் வெற்றி வீரர்களுமாவார். நடந்த சண்டையில் அப்பன்னிருவரும் மிகவும் தைரியமாய்ச் சண்டை செய்து மாண்டனர். பின்னர் பீம்சிங்கும் யுத்தகளத்திலேயே தமது உயிரைத் துறந்தார். மற்றுமுள்ள இராஜபுத்திரர்களும் வீராவேசத்துடன் சண்டையிட்டு எதிரிகளின் கையில் சிக்குறாமல் யுத்தகளத்திலேயே தங்கள் வீரக் குருதியைச் சொரிந்து வீழ்ந்தனர். தங்களுடைய கணவர்கள் இறந்ததற்குப்பின் தாங்கள் உயிர்வாழ இஷ்டப்படாதவர்களாகிய இராஜபுத்திர ஸ்திரீகள் பதின்மூவாயிரம் பேர்கள் எதிரி கையிலகப்பட்டுப் பங்கமுறாதவாறு, தீமூட்டி அதில் வீழ்ந்து தங்களை மாய்த்துக் கொண்டனர். பத்மினியும் விருப்பத்துடன் தீயைத் தழுவி மாண்டனள். இராஜபுத்திர ஸ்திரீகளின் கற்பு இருந்தவாறு என்னே! இன்றைக்கும் இராஜபுதனத்தைச் சேர்ந்த பாடகர்கள் சித்தூர் முற்றுகையைக் குறித்தும், இராஜபுத்திர ஸ்திரீகளின் கற்பையும் வீரத்தையும் குறித்தும் புகழ்ந்து பாடி, ஜனங்களை மகிழ்வித்து வருகின்றனர்.

அல்லாவுதீன் போர் வென்று நகருக்குள் நுழைந்தான். அங்கே அவன் கண்ட காட்சி அவனைத் திடுக்கிடச் செய்தது. நகரெல்லாம் தீக்கிரையாகிப் பாழாய்க் கிடந்தது. எங்கும் சாம்பலும் பிரேதங்களும் குவிந்து கிடந்தன. தனது செயல்களைப்பற்றிச் சிந்தித்து நின்றான். பத்மினியின் அழகு அவன் கண்முன் நின்று மறைந்தது. அவளுடைய கண்ணியமும், தைரியமும், பதி பக்தியும்

மதிவாதை

அவன் மனத்தை வாட்கள் போல் அறுத்தன. முடிவில் அவன் பெண்ணாசையின் பொருட்டுத் தான் செய்த கொடுமைகளுக்காக வருந்தித் தன்னை மன்னித்தருளுமாறு கடவுளைப் பிரார்த்தித்துச் சென்றான்.

பத்மினி கற்பையே எல்லாவித அணிகலன்களிலும் சிறந்த அணிகலனாகக் கொண்டு விளங்கினாள். எதிர்பாராதபடி ஆபத்துக்கள் வந்துற்றபோது பத்மினி அவ்வாபத்துக்களினின்றும் தன்னையும் தன் புருஷனையும் தைரியமாய் மீட்டுக்கொண்டாள். தன்னலமற்ற தியாகம் யாதென்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள். அவள் கௌரவத்தையும் பதி பக்தியையும் தன் நாட்டு மக்களிடத்துக் காட்ட வேண்டிய அன்பையும் மற்றெல்லாவற்றையுங் காட்டிலும் மேலாக மதித்து வந்தாள். அவள் சிறு வயதில் சீதை, தமயந்தி முதலியவர்களுடைய சரித்திரங்களைக் கேட்டது வீண்போகவில்லை. அச்சரித்திரங்கள் அவளுக்குத் தக்க சமயத்தில் உதவியாயிருந்து அவளுடைய கற்பைக் காப்பாற்றின. அவளது கற்பின் திறமை கொடிய விரோதியான அல்லாவுதீன் மனத்தையும் உருக்கிற்றல்லவா? இவ்வாறு வீரம் செறிந்தவளாய், கற்பு நிறைந்தவளாய், மானம் மிகுந்தவளாய், அன்பு கனிந்தவளாய் நம் நாட்டில் வாழ்ந்த ஒரு மாதரசியை நாம் ஒரு விலை மதிப்பற்ற இரத்தினமாகப் பாராட்டுவதில் வியப்பென்னே? நம் நாட்டுப் பெண்கள் அனைவரும் பத்மினியின் கற்பையும் தைரியத்தையும் கொண்டு இலங்கித் தங்களுக்கும் தங்கள் கணவர்களுக்கும் தங்கள் தாய் நாட்டினுக்கும் கீர்த்தியைத்தேடுவார்களாக.

3. சிவாஜி அல்லது மராட்டிய சிங்கம்

பிள்ளைகளே, இப்பொழுது பம்பாய் இராஜதானி என்று வழங்கும் பாகங்கள் சுமார் நானூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் மராட்டியர்கள் எனும் ஒருவகை ஜாதியினர் வசமிருந்தன. அவர்கள் இந்து சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களுடைய வம்ச பரம்பரையில் வந்தவர்கள் இன்னும் பம்பாய் இராஜதானியில் பற்பல பாகங்களில் சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழ்ந்து வருகின்றனர். இந்தியாவிலுள்ள சுதேச சமஸ்தானங்களில் பரோடா சமஸ்தானமும் இந்தூர் சமஸ்தானமும் மராட்டிய அரசர்களால் ஆளப்பட்டு வருவதை நீங்கள் அறிவீர்களல்லவா? மராட்டியர்கள் பலாட்டியமும் தைரியமும் வாய்ந்தவர்கள். எனினும் முன்னர் அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்திராமல் பற்பல பாகங்களில் சிதறுண்டு கிடந்தார்கள். சிதறுண்டு கிடந்த மராட்டியர்கள் இப்போது அடைந்துள்ள நாகரிகமான நிலையை அடைவதற்குக் காரண பூதரா யிருந்தவரே சிவாஜி.

அக்பர் என்னும் மொகலாய சக்ரவர்த்தி டில்லியில் அரசாண்டுகொண் டிருந்தபோது ஆமதுநகர், பீஜபூர் என்ற இரண்டு முகம்மதிய இராச்சியங்கள் தென்னிந்தியாவில் பிரசித்தி யடைந்திருந்தன. அவை மொகலாய ஆட்சிக்குட்படாது தனிச் சுதந்திரத்தோடு விளங்கிய இராச்சியங்களா யிருந்தன. அவைகளை வென்று தங்கள் இராச்சியத்துடன் சேர்த்துவிட மொகலாய சக்ரவர்த்திகள் பெரிதும் முயன்றனர். கடைசியில் அவுரங்கசீபின் காலத்தில் அவ்விரண்டு இராச்சியங்களும் மொகலாயர்களுடைய ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டன. அவ்வாறு அவை உட்படுவதற்குமுன் சிவாஜியின் தகப்பனாராகிய ஷாஜி பான்ஸ்லே என்பார் அவ்விரண்டு இராச்

சியங்களுக்கும் இராணுவ சம்பந்தமான உதவிகள் புரிந்து வந்தார். அதனுல் அவருடைய கீர்த்தி தென்னிந்தியா வெங்கும் பரவியிருந்தது. மொகலாயர்கள் ஆமதுநகரையும் பீஜபூரையும் தாக்கிய போது ஷாஜி அவ்விரு இராச்சியங்களின் சுல்தான்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு மொகலாயர்களை எதிர்த்தார். மொகலாயர்களுடைய படைகள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாயிருந்தன. மேலும் அவைகள் சண்டைக்கென்றே பழக்கி வைக்கப்பட்டவை. பீஜபூர், ஆமதுநகர் சுல்தான்களது படைகளில் ஒரு சிலவே சண்டைக்கென்று பழக்கப்பட்டவை. மற்றவை பல்வேறு தொழிலாளர்களின் கூட்டங்களே. இத்தகைய காரணங்களால் ஆமதுநகர், பீஜபூர் சுல்தான்கள் தோல்வியுறவும் மொகலாயர் வெற்றி பெறவும் நேர்ந்தது. சுல்தான்கள் தோல்வியடைந்துவிடவே, அவர்களுக்கு உதவிபுரிந்துவந்த ஷாஜி தம் ஊருக்குச் சென்றுவிட்டார்.

பீஜபூர், ஆமதுநகர் சுல்தான்கள் தாங்கள் சுதந்திரம் பெற்றிருந்த காலையில் தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட வெற்றி வீரர்களுக்கு ஜாகீர்கள் கொடுத்திருந்தார்கள். முகம்மதியர்களுக்கு மாத்திரமல்லாமல் இந்துக்களுக்கும் அவர்கள் ஜாகீர்களைக் கொடுத்திருந்தார்கள். இவ்வாறு அச்சுல்தான்களிடமிருந்து பல வீரர்கள் ஜாகீர்களைப்பெற்று வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஆனுல், அவர்கள் ஒற்றுமையாய் வாழாது அடிக்கடி சண்டையிட்டு வந்தார்கள். ஆமதுநகர் சுல்தானிடமிருந்து ஜாகீர்களைப் பெற்றவர்களில் இரண்டுபேர் முக்கியமானவர்கள். அவர்களில் ஒருவர் சிவாஜியின் தந்தையாகிய ஷாஜி. இன்னெருவர் சிவாஜியினுடைய தாய்க்குச் சகோதரராகிய லுக்ஜி யாதவராவ் என்பவர். மராட்டியர்

அநேக குடும்பங்களாகப் பிரிந்திருந்தனர். அக் குடும்பங்களில் ஒன்றின் பெயர் யாதவ குடும்பம் என்பதாம். இக் குடும்பம் மற்றெல்லா மராட்டிய குடும்பங்களினும் மேற்பட்டதாயும் செல்வாக்குக் கொண்டதாயும் இருந்தது. சிவாஜியின் மாமனுகிய லுக்ஜி யாதவராவ் இக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராவர்.

நிற்க சிவாஜியின் பாட்டனுராகிய மாலோஜி என்பார் நீண்ட நாள் வரை புத்திர பாக்கிய மில்லாம லிருந்தார். அவர் இக் குறையை நிவர்த்தித்துக்கொள்வதற்காகப் பிரார்த்தனைகள் செய்தார். அதன் பயனுய் அவருக்கு இரண்டு குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவரே ஷாஜி. மற்றெருரு குமாரரது பெயர் ஷீராப்ஜி. மாலோஜி பான்ஸ்லே புத்தி சாதுர்யத்துடன் சுறுசுறுப்பையுங்கொண்டு விளங்கினுராதலால், அவர் படிப்படியாய் உயர்ந்த பதவிக்கு வந்துவிட்டார். அதைக் கண்டு யாதவராவ் அவரை மிகவும் நேசித்துக் கொண்டாட ஆரம்பித்தார்.

இப்படி யிருக்கையில் யாதவராவ் குடும்பத்தில் ஒரு விசேடம் நடைபெற்றது. அதற்கு யாதவராவ் மாலோஜியை வரவழைத்திருந்தார். மாலோஜி தம்முடன் தம் குமாரராகிய ஷாஜியை அழைத்துச் சென்றிருந்தார். அப்போது ஷாஜிக்கு வயது ஐந்து. ஷாஜி பார்வைக்கு அழகாயிருந்தார். அதனுல் யாதவராவ் ஷாஜியைத் தூக்கித் தமது முழந்தாள் ஒன்றின்மேல் வைத்துக்கொண்டார். இன்னெரு முழந்தாளின்மேல் அவருடைய குமாரத்தியாகிய ஜீஜீபாய் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு அப்போது மூன்று வயதாயிருந்தது. அவளும் மிக்க அழகுடன் விளங்கினுள். சிறு

வர்கள் இருவரையும் பார்த்த யாதவராவ் சந்தோஷங் கொண்டவராகி, புன் சிரிப்புடன் மாலோஜியை விளித்து, இவ்விரண்டு குழந்தைகளும் எவ்வளவு அழகா யிருக்கின்றன பார்த்தீர்களா? இவ்விருவருக்கும் மணமுடித்துக் கண்ணால் பார்க்காமல் இருப்பது நல்லதா?' என்று சொன்னார். அவர் இங்ஙனம் சொன்னதைக் கேட்ட மாலோஜி, அச்சமயத்தை விட்டால் வேறு சமயம் கிடைத்த லரிதாகையால், காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணி, 'அப்படியே இருவருக்கும் கலியாணத்தை நடத்திவிடலாம்' என்றார். இதைக் கேட்டவுடன் யாதவராவுக்கு அடங்காக் கோபம் பிறந்துவிட்டது. அதன்மேல் அவர் மாலோஜியை நோக்கி, 'நான் வேடிக்கை முறையில் சொன்னவைகளைத் தாங்கள் நம்பி விடலாமா? குலத்திலும் செல்வச் சம்பத்துக்களிலும் உயர்ந்த யாதவர்களுடன் பான்ஸ்லேக்கள் சம்பந்தம்செய்து கொள்ள எண்ணுவது முறைமையோ? இதை எண்ணிப் பாருங்கள். இந்த எண்ணம் தங்களுக்கு வேண்டாம். தங்களுக்குத் தக்க குடும்பத்தில் பெண் பார்த்துக் கலியாணம் செய்து வைப்பது தான் தகுதியான தாகும்' என்று வெகுண்டு கூறினார்.

இதைக் கேட்ட மாலோஜி அச்சந்தர்ப்பத்தில் அதிகமாய்ப் பேசக்கூடாதென்று வாளாவிருந்து விட்டார். ஆயினும், சந்தர்ப்பங்கள் வாய்க்கும்போதெல்லாம் இவ் விஷயத்தைப்பற்றி அவர் யாதவராவிடம் கலந்து பேசுவதுண்டு. நாளாவட்டத்தில் யாதவராவும் பான்ஸ்லே குடும்பத்தில் சம்பந்தம் செய்துகொள்வதினால் பாதகம் ஒன்றும் எற்படாதென்று கருதினார். இதற்கிடையில் ஷாஜியும் ஜீஜீபாயும் யௌவன பருவத்தை யடைந்தனர்.

கடைசியில் இருவருக்கும் தக்க சிறப்புக்களுடன் விவாகம் நடைபெற்றது. இத்திருமணத்தின் பயனாய்த் தோன்றியவரே நமது கதாநாயகராகிய சிவாஜி.

ஆமதுநகர் சுல்தான் தோல்வியடைந்துவிடவே, அவரிடம் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஷாஜி, பீஜபூர் சுல்தானிடத்தில் உத்தியோகத்துக்கமர்ந்தார். இப்படி யிருக்கையில், பீஜபூர் சுல்தானுடைய ஆட்சிக் குட்பட்ட கர்நாடகத்தில் சண்டை சச்சரவுகள் அதிகரித்தன. அவைகளை அடக்கிவிட்டு வருமாறு பீஜபூர் சுல்தான் ஷாஜிக்குக் கட்டளையிட்டான். ஷாஜி அங்ஙனமே சென்று அக் கலகங்களை அடக்கிவிட்டு வந்தார். அதைக் கண்ட சுல்தான் அவர்பால் பெரிதும் சந்தோஷங்கொண்டு அவருக்குத் தஞ்சாவூரில் ஒரு ஜாகீரைக் கொடுத்தான். இங்ஙனம் தஞ்சாவூரில் தமக்கு ஜாகீர் ஏற்படவே, ஷாஜி பூனா ஜாகீரையும், தம் முதல் மனைவியான ஜீஜீபாயையும், புத்திரரான சிவாஜியையும் தாதாஜி என்ற ஒரு பிராமணரிடத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டுத் தஞ்சாவூருக்குச் சென்று அங்கே வசித்துக்கொண் டிருந்தார். அதனால் சிவாஜிக்குத் தகப்பனாரைப் பார்க்கச் சமயம் வாய்க்கவில்லை. அநேக வருடங்கள் வரை சிவாஜியும் ஷாஜியும் ஒருவரை யொருவர் பார்க்காமல் அந்நியர்களைப் போலவே வசித்து வரவேண்டியதாயிற்று.

தாதாஜி என்ற பிராமணர் புத்திசாதுர்யமுடையவர். அவர் எஜமானனிடத்தில் பயபக்தியும் விசுவாசமும் கொண்டவர். ஆகவே, அவர் தமது எஜமான் மனைவியான ஜீஜீபாயையும் புத்திரரான

சிவாஜியையும் கனிவுடன் பாதுகாத்து வந்தார். ஜீஜீபாய் கற்புக்கரசி; கல்வி கேள்விகளில் தேர்ந்தவள்; தைரியமும் சாமர்த்தியமும் படைத்தவள். அவள் இந்திய நாட்டில் பிறந்த வெற்றி வீரர்களது பிரதாபங்களையும் அவர்களால் நாட்டுக்கு உண்டான நன்மைகளையும் அடிக்கடி தன் மைந்தனுக்கு எடுத்துச் சொல்வாள். அத்துடன் நில்லாமல் ராக்ஷஸர்களைப்பற்றியும், ராக்ஷஸிகளைப்பற்றியும், மாயா விநோதக் கதைகளையும் சிவாஜிக்கு எடுத்துரைப்பாள். தினந்தோறும் இத்தகைய கதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு வரவே, அவர்களைப்போல் தாமும் வீரதீர பராக்கிரமங்களில் தலைசிறந்து விளங்க வேண்டுமென்னும் எண்ணம் சிவாஜியின் மனதில் வேரூன்றி வந்தது. அத்துடன் பாடகர்கள் வெற்றி வீரர்களின் கதைகளை எடுத்துப் பாடும்போது, அவர் அவைகளைக் கவனமாய்க் கேட்டு வருவார். தாதாஜியும் சிவாஜிக்கு இந்து மதத்தைக் குறித்து விவரமாக எடுத்துரைத்ததுடன் அவருக்கு வேண்டிய யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், வில்வித்தை, வாள்வித்தை முதலான வித்தைகளையும் நன்கு கற்பித்தார்.

சிறு வயதில் சிவாஜி பூனாவிலுள்ள கோட்டையில் வசித்தார் என்று கூறினோமல்லவா? அப்போது அவர் அக்கோட்டையிலிருந்துகொண்டு தக்ஷிணத்தின் காட்சிகளைக் கண்டு இன்புறுவது வழக்கம். அக்காலத்தில் அப்பிரதேசம் பெருத்த காடாயிருந்தது. அக் காட்டின் மத்தியில் இங்குமங்குமாகப் பள்ளத்தாக்குகளும் வயல்களுமிருந்தன. காட்டாறுகள் நாலா பக்கங்களிலும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. அவ்வாறுகளுக்குப் பக்கத்தில் வசித்த ஜனங்கள் காடுகளை அழித்து அவ்விடங்

களில் கிராமங்களையும் பயிர் செய்வதற்கேற்ற நிலங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். மலைகள் மிகவும் இடைஞ்சலா யிருந்ததால் அப்போது தக்ஷிணத்தில் போக்குவரவு அதிகமாய்க் கிடையாது. மலைத்தொடர்கள் ஜனங்களை வெவ்வேறு பகுதியினராகப் பிரித்துவைத் திருந்தன. அம் மலைகள் செங்குத்தாயும் காடுகள் அடர்ந்தனவாயு மிருந்தபடியால், ஜனங்களால் அம் மலைகளின்மீது ஏற இயலவில்லை. இதை நோக்கியே முற்காலத்துக் கோட்டைகளெல்லாம் மலைகளின்மீது கட்டப்பட்டு வந்தன. அங்ஙனம் கட்டப்பட் டிருந்தனுல் அவைகள் எதிரிகளால் சுலபமாய்க் கைக்கொள்ள முடியாதபடி யிருந்தன.

சிவாஜியின் காலத்தில் தென்னிந்தியாவிலிருந்த இராச்சியங்கள் ஒன்றேடொன்று சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தன. இச் சண்டைகள் காரணமாக நாட்டில் அமைதி குறைந்திருந்தது. மராட்டியர்கள் தங்களுடைய கிராமங்களை விட்டுவிட்டுச் சண்டையிடும் கட்சிகளில் சேர்ந்திருந்தார்கள். அதனுல் அவர்களுடைய கிராமங்களில் ஓநாய்களும் நரிகளும் தாராளமாய்க் குடியேறி வசிக்கலாயின.

கிராமங்கள் இங்ஙனம் பாழாய்ப் போய்விட்டிருப்பதைக் கண்ட தாதாஜி இனியும் சும்மாவிருத்தல் தகுதியாகாதென்று கருதி அம்மிருகங்களையெல்லாம் வேட்டையாடிக் கொன்ருர். அதன்மேல் அக்கிராமங்களை விட்டுச் சென்றிருந்த ஜனங்கள் திரும்பவும் அவற்றில் வந்து குடியேறினுர்கள். ஆயினும் அவர்கள் பிறருடைய படையெடுப்புக்களுக்கு அஞ்சியே வாழவேண்டியிருந்தது. அதையறிந்த சிவாஜி அவர்கள் நிர்ப்பயமாய் வாழ்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று எண்

ணிக் கொண்டிருந்தார். அவர்களுடன் சேர்ந்து பழகியதனால் அவரும் அவர்களைப்போல் சுலபமாய் மலைகளின்மேல் ஏறவும் இறங்கவுங் கற்றிருந்தார். சிறுவயது முதற்கொண்டே அவரிடம் பிறரை அடக்கியாளும் சக்தி ஏற்பட்டிருந்தது.

மராட்டியர்கள் வெவ்வேறு பகுதியினராய்ப் பிரிந்திருந்தமையால் அவர்களுக்குள் ஐக்கியம் ஏற்படாமல் இருந்தது. அவர்களை ஒன்று சேர்த்து அடக்கியாளுவதற்குத் தகுதியான தலைவர் ஒருவர் வேண்டியதாயிருந்தது. மராட்டியர்கள் தைரியமும் பராக்கிரமும் வாய்ந்த வீரர்களாயிருந்தனர். ஆனலும் அவர்களுக்குள் ஒழுங்கு மாத்திரம் இல்லை; இதைச் சிவாஜி கண்டுகொண்டார். அதன்மேல் அவர் மராட்டியர்களை ஒழுங்குபடுத்திஞல் அவர்கள் தங்களுக்குள் ஏற்பட்டுள்ள பிளவுகளை நீக்கி நன்னிலையடைவார்கள் என்று உறுதியாக எண்ணிஞர். அவர்களை எப்படியாவது ஐக்கியப்படுத்தி மேல் நிலைக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்னும் எண்ணம் நாளாவட்டத்தில் அவருக்கு அதிகரித்து வந்தது. அவருடைய தாயார் அவருக்குச் சிறு வயதில் எடுத்துச் சொன்ன வீரர்களது கதைகளும் அவ்வெண்ணத்தைப் பலப்படுத்தின.

சிவாஜிக்குப் போதுமான பணமும், கல்வியும், ஆட்களும் இல்லாமற் போய்விட்டாலும், தைரியமும் தன்னம்பிக்கையும் மாத்திரம் அளவுக்கு மீறி ஏற்பட்டிருந்தன. வெற்றி வேண்டுவோர் தன்னலத்தைச்சிறிதும் நாடலாகாதென்பதை அவர் சிறு வயது முதற்கொண்டே அறிந்திருந்தார். அதனல் தான் அவர் பிற்காலத்தில் பசியையும், பனியையும், குளிரையும், வேறெவ்வித அசௌகரியங்களையும் கவனிக்காமல் வெற்றியின்மேலேயே கண்ணுங்

கருத்துமா யிருந்தார். அவர் சிறு வயது முதற் கொண்டேகுதிரையேற்றத்தில் தகுதியான தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். அத்தேர்ச்சியானது அவருக்குப் பிற்காலத்தில் பெருந் துணையா யிருந்தது.

சிவாஜி இராஜ தந்திரத்தில் மகா நிபுணர். தம்முடைய காரியம் ஜெயமடைவதா யிருந்தால் அவர் பின் விளைவுகளைச் சிறிதும் கவனிக்கமாட்டார். தாம் செய்த சண்டைகளிலெல்லாம் ராஜ தந்திரத்தையும் புத்தி சாதுர்யத்தையும் உபயோகித்து அவர் வெற்றி அடைந்தாரே யல்லாமல், அதிகமான படைகளின் உதவியாலும் தேகக் கஷ்டத்தாலும் வெற்றியடையவேயில்லை என்பது நிச்சயம்.

அவுரங்கசீப் காலத்தில் மொகலாயர்கள் தென்னிந்தியாவில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தார்களாயினும், அவர்களுக்கு எந்த விடங்களில் பலவீனம் இருந்த தென்பதைச் சிவாஜி அறிந்து, தக்கபடி ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டு மொகலாயர்களை எதிர்க்க வேண்டுமென்று அடிக்கடி சிந்தித்ததுண்டு. சில சந்தர்ப்பங்களில் சிவாஜி வெற்றி யடைவார்; சில சந்தர்ப்பங்களில் மொகலாயர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள்.

சிவாஜி கல்வியில் தேர்ச்சியற்றவராயிருந்தாலும், புத்தி சாதுர்யத்தில் இணையற்றவரா யிருந்தார். தமது சாதுர்யத்தினலேயே அவர் அரிய பெரிய காரியங்களைச் சாதித்தார். அவருடைய சாமர்த்தியத்தைக் கண்டு எதிரிகளும் அவரைக் கொண்டாடி வந்திருக்கின்றனர். சிலர் வாலிபத்தில் கல்வியைக் கற்காவிட்டாலும் பிற்காலத்தில் அதைக் கற்பதற்காகத் தங்களாலான முயற்சி

களைச் செய்வதுண்டு. சில சந்தர்ப்பங்களில் அத்தகையோர் வெற்றியுமடைந்திருக்கின்றனர். நமது கதாநாயகரான சிவாஜியோ அத்தகைய முயற்சிகளைச் செய்ததுமில்லை; செய்ய அவாவியதுமில்லை. ஆயினும், புத்தகமொன்றும் படிக்காமலும் பிறருடைய அநுபவங்களை அறிந்துகொள்ளக்கூடாமலும் இருந்துங்கூட, அவர் தம்முடைய புத்தி சாதுர்யத்தினுல் மிகவும் கெட்டிக்காரர்களான இராஜ தந்திரிகளும் செய்து முடிக்காத காரியங்களைச் சாதித்திருக்கின்றூர்.

சிவாஜி யுத்தத்தில் பிடிபட்டவர்களை அன்பாய் நடத்தினுர். ஒரு கைதிக்காகிலும் அவர் கேடு செய்ததில்லை. அத்தகையோருக்கு அவர் வெகுமானங்கள் கொடுத்தனுப்புவதும் உண்டு. அவர் கோயில்களையும் மசூதிகளையும் கொள்ளை யடித்தது கிடையாது. தெய்வ ஸ்தலங்களின்மீது அவருக்கு மதிப்பு அதிகம். கடவுள் அவரவர்கள் விரும்புகிற படி காட்சிகளை நல்கிக்கொண்டு போகிறுர் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். இந்துக்கள் வணங்கும் மும்மூர்த்திகளும், முகம்மதியர்கள் வணங்கும் அல்லாவும், கிறிஸ்துவர்கள் வணங்கும் ஏசுநாதரும் ஒரே கடவுளாவர் என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்தார். தம்முடைய பகையாளிகளையும் அவர் கொடுமையாய் நடத்தியதில்லை. பழிக்குப் பழி வாங்கவேண்டுமென்ற குணம் அவரிடத்தில் கிடையாது. வேடிக்கையாகவே அவர் தம்முடைய எதிரிகளைச் சரிப்படுத்திவிடுவார். ஸ்திரீகளைத் துன்புறுத்த மாட்டார்.

ஒரு காரியத்தைச் செய்வதற்கு இடம், பொருள், ஏவல் அவசியமென்பதைச் சிவாஜி உணர்ந்திருந்தார். ஆதலால், தாதாஜி உயிருடன் இருந்தவரை

யில் அவர் ஒரு காரியத்திலும் தலையிட்டுக் கொள்ள வில்லை. தாதாஜி இறந்தபோது சிவாஜிக்கு வயது இருபது. தாதாஜி தம் முயற்சியினால் பூனாவைச் சுற்றிலும் மலைகளிலும் காட்டுப் பிராந்தியங்களி லும் வசித்திருந்த நாகரிகமற்ற மராட்டியர்களை நாகரிகமுள்ளவர்களாகச் செய்து, அவர்களுக்கு இராணுவப் பயிற்சியும் அளித்திருந்தார். அதனால் தாதாஜி இறந்த சமயத்தில் சிவாஜிக்குத் துணை புரிவதற்காகச் சிறியதொரு படையும் ஏற்பட்டிருந் தது. இப்படையின் துணையைக்கொண்டு அவர் இன்னுமதிகமான படையைத் திரட்டித் தமது நிலையைப் பலப்படுத்திக் கொண்டார். தாதாஜி உயிருடனிருந்த வரையில் அவர் பீஜபூர் சுல்தா னுக்குக் கப்பங்கட்டிக்கொண்டு வந்தார். தாதாஜி இறந்தவுடன் அந்த ஜாகீர் சிவாஜிக்குச் சொந்த மாயிற்று. ஆனால், அவர் அவைகளுக்காகக் கட்ட வேண்டிய பகுதிப் பணத்தைக் கட்டாமல் இருந் தார். அத்துடன் நில்லாமல் பீஜபூர் சுல்தானுக் குச் சொந்தமான கோட்டைகளையும் ஒவ்வொன் ருய் ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளலானார். இங்ஙனம் அவர் ஆக்கிரமித்துக்கொண்ட கோட்டைகளில் முக்கியமானவை தோர்னியா, சிங்கூர், புரந்தர் என்பவைகளாகும். அவர் ரெய்கார் என்னுமிடத் தில் தமக்கென்று ஒரு கோட்டையைக் கட்டினார். அவ்விடத்தில் பெரியதொரு புதையல் இருக்கக் கண்டு அதையும் தம்முடையதாகச் செய்து கொண்டார்.

சிவாஜி இங்ஙனமெல்லாம் செய்துகொண்டு போவதைக் கண்ட பீஜபூர் சுல்தான் இனியும் சும்மா விருக்கலாகாதென்று கருதிக் கோபங் கொண்டு தஞ்சாவூரில் இருந்த ஷாஜியைக்

கொணர்ந்து சிறைச்சாலையில் அடைத்துவிட்டார். அத்துடன் நில்லாமல், சிவாஜி பீஜபூர் சுல்தானுக்கு அடங்கி நடப்பதாக வாக்குறுதி கொடுக்க வேண்டுமென்றும், இல்லாவிட்டால் ஷாஜியை விடுவிக்கப்போவதில்லை யென்றும், அவசியம் நேரிட்டால் ஷாஜி கொல்லவும் படுவார் என்றும் பீஜபூர் சுல்தான் விளம்பரப்படுத்தினார். இதைக்கேட்ட ஷாஜி தாம் குற்றவாளி யல்லரென்றும், சிவாஜி தமக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதில்லை யென்றும் கூறினார். ஆனால் அவருடைய சொற்கள் செவிடன் காதிலூதிய சங்குபோலாயின.

சிவாஜிக்குப் பீஜபூர் சுல்தானுடைய விளம்பரம் தெரிய வந்தது. அதைக்கண்டு அவர் முதலில் பயந்துவிட்டார். ஆனாலும் சிவாஜி தந்திரசாலி யல்லவா? உடனே ஓர் உபாயந் தேடினார். அப்போது டில்லியில் ஷாஜஹான் சக்ரவர்த்தி அரசாண்டுகொண்டிருந்தார். அவருக்குச் சிவாஜி ஒரு வேண்டுகோள் அனுப்பினார். அதில், தாம் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசரென்றும், தமக்கும் பீஜபூர் சுல்தானுக்கும் நீங்காப் பகை வருஷக்கணக்காக ஏற்பட்டுள்ளதென்றும் கூறி, தம்மை அவருடைய உத்தியோகஸ்தர்களில் ஒருவராகச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டார். இவ் விண்ணப்பத்தைப் பார்த்த மொகலாய அரசர், சிவாஜியைத் தம் படையில் சேர்த்துக்கொண்டதல்லாமல், அவரை ஐயாயிரம் குதிரை வீரர்களுக்குத் தலைவராகிய சுபேதாராகவு மாக்கினார். இதைக் கேள்வியுற்ற பீஜபூர் சுல்தான், தமக்கே ஆபத்து வந்துவிடுமென்று கருதி, சிவாஜியின் தந்தையாகிய ஷாஜியைச் சிறைச்சாலையினின்றும் விடுதலை செய்து விட்டார். இன்னும் சிவாஜிக்கு என்ன

வேண்டியிருக்கிறது? அவருக்கு முன்னிலும் அதிகமான தைரியம் ஏற்பட்டுவிட்டது. உடனே மொகலாய சக்ரவர்த்திக்கு அபாயம்விளைவிக்க ஆரம்பித்து விட்டார். மொகலாயர்களுடைய பட்டணங்களைத் தாக்கினர்; கொள்ளையடித்தார். இங்ஙனம் அடித்த கொள்ளைகளில் ஒரு நாள் மொகலாயர்களுக்குச்சொந்தமான மூன்று லட்சம் ரூபாய்களும், முந்நூறு குதிரைகளும் அவருக்குக் கிடைத்தன.

இங்ஙனமாகச் சிவாஜி தக்ஷிணத்தில் பிரக்யாதி அடைந்துகொண்டு வந்தார். பீஜபூர் சுல்தானுக்குச் சொந்தமான கொங்கண நாட்டை அவர் சிறிது சிறிதாகக் கைப்பற்றிக்கொண்டார். ஆனல், பம்பாய், ஜின்ஜிரா, கோவா ஆகியவை மாத்திரம் அவரது கைக்கு அகப்படவில்லை. இதைக் கண்ட பீஜபூர் சுல்தான் பெரிதும் கோபமடைந்து சிவாஜியை எதிர்த்துவரும்படி அப்சல்கான் என்னும் தளகர்த்தனுக்குக் கட்டளையிட்டார். ஆனல் சிவாஜி அப்சல்கானைக்கொன்று அவருடைய படைகளைச் சின்னபின்னப் படுத்திவிட்டார். இதனல் மராட்டியர்களின் பிரதாபம் நாடெங்கும் பரவ ஆரம்பித்தது. இங்ஙனமாகவே, தென்னிந்தியாவிலிருந்த இராச்சியங்கள் மராட்டியர்களைக் கண்டு நடுக்கங் கொள்ளலாயின. பீஜபூர் படைகள் தோல்வியுற்றது. மராட்டியர்களுக்குப் பெருத்ததொரு கீர்த்தியை யுண்டுபண்ணியது.

அப்சல்கான் சிவாஜியால் முறியடிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டதைக் கேள்வியுற்ற பீஜபூர் சுல்தான் இனியும் சும்மா விருக்கலாகாதென்று கருதி, சிவாஜியை முறியடிக்குமாறு மொகலாய தளகர்த்தனை ஷெயிஷ்டகான் என்பவரை வேண்டிக்கொண்டார். முதலில் ஷெயிஷ்டகான் ஜெயமடைந்தான். அவன்

அநேக கோட்டைகளையும் பட்டணங்களையும் கைப்பற்றினன். அவைகளுள் முக்கியமானது பூனு பட்டணமாகும்.

சிவாஜி தந்திரத்தினுல் ஷெயிஷ்டகானைத் துரத்திவிட வேண்டுமென்று எண்ணிச் சமயம் பார்த்திருந்தார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் கலியாண ஊர்வலம் ஒன்று பூனுவில் சென்றுகொண்டிருந்தது. அதில் சிவாஜி சில இராணுவ வீரர்களுடன் மாறு வேடம் பூண்டு கலந்துகொண்டு ஷெயிஷ்டகான் தங்கியிருந்த படுக்கை யறைக்குள் நுழைந்து அத் தளகர்த்தனை எதிர்க்க வாரம்பித்தார். உயிர் தப்பினுல் போதுமென் றெண்ணிய தளகர்த்தன் சாளரத்தின் வழியாய்க் குதித்தான். அப்போது அவனைச் சிவாஜி தாக்கினுர். அதிர்ஷ்டவசமாகக் கைவிரல் நாசத்துடன் அத் தளகர்த்தன் தப்பிப் பிழைத்துப் போய்விட்டான். சிவாஜியும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒருவித ஆபத்துமின்றித் தப்பித்துக் கொண்டனர்.

சிவாஜி தந்திரமும் தைரியமும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்றவர் என்பதை இச்செயல் காட்டியது. இதனுல் சிவாஜியின் கீர்த்தி முன்னினு மதிகமாகப் பரவலாயிற்று. அவருடைய பகையாளிகள் அவரைக் கண்டு மேலுமதிகமாக நடுக்கங் கொள்ளலானுர்கள். அவரைச் சேர்ந்தவர்கள் அவரிடத்தில் பின்னுமதிகமாகப் பக்தி விசுவாசம் காட்டி அவரைப் போற்றிக் கொண்டாட வாரம்பித்தார்கள். தம்மால் அனுப்பப்பட்ட தளகர்த்தனுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைக் கேட்டுப் பீஜபூர் சுல்தான் மிகவும் கோபங் கொண்டார். மொகலாய சக்ரவர்த்தியும் இவ்விஷயத்தைக் கேட்டுச் சிவாஜியின்மீது வன்மனங் கொண்டார்.

சிவாஜி அதனுடன் நிற்கவில்லை. உடனே மொகலாய ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த சூரத் பட்டணத்தைத் தாக்கினர். இப்பட்டணம் அககாலத்தில் செல்வத்திற்குப் பேர்பெற்றிருந்தது. ஆனல் பகையாளிகளிடமிருந்து காப்பதற்குப் போதுமான பந்தோபஸ்து இல்லை. சிவாஜி சூரத்தின்மீது படையெடுத்து வருகிறார் என்பதைக் கேள்வியுற்ற அந்நகரவாசிகள் அனைவரும் அங்கு நின்றும் வெளியேறி விட்டார்கள். ஆங்கிலேயர்களுக்கும் டச்சுக்காரர்களுக்கும் அங்குப் போதுமான காவல் இருந்தமையால். அவர்கள் மட்டும் அவ்விடத்திலேயேயிருந்தனர். சிவாஜியால் அவர்களுடைய கோட்டைகளைத் தாக்க இயலாமற் போய்விட்டது. ஆனலும் அவருடைய படைகள் நகரின் மற்றப் பாகங்களை நான்கு பகலும் இரவும் கொள்ளையிட்டன. சிவாஜி பொன், வெள்ளி, நவரத்தினங்கள் ஆகிய இவைகளை மாத்திரம் தம்முடன் எடுத்துச் சென்றாரென்று தெரிகிறது.

இது வரையில் சிவாஜியின் தந்திரங்களைப் பற்றியும் கொள்ளைகளைப் பற்றியும் படித்து வந்தோம். இனி அவரைப்பற்றி ஓர் ஆங்கிலேயர் சொல்வதைச் சற்றுக் கவனிப்போம் :—

'சிவாஜியை நேராகப் பார்ப்பதற்கு முன் அவர் பேயின் முகத்தைப் போன்ற முகங்கொண்ட மானிடர் என்றும், அவரைச் சூழ்ந்திருப்பவர்கள் அனைவரும் மிகவும் கொடியவர்களாய்க் கையில் ஓங்கிய வாளுடன் இருப்பார்களென்றும் எண்ணியிருந்தேன். ஆனல் அவரை நேருக்கு நேராகப் பார்த்த போது நான் அவரைப்பற்றி எண்ணிய தவ்வளவும் முற்றிலும் மாறினது என்பதைத் தெரிந்துகொண்

டேன். நாங்கள் அவரைப் பார்க்கச் சென்றபோது அவர் தோட்டத்தில் ஒரு கிணற்றுக் கருகில் கருங் கல் மேடை யொன்றின்மேல் உட்கார்ந்துகொண் டிருந்தார். அவரருகில் மெய்க்காவலர் ஒருவரு மில்லை. அக் கிணற்றில் தண்ணீர் எடுக்க வந்த ஸ்திரீகளைக் கண்டு அவர்களுடைய குடும்ப க்ஷேம லாபங்களைப் பற்றி அவர் விசாரித்துக்கொண் டிருந்தார். அக்கிணற்றி னருகில் விளையாடிக் கொண் டிருந்த குழந்தைகள் அவரருகில் நகை பொங்கும் வதனத்துடன் வந்து நின்றன. அவை களுக்கு அவர் பழங்களையும் வேறு பல தின்பண்ட களையும் கொடுத்துக் கொண் டிருந்தார். அவர் முகத்தில் கருணையும் அன்பும் பொலிந்தன. அத் தகைய பொலிவை நாங்கள் வேறொருவர் முகத்தி லும் கண்டதில்லை. தம்முடைய பகையாளிகளிடத் தில் எப்படி நடந்து கொண்ட போதிலும் அவர் தமது பிரஜைகளுக்குப் பிதாவைப்போலவே யிருந்தார்.'

சிவாஜி பீஜபூர் சுல்தானுடன் சண்டையிட்ட தோடு நில்லாமல், மொகலாயர்களையும் எதிர்க்க வாரம்பித்தா ரல்லவா? இதைக் கண்ட மொகலாய சக்ரவர்த்திகள் சிவாஜியைத் தண்டிக்க எண்ணங் கொண்டு சமயம் பார்த்திருந்தார்கள். ஷாஜஹான் காலத்தில் சிவாஜியை எதிர்ப்பதற்குரிய சந்தர்ப்பங் கள் செவ்வையாய் ஏற்படாமற் போகவே அவர் சிவாஜியைப்பற்றி அவ்வளவாகச் சிந்திக்கவில்லை. அவருக்குப் பின் பட்டத்திற்கு வந்த அவருடைய குமாரராகிய அவுரங்கசீப் சிவாஜியை அடக்கி வைக்க வேண்டுமென்று பெரிதும் எண்ணி அதற் காகத் தம்முடைய தளகர்த்தர்களில் மகா கீர்த்தி வாய்ந்தவரான ஜெயசிங் என்பவர் வசம் பெரிய

தோர் படையை அனுப்பினர். சிறந்த தளகர்த்தர், தலைமையிலிருந்ததுடன் போர்ப் பயிற்சி மிக்கதாயுமிருந்த அப்படையை எதிர்த்துப் போராடுவது வீணென்று கருதிய சிவாஜி சமாதானத்துக்கு வருவதாகத் தெரிவித்தார். இதற்கு முன்னரே சிவாஜி வசத்திலிருந்த அநேக கோட்டைகளை ஜெயசிங் தம் வசமாக்கிக்கொண்டார். பூரந்தர் கோட்டையும் மொகலாயர் வசம் சிக்கிவிடும்போலிருந்தது. அதன்மேல் சிவாஜி தாம் கைப்பற்றிய அநேக கோட்டைகளை மொகலாயர் வசம் ஒப்படைத்தார். அத்துடன் நில்லாமல் பீஜபூர் சுல்தானுக்கு எதிரியாகத் தாம் மொகலாய சக்ரவர்த்தியோடு சேர்ந்து அவரிடம் உத்தியோகம் ஏற்றுக் கொள்வதாகவும் கூறினர்.

அதன்மேல் ஜெயசிங் சிவாஜியை எதிர்க்கவில்லை. சிவாஜி டில்லிக்குச் சென்று மொகலாய சக்ரவர்த்தியைக் காணவேண்டுமென்று அவர் கூறினர். அதற்குச் சிவாஜியும் ஒப்புக்கொண்டார். சிவாஜி தம்முடைய குமாரனாகிய சாம்பாஜியைத் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு டில்லி சக்ரவர்த்தியைக்காண டில்லிக்குச் சென்றார். அவுரங்கசீப் சிவாஜியை முறைப்படி உபசரிக்கவில்லை. அதனல் அவுரங்கசீப் தம்மை அவமரியாதை செய்ததாகச் சிவாஜி எண்ணினர். அவுரங்கசீபுக்குத் தாம் தாழ்ந்தவரல்லவெனக் கருதி அவர் மிடுக்காகவே நடந்துகொண்டார். இதைக் கண்ட அவுரங்கசீப் சிவாஜியை அச்சமயம் விட்டுவிட்டால் பிறகு அவரால் தமக்குக் கெடுதல் நேரிடுமெனக் கருதி அவரைச் சிறைப்படுத்தினர்.

சிவாஜியை அவுரங்கசீப் முறைப்படி வர

வேற்று மரியாதையுடன் நடத்தியிருந்தால் அவர் மொகலாய இராச்சியத்துக்குப் பெருத்ததொரு தூணைப்போலிருந்து உதவி செய்திருப்பார்; அவுரங்கசீபுக்குத் தென்னிந்தியாவைப் பற்றிய கவலையே இருந்திராது. ஆனால் அவுரங்கசீப் வெளியாடம்பரங்களைக் கண்டு மயங்கிவிடுபவரா யிருந்தபடியால், அவர் சிவாஜியைப்பற்றி உள்ளது உள்ளபடி உணரவில்லை. அதனால் அவர் தம்முடைய காலத்தை யெல்லாம் சண்டைகளில் கழிக்க வேண்டியதாயிற்று. அவுரங்கசீப் செய்த தவறுகளில் மிக முக்கியமானது, சிவாஜியை நேசராகப் பாவித்துத் தமது காரியங்களை அவரைக் கொண்டு நடத்திக் கொள்ளாமல் இருந்ததேயாகும்.

டில்லியில் சிறைப்பட்டுக் கிடந்த சிவாஜி சும்மா இருக்கவில்லை. அங்கு நின்றும் எங்ஙனம் தப்பித்து வெளியேறுவது என்பதைக் குறித்தே அவர் சதா சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார். அங்ஙனம் தப்புவதற்கு அவருடைய தந்திரம் அவருக்குப் பெருந் துணையா யிருந்தது. அவுரங்கசீபுக்கு தம்மேல் சந்தேகம் ஏற்படாதவாறு அவர் நடந்துகொண்டார். கடைசியில் தக்க சமயம் வாய்த்தபோது, டில்லியின் சீதோஷ்ண நிலை தமக்கும் தம்முடன் வந்திருந்தவர்களுக்கும் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை யென்றும், ஆகையால் அவர்களை ஊருக்கு அனுப்பிவிட உத்திரவு கொடுக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டார். இனி சிவாஜியால் தமக்கு ஒருவித கெடுதலும் உண்டாகா தென்றெண்ணிய அவுரங்கசீப் அவருடைய வேண்டுகோளுக் கிசைந்தார். அதன்மேல் சிவாஜி தம்முடன் வந்தவர்களை ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தாம் மாத்திரம் டில்லியிலிருந்தார்.

தாமும் சிறையினின்று தப்புவதற்காக சிவாஜி ஒரு தந்திரம் செய்தார். தமக்கு உடம்பு சௌக்கியமில்லை யென்றும், பிராமணர்களுக்குப் போஜனமும் பலகாரங்களும் கொடுத்தால் சௌக்கியம் ஏற்படுமென்றும் அவர் சக்ரவர்த்திக்குத் தெரிவித்தார். சக்ரவர்த்தியும் அவருடைய விருப்பத்துக் கிணங்கினர். தினந்தோறும் பிராமணர்களுக்குப் பலகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன. இப்படி நடந்து வருகையில் ஒரு நாள் சிவாஜி சிறைக் கோட்டத்தின் காவற்காரனைத் தம் வசமாக்கிக் கொண்டு பக்ஷணக் கூடையில் ஒளிந்துகொண்டு வெளியேறிவிட்டார். இதைக் கேள்வியுற்ற அவுரங்கசீப் சிவாஜியைப் பிடிக்கத் தம்மாலான முயற்சிகளையெல்லாம் செய்து பார்த்தார். ஆனல், ஒன்றும் பயன்படவில்லை. கடைசியில் சிவாஜி பல விதமான மாறு வேடங்களைப் பூண்டுகொண்டு தம் மிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

அவுரங்கசீபினிடமிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு வந்த சிவாஜி இரண்டு வருட காலம் வரை ஒரு விதமான அமைதியோடிருந்தார். அவரது பகையாளியான பீஜபூர் சுல்தான் அவரை விரோதித்துக் கொள்ளக் கூடாதென்று கருதி, அவருடன் நேச பாவம் பாராட்டி வந்தார். இருவரும் தங்களுக்குள் சண்டை சச்சரவில்லாமல் இருந்தனர்.

இவைகளை யெல்லாம் கண்டு சிவாஜி மயங்கிப் போகவில்லை. எப்போதாகிலும் அவுரங்கசீப் தம்மைத் தாக்குவார் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். அதற்கிணங்கத் தற்காப்புக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் அவர் தயாராகச் செய்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார். இவ்வாறிருக்கையில் அவுரங்க

சீப் தந்திரமாய்ச் சிவாஜியைப் பிடித்துவிடவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். அதை யுணர்ந்த சிவாஜி வெளிப்படையாகவே மொகலாய இராச்சியத்தின் பல பாகங்களைத் தாக்க வெளிக் கிளம்பிவிட்டார். சிவாஜிக்குப் பயம் என்பதே போய்விட்டது. அவர் கொள்ளையடிக்கப் பின்வாங்கவேயில்லை. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவர் ஒரு நகரைக் கொள்ளையிடச் சென்றபோது தம்முடன் இருபதினுயிரம் கோணிப் பைகளை எடுத்துச் சென்றார். மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு பட்டணத்தைக் கொள்ளையடித்துவிட்டுத் திரும்புகையில் அவர் மூவாயிரம் எருதுகளின்மேல் கொள்ளையடித்த சாமான்களைப் போட்டுவந்தார். மொகலாயர்களை வெளிப்படையாய்த் தாக்கிச் சிவாஜி வெற்றி யடைந்தார். அதுமுதல் மொகலாயர்களுடைய கீர்த்தி தென்னிந்தியாவில் அழியத் தலைப்பட்டது; சிவாஜியின் புகழ் தென்னிந்தியா வெங்கும் பரவ ஆரம்பித்தது.

சிவாஜி தமது நாற்பத்தாருவது பிராயத்தில் ராய்கார் என்னுமிடத்தில் 'இந்துக்களின் பாதுஷா' வென்று பட்டம் சூட்டிக் கொண்டார். அதுமுதல் ஆறு வருட காலம் வரை அவர் தம் காலத்தைப் படையெடுப்புக்களிலும், சமாதான உடன்படிக்கைகள் நடத்துவதிலும், தம்முடைய இராச்சியத்தைப் பலப்படுத்திக் கொள்வதிலும் கழித்தார். அச்சமயம் அவர் பொன் நாணயங்களை அடித்தும் வழங்கி வந்தார்.

சண்டையில்மாத்திரமல்லாமல் மற்றைய துறைகளிலும் ஜெயம்பெறும் அபூர்வ சாமர்த்தியத்தைச் சிவாஜி பெற்றிருந்தார். இராச்சிய நிர்வாக விஷயங்களில் அவருக்கு யாதொரு பயிற்சியும் ஏற்பட்டிரா

விட்டாலும். அத்துறையில் நெடுங்காலம் பயிற்சி பெற்றவரைப் போலவே அவர் தம்முடைய இராச்சியத்தின் காரியங்களைச் செய்து முடித்தார். அவர் இராணுவ விஷயமாகவும் அரசாங்க விஷயமாகவும் செய்த ஏற்பாடுகள் மிகவும் மெச்சத்தக்கன. அவருடைய சேனைகளில் காலாட் படைகளும் குதிரைப் படைகளும் இருந்தன, இப்படைகளில் சேர்ந்திருந்தவர்கள் யுத்தத்துக்கு வேண்டிய பயிற்சியைப் பெற்றிருந்தார்கள். இராச்சிய நிர்வாகத்தில் சிவாஜீ ஜனங்களுடைய கஷ்டங்களையெல்லாம் நீக்கி அவர்களுக்கு ஆறுதலை யுண்டாக்கினர்; பணக்காரர்கள் ஏழைகளைக் கொடுமையாய் நடத்துவதைத் தவிர்த்தார். இராச்சிய நிர்வாகத்தில் அவர் தமக்குதவியாக நியமித்து வைத்திருந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் மீது யாதொரு குற்றமும் சொல்லமுடியாது. அவருக்கு மதத் துவேஷம் என்பதே கிடையாது. எல்லாருக்கும் அவர் ஒரே விதமான நீதியை வழங்கினர். இவருடைய இராச்சியத்தில் திருப்தியே குடிகொண்டிருந்தது.

சிவாஜீ தம்முடைய இளவயதில் எண்ணியவைகளை வயதானபின் செய்துமுடித்தார். அவர் தம் நாட்டு மக்களை மொகலாயர்களின் ஆதிக்கத்தினின்றும் காப்பாற்றினர். மராட்டியர்கள் தங்களுடைய மேன்மையை உணரும்படி செய்தார். அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே முன்னேற்றிக்கொள்ளலாம் என்பதை அவர்களுக்குக் காட்டினர். சிதறுண்டு கிடந்த மராட்டியர்களை யெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து அவர்களுக்கிடையில் ஐக்கியத்தை யுண்டாக்கி, மராட்டியர்கள் அனைவரும் ஒரே இனத்தவர் என்ற உணர்ச்சியை அவர்களிடைப் பரப்பினர். உலக

விஷயங்களிலும் அவர்களுக்கு உணர்ச்சி ஏற்படும் படி செய்தார்.

மராட்டியர்கள் தங்களுடைய தேசத்தின் அமைப்பு காரணமாயும், சீதோஷ்ண நிலை காரண மாயும் தன்னம்பிக்கை, தைரியம், வீரம், ஊக்கம், கபடமின்மை, உள்ளொன்று வைத்துப் புற மொன்று பேசாதிருத்தல், ஜன சமுதாய விஷயங் களில் சமத்துவம், மனிதனுக்கு மனிதன் சுதந்திரம் பெற்றவன் என்ற உணர்ச்சி ஆகிய இவைகளைப் பெற்று விளங்குகிறார்கள். ஏழாவது நூற்றாண்டில் இந்தியாவுக்குப் போந்த சீன யாத்ரிக ரொருவர் அவர்களைப்பற்றிப் பின் வருமாறு கூறுகிறார்: 'மராட்டியர்கள் செருக்குக் கொண்டவர்கள்; யுத்தத்தில் கைதேர்ந்தவர்கள்; நன்றி யறிதலான குணமுடையவர்கள்; தங்களுக்குக் கெடுதல் செய்த வர்களை இலேசில் விடமாட்டார்கள்; தங்களை வந் தடைந்தோரை ஆதரிக்கும் குணமுடையவர்கள்; தங்களை அகௌரவித்தவர்களைத் தண்டனை செய்து விட்ட பின்னரே மறு வேலை பார்ப்பவர்கள்.'

சிவாஜி படையில் சுமார் முப்பத்தையா யிரம் குதிரை வீரர்களும் எழுபதினாயிரம் காலாட் களும் இருந்தார்களென்று மதிப்பிடப்படுகிறது. இன்னும் அவருடைய படையில் ஓராயிரத்துக்கு மேற்பட்ட யானைகளும், சுமார் மூவாயிரத்துக்கு உட் பட்ட ஒட்டகங்களும், இருநூறு சிறிய பீரங்கிகளும் இருந்தனவாம்.

அரசாங்க விஷயங்களில் தமக்கு ஆலோசனை கூறவும், சமயம் நேரிட்டால் உதவி செய்யவும் சிவாஜி ஒரு மந்திராலோசனை சபையை ஏற்படுத்தி யிருந்தார். அச் சபையின் அங்கத்தினர் எண்மர்.

ஆகவே அதற்கு 'அஷ்டப்ரதானம்' எனப்பெயர். ஆனால், அவர்கள் கூறுகிற ஆலோசனையின்படி அவர் நடக்க வேண்டுமென்ற திட்டம் கிடையாது. சிவாஜி தம் இஷ்டம் போலவும் அரசாங்க காரியங்களை நடத்திக்கொண்டு போவார்.

ஆலோசனை சபையைச் சேர்ந்த எண்மருடைய வேலைகளைப் பற்றியும் ஒரு சிறிது கவனிப்போம். முதல் அங்கத்தினர் பிரதம மந்திரியார். இவர் அரசாங்கத்தின் பொது நலத்துக்குப் பொறுப்பாளியாவார். அரசர் ஊரில் இல்லாதபோது அவருடைய காரியங்களை இவர் கவனித்து வருவார். ஆலோசனை சபையைச் சேர்ந்த மற்ற அங்கத்தினர்கள் தங்களுக்குள் சண்டை சச்சரவு இட்டுக் கொள்ளாமல் பார்த்துக் கொள்வதும் இவருடைய வேலை. அரசாங்கக் கடிதங்களிலும் சாசனங்களிலும் அரசருடைய கையெழுத்துக்குக் கீழ் இவருடைய கையெழுத்தும் இருக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது அங்கத்தினர் கணக்குப் பரிசோதகர் ஆவர். இவர் அரசாங்கத்தின் வரவு செலவுகளைப் பரிசோதிக்கவேண்டும். பரிசோதித்த பின் அவைகளை அரசருக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். பொதுவில் அரசாங்கக் கணக்குகளையும் ஜில்லாக்களினுடைய கணக்குகளையும் பரிசோதித்த பின் அவை சரியா யிருக்கின்றன வென்பதற்காக அவற்றில் கையெழுத்திட வேண்டும்.

மூன்றாவது அங்கத்தினர் ஆஸ்தான வித்வான் ஆவர். இவர் அரசர் தினந்தோறும் செய்யும் காரியங்களைத் தொகுக்க வேண்டும். அத்துடன் அரண்மனையில் நடைபெறும் விஷயங்களையும் எழுதி வைக்க வேண்டும். அரசருடைய அழைப்புக் கடி

தங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். அரசருக்குத் தயாரிக்கப்படும் போஜனம், விஷம் முதலானவை இடப்படாமல் இருக்கின்றதா வென்றும் இவர் பார்த்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். அரசருடைய நண்பர்கள் சதியாலோசனைக்காரர்களா யில்லாமல் இருக்கிறார்களா வென்பதையும் இவர் கவனித்து வரல் வேண்டும்.

நான்காவது அங்கத்தினர் அரசர் பேரால் அவருடைய சிப்பந்திகளுக்கு எழுதப்படும் கடிதங்கள் முறைப்படி எழுதப்பட்டிருக்கின்றனவா வென்பதைக் கவனித்து அவைகளை யெல்லாம் சரிபார்க்க வேண்டும்.

ஐந்தாவது அங்கத்தினர் வெளிநாட்டுக் காரியதரிசி. வெளிநாடுகளைப் பொறுத்த விஷயங்களில் இவர் அரசர்க்கு ஆலோசனை கூறுவார். இவர் அரசாங்கத்தின் கௌரவம் வெளிநாடுளில் நிலைபெற்றிருப்பதற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும்.

இராணுவ தளகர்த்தர் ஆறுவது அங்கத்தினர். இவர் இராணுவத்தை நடத்த நியமிக்கப்பட்டவர். இவருக்குச் சண்டை ஏற்படுங் காலங்களில்தான் வேலையுண்டு.

ஏழாவது அங்கத்தினர் புரோகிதர். கல்வியில் தேர்ந்த பிராமணர்கள், வித்வான்கள் முதலானவர்களுக்குச் சன்மானங்கள் கொடுப்பதும், மத சம்பந்தமான விஷயங்களை முடிவு செய்வதும், ஜாதிச் சண்டைகளை விசாரித்துத் தீர்ப்பு அளிப்பதும், இவருடைய வேலை. இவர் விரதங்கள், பண்டிகைகள் முதலியவைகளை அநுஷ்டிக்க நாட்களைக் குறிக்க வேண்டும். தெய்வ தூஷணை செய்பவர்களையும்,

கடவுள் இல்லை என்று சொல்லுகிறவர்களையும் தண்டிப்பது இவருடைய கடமையாகும். பிராயச் சித்தங்கள் விதிப்பதும் இவருடைய வேலையே. மத விஷயங்களில் இவரே நீதிபதியாவர். இவர் அரசாங்க பஞ்சாங்கத்தைக் கணிக்க வேண்டும். ஜனங் களுடைய சன்மார்க்க விருத்திக்காகவும் இவர் பாடு படுதல் வேண்டும்.

பிரதம நீதிபதி கடைசி அங்கத்தினர். இவர் சொத்து சம்பந்தமான வழக்குகளையும், கொலை களவு சம்பந்தமான வழக்குகளையும் தீர்த்து வைக்க வேண்டும்.

இந்த எட்டு பிரதானிகளில் இராணுவ தள கர்த்தர் தவிர மற்றவர்களெல்லாம் பிராமண வகுப் பைச் சேர்ந்தவர்கள். கடைசியில் குறிப்பிட்ட இரண்டு அங்கத்தினர்கள் தவிர மற்றைய அங்கத்தி னர்கள் அனைவரும் சமயம் நேர்ந்த காலங்களில் படைகளைச் சண்டைக்கு நடத்தத் தயாராயிருத்தல் வேண்டும்.

சிவாஜி மத சம்பந்தமான விஷயங்களில் தாராளமான நோக்கமுடையவராகவே விளங்கி னர். அவர் தேவாலயங்களை மதித்து அவைகளுக்கு கேடு சூழாமல் இருந்தார். இந்துக்களினுடைய கோயில்களுக்கு மாத்திரமல்லாமல், முகம்மதியர் களுடைய மசூதிகளுக்கும் மான்யங்கள் ஏற்படுத் திப் பண உதவியுஞ் செய்தார். கல்வியில் தேர்ந்த பிராமணர்களை வரவேற்று அவர்களுக்கு சன் மானங்கள் அளித்ததோடு அவர்களுக்கு ஆசிரமங் களும் கட்டிக் கொடுத்தார். பிராமணர்கள் வேதங் களை அத்தியயனம் செய்யச் சௌகரியங்களை ஏற் படுத்தினர்.

பொதுவில் சிவாஜி சன்மார்க்கத்தையே அனுஷ்டித்து வந்தார். தெய்வ பக்தி யுள்ளவர்களிடத்தில் அவருக்கு விசுவாசம் அதிகம். அத்தகையோரை அவர் வரவேற்றுக் கௌரவித்து வந்தார். புராண இதிகாசங்களையும், தெய்வ ஸ்துதிகளையும் அவர் அதிக பக்தியோடு கேட்பார்.

சிவாஜிக்குப் பின் பட்டத்துக்கு வந்த அவருடைய குமாரன் அவ்வளவு கெட்டிக்காரனாயில்லாவிட்டாலும், அவனுக்குப் பின் மராட்டியர்களிடைத் தலைமை வகித்த பீஷ்வாக்கள் மூலமாய் மராட்டிய இராச்சியம் நூறு வருடங்களுக்கு மேலாகவே சிறந்து விளங்கியது.

சிவாஜி இவ்வாறு தமது சாமர்த்தியத்தாலும், வன்மையாலும், சற்குணங்களாலும் பாரத நாட்டிற்கே ஒரு இரத்தினம்போல் திகழ்ந்து ஐம்பத்து மூன்றாவது வயதில் இறைவனுடைய திருவடி நிழலை அடைந்தார். அவர் மறைந்து சுமார் 300 வருடங்களாகின்றன. ஆயினும் அவரது புகழொளி இன்னும் வீசிக்கொண்டே யிருக்கிறது.

4. இராஜா ராம் மோகன ராய்

இராஜா ராம் மோகன ராய் வங்காளத்தைச் சேர்ந்த ஹூக்ளி ஜில்லாவிலுள்ள இரீகாநாகூர் என்னுமிடத்தில் 1772-ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். அவருடைய தகப்பனர் பெயர் ராமகாந்த ராய். அவர் குலின் பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். அவருடைய தாயார் பெயர் தாரணி தேவி. இவ்வம்மையார் பிராமணர்க்குள் சந்தா வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். இவ்விரண்டு வகுப்புக்களும் மிகவும் வைதிகமானவை. ஆகையால் இவ்விரண்டு வகுப்புக்களையும் சேர்ந்த பெற்றோர்கள் மத விஷயங்களில் தாராளமான நோக்கமின்றிக் குறுகிய நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது ஆச்சரியமல்ல. எனினும் அவர்கள் இருவரும் ஈசுவர தியானத்தில் தலை சிறந்தே விளங்கினர். தாயாரான தாரணி தேவி கற்பினையே ஆபரணமாகப் பூண்டவள்; புருஷனுடைய சொல்லைக் கடவாத உத்தமி; அதிதிகளுக்கு அன்னமிட்டு பசரிக்கும் அன்பினள்.

இராஜா ராம் மோகன ராயின் தகப்பனர் முதலில் மூர்ஷிதாபாத் நவாபிடத்தில் உத்தியோகம் வகித்து வந்தார். பின்னர் அவர் பர்த்வான் மகாராஜா விடத்தில் உத்தியோகத்துக் கமர்ந்தார். அவ்விரண்டு இடங்களிலும் அவர் தம்முடைய வேலைகளை ஒழுங்குடனும் சிரத்தையுடனும் செய்து முடித்து அம்மன்னர்களுடைய நன்மதிப்பையும் சினேகத்தையும் பெற்றார். அதனல் அவர் குடும்ப கஷ்டங்கள் யாதுமின்றித் தம்முடைய காலத்தை இனிது கழிக்க ஏதுவேற்பட்டிருந்தது.

இவர்கள் இருவரும் செய்த நற்றவத்தின் பயனய் இவர்களுக்குப் பிறந்த குமாரராகிய

இராஜா ராம் மோகனராய் சிறு வயது முதற் கொண்டே இயற்கை வளங்களில் தம் கருத்தைச் செலுத்தி இயற்கை இன்பத்தை நுகர்ந்து காலங் கழிப்பதில் பிரியங் கொள்பவரா யிருந்தார். அடிக்கடி மரங்களின் அடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு இன்புறுவதல்லாமல், இயற்கை வடிவமா யிலங்கும் இறைவனையும் குறித்து ஆழ்ந்து சிந்திப்பார். சில சந்தர்ப்பங்களில் அவர் மணிக்கணக்காவும் மரங்களின் கீழ் உட்கார்ந்துகொண்டு பறவைகளிடத்திலும் மிருகங்களிடத்திலும் சம்பாஷிப்பார்.

கல்வி பயிலுதற்கேற்ற வயது வந்தவுடன் ராம் மோகனுடைய பெற்றோர்கள் அவரைத் தங்கள் ஊரிலிருந்த ஒரு பள்ளிகூடத்திற் கனுப்பினார்கள். அப்பள்ளிக்கூடத்தில் அவர் வங்காளி பாஷையைக் கற்றுக்கொண்டார். அவருடைய காலத்துக்கு முன் நெடுநாள் வங்காளம் மொகலாயருடைய ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. ஆதலால் அங்கே அரபி பாஷைக்கும் பாரசீக பாஷைக்குந் தான் மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. அப் பாஷைகளைக் கற்காதவர்கள் படித்தவர்களாக அக்காலத்தில் கருதப்படுவதே கிடையாது. அக்காரணம்பற்றி நமது ராம் மோகனராய்க்கும் அவ்விரு பாஷைகளையும் கற்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அதற்காக அவருடைய பெற்றோர்கள் அவரைப் பாடலிபுரத்திற்கு அனுப்பினார்கள். அவ்விடத்தில் முகம்மதிய சர்வ கலாசாலை ஒன்றிருந்ததனால், வங்காளத்தின் பல பாகங்களிலிருந்தவர்களும் அவ்விடத்திற்குச் சென்று, அரபி பாரசீக பாஷைகளை முறைப்படி கற்று அப் பாஷைகளில் பாண்டித்யமும் அடைந்தனர். அவ்

விடத்திலிருந்தபோது ராம் மோகன் முகம்மதியர்களது வேதமாகிய குரானையும் அரபி பாஷையில் படித்து அதனுடைய விஷயங்களைக் கிரகித்துக் கொண்டார். முகம்மதியர்களில் சுனி முகம்மதியர்கள் என்ற ஒரு பிரிவினர் இருக்கின்றனர். அவர்கள் யோகம் முதலானவைகளில் தேர்ச்சியுடையவர்கள். அவர்கள் அவ் விஷயங்களைப்பற்றி அநேக புத்தகங்களையும் எழுதி யிருக்கின்றனர். அப் புத்தகங்களை ராம் மோகன ராய் படிக்க நேர்ந்ததால் அவருக்கு அவர்களிடத்தில் ஒரு விதமான பக்தி விசுவாசம் ஏற்பட்டது. அந்த விசுவாசம் அவர் இறக்கும் வரை தளரவே இல்லை.

பாடலிபுரத்தில் சில வருடங்கள் தங்கி அரபி பாஷையையும் பாரசீக பாஷையையும் கற்று அவைகளில் தேர்ச்சியடைந்த பின், ராம் மோகன ராய் அவ்விடத்தைவிட்டுக் காசிக்குச் சென்று அங்கே சம்ஸ்கிருத இலக்கியங்களை முறைப்படிக் கற்று அவைகளிலும் மிகுந்த பாண்டித்தியம் அடைந்தார். இந்துக்களின் மதக் கிரந்தங்களில் பெரும்பாலானவை ஆரிய மொழியிலேயே யுள்ளன. அவைகளில் முக்கியமானவை வேதங்களும் சாஸ்திரங்களுமாம். இவைகளையெல்லாம் நமது கதாநாயகர் ஆரிய மொழியிலேயே காசியில் கற்றார். உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை அவர் கரைத்துக் குடித்துவிட்டார் என்று சொல்வது மிகையாகாது. உபநிஷத்துக்களின் கருத்துக்கள் அவருடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன.

ராம் மோகன ராய் இயல்பாகவே விஷயங்களைப் பரிசீலனை செய்து பார்க்கும் தன்மையுடை

யவர். ஆதலால், அவர் எந்த விஷயத்தையும், 'இது ஏன் இப்படி யிருக்கிறது? இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்ன? இவைகளை ஏன் சரிப்படுத்தக் கூடாது?' என்ற பான்மையிலேயே கவனித்து வருவர். இங்ஙனம் அவர் ஆராய்ந்து கொண்டுவந்த போது இந்துக்கள் அநுஷ்டித்து வரும் பல விஷயங்கள் இந்துமதக் கோட்பாடுகளுக்கும் கட்டளைகளுக்கும் ஒவ்வாதனவா யிருக்கின்றன என்று எண்ணலானர். எண்ணியவர் தமக்குத் தோன்றியவற்றைப் பிறருக்குப் போதிக்கவும் முற்பட்டார்.

அவர் தமது பதினறும் பிராயத்தில் ஒரு புத்தகம் எழுதி, அதில் விக்கிரகாராதனை இந்து மதக் கோட்பாடுகளுக்கும் கட்டளைகளுக்கும் முரண்பட்டதாயிருக்கிற தென்றும், அதற்குச் சாத்திரங்களில் ஆதரவு கிடையாதென்றும் கூறினர். முதல் முதலில் வங்காள பாஷையில் வெளியான வசன காவியம் இஃதொன்றே. இதைக் கண்ட வைதிகர்கள் தங்களுடைய மதத்துக்கே ஆபத்து வந்துவிட்டதென்று ராம் மோகனரைத் தூஷிக்கவும் துன்புறுத்தவும் முற்பட்டார்கள். பிறருடைய நன்மதிப்பையோ தூஷணைகளையோ பொருட்படுத்தாமல் தம் மனதிற்பட்டதை எடுத்துக் கூறும் ஆண்மையைக் கொண்ட ராம் மோகனர் அவர்களுடைய தூஷணைகளையும் பூஷணைகளையும் பொருட்படுத்தாதிருந்தது ஆச்சரியமல்ல. அவருடைய தகப்பனர் மத விஷயங்களில் மிகுதியும் சிரத்தை கொண்டவர் என்று கூறியுள்ளோமல்லவா? அதற்கிணங்க அவரும் ராம் மோகன ராயிடத்தில் வெறுப்புக் கொண்டு அவரைத் தம் வீட்டினின்றும் துரத்திவிட்டார். தாயாரான தாரணி தேவியும், 'பெற்ற

மனம் பித்து பிள்ளை மனங் கல்லு' என்ற பழமொழி பொய்ப்படும்படி நடந்துகொண்டார். அவரும் தம்முடைய பிள்ளைபால் அன்பும் இரக்கமும் செலுத்தினரில்லை.

இங்ஙனம் பெற்றோர்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட ராம் மோகன ராய் அதற்காக வருந்தாமல் எல்லாம் இறைவன் செயல் என்று மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, தம்முடைய காரியங்களைத் தம் மனச் சாட்சியின்படி தளராத ஊக்கத்துடன் செய்து கொண்டு போனார். இந்தியாவின் பல பாகங்களில் சுற்றுப் பிரயாணஞ் செய்து, அதன் பயனை அவர் அநேக விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டார். பின்னர் ஆகாயத்தை யளாவி நிற்கும் இமய மலையையும் கால்நடையாய்க் கடந்து திபெத்துக்குச் சென்றார். அங்கே அவர் பௌத்த மதத்தின் நுட்பங்களைப் பௌத்த சந்நியாசிகளின் மூலமாய் கற்றுக்கொண்டார். திபெத்தி லிருந்தபோது அங்கே பேசப்பட்ட பாஷைகளை யெல்லாம் கற்றுக்கொண்டார். அவ் விடங்களிலுள்ளவர்கள் அநுஷ்டித்து வந்த மதக் கோட்பாடுகளையும் கட்டளைகளையும் அவர் தெரிந்துகொண்டார். திபெத் வாசிகளுக்குக் குருவா யிருப்பவர் லாமா என்னும் பௌத்த சந்நியாசி யாவர். திபெத் வாசிகளில் ஒரு சிலர் தங்கள் லாமாவைத் தெய்வமாகவே வணங்குகின்றனர். இதைக் கண்ட ராம் மோகன ராய் அவ் வழக்கத்தைக் கண்டித்துப் பிரசங்கங்கள் செய்யலானார். லாமாவைச் சேர்ந்தவர்கள் இப்பிரசங்கங்களை விரும்பவில்லை. ஆதலால் அவர்கள் ராம் மோகன ராயைக் கொன்றுவிட முயற்சித்தார்கள். இவ் விஷயம் அவருக்குத் தெரிந்த உடனே அவர் அவ்

விடத்தை விட்டுத் தந்திரமாய்த் தப்பித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டார்.

திபெத்தினின்று தப்பித்துக்கொண்டு வந்த ராம் மோகன ராயை அவருடைய பெற்றோர்கள் ஏற்று உபசரித்தனர். ஆனால் அவர் மீண்டும் தம் மனதிற் பட்டவைகளைத் தைரியமாக ஜனங்களிடைப் பிரசங்கிக்க வாரம்பித்தனர். பிராமணர்களையும் அவர்களுடைய மூட பக்தியையும் அவர் கண்டித்தார். ஆகவே அவர்கள் அவரை எதிர்த்து, அவர் மதத்துரோகி என்றும், தெய்வ தூஷணை செய்யும் நாஸ்திகரென்றும் தூற்றினார்கள். அவைகளைக் கண்ட அவருடைய தகப்பனார் தமது புத்திரரால் தமக்கு ஆபத்து வந்திடுமோவென்று அஞ்சி அவரைத் தம் இல்லத்தினின்றும் மறுமுறையும் துரத்திவிட்டார். எனினும் அவர் தம் புத்திரருக்கு இரகசியமாகத் தம்மாலான உதவிகளை யெல்லாம் செய்து வந்தார். இப்படி யிருக்கையில் காலகதியால் ராம் மோகனராயினுடைய தந்தை இப்பூவுலகை நீத்து விண்ணுலக மேகினார். அதன் பின் தாரணி தேவி தம்முடைய புதல்வனை ஏற்று அவருக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களைச் செய்துவந்தார்.

இப்படி ராம் மோகன் தாயாருடைய பாதுகாப்பில் இருக்கையில் அவருக்கு ஆங்கில பாஷையைக் கற்கவேண்டுமென்னும் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. அவ்வார்வங் காரணமாய் அவர் தம்முடைய இருபத்திரண்டாவது வயதில் அப்பாஷையைப் பயிலத் தொடங்கினார். 'முயற்சியுடையோர் இகழ்ச்சியடையார்', 'முயற்சி திருவினை யாக்கும்' என்பவற்றிற்கிணங்க அவர் ஊக்கத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்டிருந்தமையால், ஆறு வருட காலத்திற்குள்

அம்மொழியைப் பேசுவதிலும் நிகரற்ற புலமை பெற்றார். தளரா முயற்சி காரணமாய் ஹீப்ரு, லத்தீன், கிரீக், பிரென்சு ஆகிய பாஷைகளிலும் அவர் தேர்ச்சியடைந்தார்.

1,600-ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவுடன் வியாபாரஞ் செய்வதற்காக எலிஸபெத் மகாராணியிடமிருந்து சாசனம் பெற்று இந்தியாவுக்குப் போந்த கிழக்கிந்திய கம்பெனியார், இந்நாட்டு மன்னர்களிடை ஏற்பட்டிருந்த ஒற்றுமைக் குறைவாலும் வேறு பல காரணங்களாலும் நாடுகளைக் கைப்பற்றி ஆளத் தொடங்கினர். அவர்கள் கீழ் வேலை பார்க்க உத்தியோகஸ்தர்கள் தேவையாயிருந்தனர். அவர்களுக்கு வேண்டிய உத்தியோகஸ்தர்களை யெல்லாம் இங்கிலாந்தினின்று வரவழைத்துக் கொள்வது கூடாத காரியமாயிருந்தது. ஆகவே அவர்கள் இந் நாட்டு மக்களையும் தங்களிடத்தில் வேலைக் கமர்த்திக் கொள்வது வழக்கமாயிருந்தது. இப்படியிருக்கையில் 1,800-ஆம் வருஷத்தில் ரங்பூர் கலெக்டர் கச்சேரியில் திவான் அல்லது ரெவினியு கலெக்டர் என்னும் உத்தியோகம் காலியா யிருந்தது. அவ்வுத்தியோகம் ராம் மோகன ராய்க்குக் கிடைத்தது. அப்போது ரங்பூரில் கலெக்டரா யிருந்தவர் டிக்பி என்ற ஐரோப்பியர். ராம் மோகனர் ஊக்கத்தையும் உழைப்பையும் மேற்கொண்டு ஒழுகி வந்தவரானபடியால் அவரிடத்தில் கலெக்டருக்கு மதிப்பும் விசுவாசமும் ஏற்பட ஏதுவுண்டாயிற்று. அம்மதிப்பையும் விசுவாசத்தையும் ராம் மோகன ராய் தாம் உத்தியோகத்தி லிருந்த வரை காப்பாற்றிக் கொண்டு வந்தார். அவர் படிப்படியாய் உத்தியோகங்களில் உயர்ந்துகொண்டே போய்க் கடைசி

யில் ஷெரிஸ்ததார் உத்தியோகத்தையும் பெற்றுக் கடைசியில் தேக அசௌக்கியம் காரணமாய் 1813-ஆம் ஆண்டில் உத்யோகத்தினின்று விலகினர்.

ராம் மோகன ராயைப் பற்றி டிக்பி கூறியுள்ளதாவது: "நான் எழுதி வந்த கடிதங்களைப் புத்தி சாதுர்யத்துடனும் சிரத்தையுடனும் அவர் கவனித்து வந்தார். இன்னும் அவர் ஐரோப்பிய கனவான்களிடம் கடிதப்போக்கு வரவுகளையும் சம்பாஷணைகளையும் திறம்பட நடத்தி வந்தார். இத்தகைய காரணங்களால் அவர் ஆங்கில பாஷையைப் பிழையின்றி எழுதவும் பேசவும் கற்றுக் கொண்டார். அவர் தினசரி சமாசாரப் பத்திரிகைகளை விடாது சிரத்தையுடன் படித்து அவைகளில் இருந்த விஷயங்களை அறிந்து கொண்டார்."

காலக் கிரமத்தில் ராம் மோகன ராயினுடைய இரண்டு சகோதரர்களும் இறந்துவிட்டார்கள். அதனல் குடும்ப சொத்துக்கள், அனைத்துக்கும் ராம் மோகனரே உரிமையாளரானர்.

உத்தியோகத்தின்று விலகிய பின்னரும் அவர் வாளாவிராமல் இந்துக்களின் மூடநம்பிக்கைகளையும் கொள்கைகளையும் தாக்கிக்கொண்டேயிருந்தார். இதைக் கண்ட அவருடைய தாயாருக்கு அவர்பால் வெறுப்பு உண்டாயிற்று. அவ்வெறுப்பு காரணமாக அவ்வம்மையார் தம் புதல்வர்மீது வழக்குகளைத் தொடுத்தார். அவ் வழக்குகளிலெல்லாம் ராம் மோகனரே வெற்றிபெற்றார். அவ்வம்மையார் சாகும் பரியந்தம் தம் புதல்வரை வெறுத்து வந்தார். எனினும், ராம் மோகன ராய் அவைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் தம்மாலான

உதவிகளை யெல்லாம் தம் தாயாருக்குச் செய்து வந்தார். இவைகளைக் கண்ட அவருடைய தாயார் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவரை அன்புடன் விளித்து, 'என் அருமைக் குமார, யான் யாத்திரை நிமித்தம் ஜெகந்நாதம் செல்கிறேன். திரும்பி வருவேனென் நிச்சயமோ கிடையாது. நீ சொல்வதும் செய்வதும் முறையானவைகளா யிருக்கலாம். எனக்கோ தைரியம் போதாது, வயதுமாகிவிட்டது. பாலியத்தி லிருந்து மேற்கொண்டு ஒழுகிவந்த ஆசார அநுஷ்டானங்களை விட்டுவிட என் மனம் ஒருப்படவில்லை. இத் தள்ளாத வயதில் அவைகளை விட்டொழித்தல் எனக்குச் சௌகரியத்தை விளைவிக்கக் கூடியதே என்றாலும், பழைய வாசனை என்னை விடாமல் பிடித்தாட்டுகின்றது. என் செய்வேன்? நான் போய் வருகிறேன்.' என்று கூறிச் சென்றார். பின்னர் அவ் வம்மையார் திரும்பி வராமல் அவ் விடத்திலேயே உயிர் துறந்தனர்.

ராம் மோகன ராய் உத்தியோகத்திலிருந்த சமயத்திலும் சும்மா இராமல் மத சித்தாந்தங்களைக் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்துகொண் டிருப்பார். மாலை வேளைகளில் அவர் கங்கை நதிக் கரையோரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு மத விஷயங்களில் புலமை கொண்ட சந்நியாசிகளுடனும் மற்றவர்களுடனும் தர்க்கிப்பார். இந்துக்கள், முகம்மதியர்கள், ஜைனர்கள் என்ற வித்தியாசம் பாராட்டாமல், மத விஷயங்களில் பண்பட்டவர்கள் எவராயிருந்தாலும் அவர்களுடன் தர்க்கஞ்செய்து அவர்களுடைய கூற்றுக்களைக் கிரகித்துக்கொண்டு தம்முடைய கருத்துக்களையும் வெளியிடுவார்.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ராம் மோகன ராயி

னுடைய தாயார் அவரிடத்தில் வெறுப்புக்கொண்டு; அவரைத் தம் இல்லத்தை விட்டுச் செல்லும்படி கட்டளையிட்டார். அதற்கிணங்க அவர் ரகுநாதபூர் என்னு மிடத்திற்குச் சென்று அவ்விடத்தில் சிறியதோர் வீடு கட்டிக்கொண்டு வசிக்கலானர். அவ்விடத்தி லிருந்தபோதும் அவர் சும்மா இராமல் மதக்கிரந்தங்களைப் பரிசீலனை செய்வதிலும் மத வாராய்ச்சிக்காரர்களுடன் தர்க்கிப்பதிலும் காலங் கழித்து வந்தார். பின்னர் அவர் அவ்விடத்தை விட்டுக் கல்கத்தா வந்து சேர்ந்தார். கல்கத்தாவி லிருந்த போது அவர் வேதாந்த சித்தாந்தங்களைக் குறித்தும் வேதாந்த சாரத்தைக் குறித்தும் புத்தகங்கள் வெளியிட்டார். அவர் 1816-17-ஆம் ஆண்டுகளில் உபநிஷத்துக்களை வங்காள பாஷையிலும் ஆங்கில பாஷையிலும் மொழி பெயர்த்தார். அத்துடன் நில்லாமல் தம் சொந்தச் செலவிலேயே அப் புத்தகங்களை அச்சிட்டு ஜனங்களுக்கு இலவசமாக வழங்கினர். இதனல் வைதிகர்கள் அவர்பால் கோபங்கொண்டு அவரை வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் திட்டினர்கள்; துண்டுப் பிரசுரங்கள் மூலமாகவும் அவருடைய கௌரவத்துக்குக் கேடு சூழ்ந்தார்கள். 'பொறுத்தவர் பூமியாள்வார்; பொங்கியவர் காடாள்வர்', 'பொறுமை கடலினும் பெரிது' என்ற திருவாக்குகளைப் பூஷணமாகக் கொண்ட ராம் மோகனராய் அவர்களுடைய வசைமொழிகளாலும் இழிசெயல்களாலும் அடங்கிவிடாமல் தமது மனச்சான்றுக்குச் சரி என்று தோன்றியவைகளைத் தளரா ஊக்கத்துடன் எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டும் செய்துகொண்டும் வரலானர்.

ராம்மோகன ராய் குரானை அரபி பாஷையில் படித்ததுடன் நில்லாமல் கிறிஸ்தவர்களின் வேத மாகிய பழைய ஏற்பாட்டையும் புதிய ஏற்பாட்டை யும் ஈப்ரு கிரேக்க பாஷைகளில் கற்றார். அவை களைக் கற்ற அவர் 1820-ஆம் ஆண்டில் 'சமா தானத்துக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் வழிகாட்டியான இயேசுவின் கட்டளைகள்' என்ற புத்தகத்தை வெளியிட்டார். அந்நூலில் அவர் இயேசுநாதர் கடவுள் அல்லர் என்றும் தேவனுடைய அடிய வரே—மதபோதகரே—என்றும் எடுத்துக்காட்டி னார். அதன்மேல் கிறிஸ்தவப் பாதிரிகள் அவர்பால் கோபங்கொண்டு அவரைத் தாக்க வாரம்பித்தார் கள். கிறிஸ்தவர்கள் சார்பிலிருந்து ராம் மோக னரை எதிர்த்தவர் டாக்டர் மார்ஷ்மன் என்னும் பாதிரி. இவர்கள் இருவருக்கும் பத்திரிகைகளில் சொற்போர் நடந்தது. ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் கட்சிக்கு ஆதாரமான சாட்சியங்களை எடுத்துக்காட்டினர்கள். டாக்டர் மார்ஷ்மன் எடுத் துக் காட்டிய ஆதாரங்கள் இங்கிலாந்திலும் பிரசு ரிக்கப்பட்டன. மோகன ராய் எடுத்துக்காட்டிய ஆதாரங்கள் இங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டன.

ராம்மோகன ராய் எடுத்துக்காட்டிய ஆதாரங் களைக் குறித்து டாக்டர் கார்பெண்டர் எனும் பெரி யார் கீழ்வருமாறு கூறியுள்ளார்: "ஸ்ரீராம் மோகன ராய் அவர்களுக்குள்ள விஷய ஆராய்ச்சி யும், ஆராய்ந்த விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்ல நேர்மையும், மத விஷயங்களைத் திரித்துக் கூறாமல் உள்ளது உள்ளபடியே எடுத்துரைக்கும் பான்மை யும், சுருங்கச்சொல்லி விளங்க வைத்தல் என்னும் சாமர்த்தியமும், விஷயங்களை ஒன்றுபடுத்திக் காட்

டும் திறமையும், தெளிவுற விளக்கும் சக்தியும், அபிப்பிராயங்களை மனச்சான்று சொல்லுகிறபடி எடுத்துக் கூறும் தைரியமும் மிகவும் மெச்சத் தக்கன.''

பின்னரும் அநேக சந்தர்ப்பங்களில் அவருக்கும் கிறிஸ்தவப் பாதிரிகளுக்கும் மதசம்பந்தமான விஷயங்களில் வேற்றுமைகள் ஏற்படலாயின. அவைகளுக்கென்றே அவர் ஒரு அச்சுக் கூடத்தையும் நிறுவினார். இந்துமதக் கிரந்தங்களைப் பற்றி கிறிஸ்தவப் பாதிரிகள் செய்த தூஷணைகளுக்குப் பதிலளிப்பதற்காக அவர் ஒரு பத்திரிகையையும் ஆரம்பித்து நடத்தினார். கடவுளே தந்தையாகவும் குமாரனாகவும் பரிசுத்த ஆவியாகவு மிருக்கிறார் என்னும் கிறிஸ்தவர்கள் கொள்கையும் இந்துக்களுடைய மும்மூர்த்திகள் கொள்கையும் ஒன்றேயாகுமென்று தக்க ஆதாரங்களைக் கொண்டு அவர் ஸ்தாபிதப்படுத்தினார். இதன் பலனாக ஆடம் என்ற பாதிரியார் 'கடவுளே தந்தையாகவும், குமாரனாகவும் பரிசுத்த ஆவியாகவு மிருக்கின்றார்' என்ற கொள்கையை விட்டுக் 'கடவுள் ஒருவர்; அவர் தந்தையாகவும் குமாரனாகவும் பரிசுத்த ஆவியாகவும் இருக்கவில்லை' என்ற கொள்கையினரானார்.

கல்கத்தாவில் இருந்தபோது ராம் மோகன ராய் 'உள்ளுவார் உள்ளத்தை உறைகின்றவ'னாகிய கடவுளை வணங்குவதற்காக 'ஆத்மீய சபை' யொன்றைக் கண்டனர். வேதங்களை அத்தியயனம் செய்வதற்காக 'வேத மந்திரம்' என்ற சபையொன்றையும் அவர் ஏற்படுத்தினார். அதில் வேதம் போதிக்கப்பட்டு வந்தது. இச்சபை ஏற்பட்டதால்

அநேகர் வேதங்களிலுள்ள விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளச் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டன.

1828-ஆம் வருஷத்தில், சர்வ வியாபகனுயும், சர்வ சக்திமானுயும், அழிவற்றவனுயும், மனேவாக்கு காயங்களுக் கப்பாற்பட்டவனுயும், நிர்விகாரனுயும், உலகப் படைப்புக்கும் காத்தலுக்கும் காரணமாயுள்ள இறைவனை வணங்குவதற்காகப் 'பிரம்ம சமாஜம்' என்ற சபை யொன்றை ராம் மோகன ராய் நிறுவினர். கடவுள் ஒருவர் என்பதை அவர் சந்தேகமின்றி உணர்ந்திருந்தார். அவரை அடைய வேண்டியது மானிட தேகமெடுத்தவர்களது கடமை என்பது அவருடைய சித்தாந்தமாகும். ஆகையால் அவர் எந்த மதத்தையும் அதிகமாகப் பாராட்டாமல் எல்லா மதங்களிடத்திலும் அநுதாபங் காட்டி வந்தார். பிறர் தம்மை வேதாந்தி என்றும், கிறிஸ்தவ ரென்றும், முகம்மதியரென்றும், ஜைன ரென்றும் கூறிவந்தாலும் அக்கூற்றுக்களை அவர் பொருட் படுத்துவதே கிடையாது. நல்ல விஷயங்கள் எந்த மதத்திலிருந்தாலும் அவைகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதே அவருடைய கோட்பாடு. மூட நம்பிக்கையையும் மூடக் கொள்கைகளையும் மதத்தின் பேரால் பரப்பக் கூடாது என்றே அவர் கருதி வந்தார். அதற்காக அவர் தம் ஆயுட்கால மெல்லாம் உழைத்தார்.

ராம் மோகன ராய் மதசம்பந்தமான விஷயங்களுடன் நின்றுவிடாமல், ஜனசமுதாய சீர்திருத்தங்களிலும் ஈடுபட்டு அத்துறையில் அபாரமான காரியங்களைச் சாதித்திருக்கின்ருர். 1829-ஆம் வருடத்திற்கு முன் இந்துக்களிடை 'சக கமனம்' அல்லது 'உடன் கட்டை யேறல்' என்னும் ஒரு

கொடிய வழக்கம் இருந்தது. அவ் வழக்கத்தின்படி புருஷன் இறந்து விட்டால் அவனோடே அவனுடைய மனைவியையும் சேர்த்துக் கொளுத்தி விடுவது வழக்கம். மோகனருடைய தமயனார் இறந்தபோது அவருடைய மனைவியும் உடன்கட்டை யேறத் துணிந்தாள். அதற்கிணங்க அவளையும் பிரேதத்துடன் கயிறுகளால் பிணைத்துக் கட்டிச் சுடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றார்கள். கணவனுடைய பிரேதத்துடன் அவளையும் வைத்துத் தீ மூட்டினர்கள். தீயானது கொழுந்துவிட்டெரிய வாரம்பித்தது. பயங்கொண்ட அப்பெண் தப்பித்துக்கொள்ள வெண்ணிக் கைகால்களை உதறிக்கொண்டு எழுந்திருக்க வாரம்பித்தாள். இதைக் கண்டு அருகிலிருந்தவர்கள் எழுந்திருக்க வொட்டாதவாறு அவளைக் கழிகளாற் புடைத்துத் துன்புறுத்திச் சாகும்படி செய்தனர்.

இக்காட்சியை யுடனிருந்து கண்ட ராம் மோகனரது மனம் பெரும்பாடு பட்டது. அக்கொடிய வழக்கத்தை ஒழிக்க அன்று முதற்கொண்டே அவர் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு உடன்கட்டையேறல் கொடிய வழக்கமென்றும், அதற்குச் சாஸ்திரங்களில் ஆதாரங் கிடையாதென்றும் துண்டுப் பிரசுரங்கள் மூலம் பிரசாரஞ் செய்து வந்தார். பிரசங்கங்கள் செய்தும் அவ்வழக்கத்தை யொழிக்கப் பாடுபட்டார். மதாசாரியர்களுடன் சம்பாஷித்து அவர்களையும் தம் கொள்கைகளுக்குத் திருப்ப முயன்றார். இங்ஙனமாக அவர் உடன்கட்டை யேறல் என்னும் கொடிய வழக்கத்தை ஒழிப்பதற்காகப் பன்னிரண்டு வருட காலம் உழைத்தார்.

இப்படி அவர் பாடுபட்டுக்கொண்டு வருகையில் அவருடைய முயற்சி கைகூடும்காலம் வந்தாற்போல் ஜனங்களின் முன்னேற்றத்தில் சிரத்தை கொண்ட லார்டு வில்லியம் பென்டிங் என்பார் கவர்னர் ஜெனரலானுர். அவருடைய ஆதரவு ராம் மோகன ருக்குக் கிடைத்திருந்தது. சந்தர்ப்பங்கள் வாய்த்த போதெல்லாம் அவர் நமது ராம் மோகன ராயுடன் உடன்கட்டையேறும் வழக்கத்தைப் பற்றி ஆலோசிப்பார். இருவருங் கலந்து பேசி அக்கொடியவழக்கத்தை நிறுத்திவிடுவது அத்தியாவசியமென்று கருதினுர்கள். அதன்படி 1829-ஆம் வருடத்தில் ஒரு சட்டம் பிறப்பித்து உடன் கட்டை யேறல் சட்ட விரோதமானதென்று தீர்மானித்தார்கள். அது முதற்கொண்டு அக்கொடிய வழக்கம் நின்று விட்டது. இச்சட்டத்திற்கு விரோதமாகச் சிலர் கிளம்பிப் பார்லமென்ட் சபைக்கு விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களுடைய விண்ணப்பத்தை ஏற்ற பார்லமென்ட் சபையார் விசாரணை செய்து இறுதியில் அதைத் தள்ளிவிட்டனர். அப்போது ராம் மோகன ராய் இங்கிலாந்து சென்றிருந்தபடியால் அவ்விண்ணப்பம் விசாரிக்கப்படுங் காலையில் பார்லமென்டில் இருந்து விஷயங்களைக் கவனித்து வந்தார்.

ஒருவன் இரண்டு மூன்று மனைவிகளைக் கலியாணஞ்செய்து கொள்ளும் வழக்கத்தையும் ராம் மோகன் ராய் கண்டித்தார். குலின் பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் பணத்திற்காக ஆசைப்பட்டு அநேக பெண்களை மணந்து கொள்வது வழக்கமாயிருந்தது. இக்கொடிய வழக்கத்தை ஒழிக்கவும் அவர் பெரிதும் பாடுபட்டார். இந்து விதவை

6

களின் பரிதாப நிலையும் அவருடைய கவனத்தை ஈர்த்தது. இத்துறையிலும் அவர் பெரிதும் உழைத்து நம் நாட்டுப் பெண்மக்களது நன்றியை யும் வாழ்த்தையும் சம்பாதித்தார். விதவைகளின் புனர்விவாகத்திற்குச் சாஸ்திரங்களினின்றும் தக்க ஆதாரங்களை எடுத்துக் காட்டினர்.

நம் நாட்டில் ஆங்கில பாஷை அபிவிருத்தி யடைவதற்கும் ராம் மோகன ராய் பெரிதும் காரணராயிருந்தார். தாய்ப் பாஷைகளில் தோன்றும் இலக்கியங்களின் அபிவிருத்திக்காகவும் அவர் பாடு பட்டார். ஆரம்ப முதற்கொண்டே இந்தியாவின் கல்வி அபிவிருத்தி விஷயத்தில் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்கள் தளரா ஊக்கங் காட்டி வந்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களில் ஒருவர் அலெக்சாண்டர் டப் என்பவர். அவர் கல்கத்தாவில் ஆங்கில பாடசாலை யொன்றை ஸ்தாபிக்க முயன்றபோது அவருக்குப் பெருந்துணையாயிருந்தவர் நமது கதாநாயகரேயாவர். பின்னர் அவர் டேவிட் ஹேர், சர் எட்வர்ட் ஹேட் என்பவர்களின் துணைகொண்டு 1817-ஆம் வருடத்தில் கல்கத்தாவில் ஹிந்து காலேஜ் என்ற கல்லூரி யொன்றை ஏற்படுத்தினர். இப்போது நம்மவர்கள் படித்துவரும் ஆங்கில கல்விக்கு மூலகாரணராயிருந்தவர் லார்டு மெக்காலெ என்னும் ஆங்கில கனவான் ஆவர். அவர் இந்தியர்களுக்கு ஆங்கில பாஷையின் மூலமாகக் கல்வி போதிக்கப்பட வேண்டுமென்று கருதி, அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தபோது அவருக்குப் பெருந்துணையாய் நின்றவர் ராம் மோகன ராயே. நம் நாட்டுப் பெண்கள் தங்களுடைய கல்விக்காக ராம் மோகன ராய்க்குப் பெரிதும் கட

மைப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஏனெனில், பெண் மக்களுக்குக் கல்வி அவசியமென்பதை உணர்ந்து அதற்காக அவர் சிரத்தையோடு உழைத்தார்.

நடை உடை பாவனைகளிலும் அரசியல் முன்னேற்றத்திலும் இங்கிலாந்து மக்கள் எங்ஙனமிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்காக ராஜா ராம் மோகன ராய் இங்கிலாந்துக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தார். அவ்வாறு அவர் இங்கிலாந்துக்குச் செல்லச் சந்தர்ப்பம் ஒன்றும் வாய்த்தது. மாஜி டில்லி சக்ரவர்த்தி இங்கிலாந்து அரசரிடத்தில் தமக்குள்ள குறைகளை முறையிட்டுக்கொள்ள எண்ணியிருந்தார். அவர் ராம் மோகன ராயின் அபார சக்திகளை நன்குணர்ந்ததால் அவர் மூலமாய்த் தம் குறைகளை நிவர்த்தித்துக்கொள்ள எண்ணி, அவருக்கு இராஜா வென்னும் பட்டத்தை நல்கி, அவரை இங்கிலாந்துக்குத் தூதாக அனுப்பினார். 1830-ஆம் வருடம் நவம்பர்மீ 15-ந்தேதி யன்று ராம் மோகன ராய் இங்கிலாந்துக்குப் பிரயாணமானார். அதற்கு முன்னமே அவருடைய கீர்த்தி இங்கிலாந்தில் பரவியிருந்தபடியால் அவருக்குச் சிறிதும் கஷ்ட மேற்படவில்லை. அவர் தகுந்த மரியாதைகளுடனும் கௌரவங்களுடனும் வரவேற்கப்பட்டார். அவரைத் தூதராகக் கருதி அம்முறையிலேயே மதிப்புடன் நடத்தினார்கள். அவரைக் கௌரவிப்பதற்கு விருந்தொன்றும் நடத்தப்பட்டது.

காமன்ஸ் சபையைச் சேர்ந்த ஒரு சில அங்கத்தினர்கள் கொண்ட கமிட்டி யொன்று இந்தியாவின் நீதி பரிபாலனத்தையும் நில வருமானத்தையும் பற்றிக் கவனிப்பதற்காக அப்போது

இங்கிலாந்தில் நியமிக்கப்பட்டிருந்தது. அக் கமிட்டியின் முன்னிலையில் நமது கதாநாயகர் சாட்சியங் கொடுத்தார். இந்தியாவிலுள்ள மக்களின் நிலையைக் குறித்தும் அக்கமிட்டியார் நமது கதா நாயகரை விசாரித்தார்கள். அவர் கொடுத்த சாட்சியங்கள் அக்கமிட்டிக்கு மிகவும் துணை செய்தன.

1831-ஆம் வருடத்தில் ராம் மோகனர் பிரான்சுக்குச் சென்றிருந்தார். அப்போது பிரென்சு அரசரைக் கண்டு அவருடன் சம்பாஷித்ததல்லாமல் இரண்டு தடவைகளில் அவருடன் விருந்தும் சாப்பிட்டார். ஏஷியாடிக் ஸொஸைடியின் கௌரவ அங்கத்தினராகவும் அவர் நியமிக்கப்பட்டார். பின்னர் 1833-ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பி வந்து இந்தியா மசோதா சட்டமாகும் வரை அங்கேயே யிருந்தார்.

இங்கிலாந்தி லிருந்தபோது, ராஜா ராம் மோகன ராய் இந்துக்களின் மதக் கிரந்தங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து அச்சிட்டு ஜனங்களுக்கு வழங்கினர்; மத விஷயங்களில் பாண்டித்யம் அடைந்தவர்களைக் கண்டு அவர்களுடன் சம்பாஷித்தார். அதனல் அவருக்கு அநேக கனவான்கள் சிநேகிதராயினர். அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் கவியாகிய காமெலும், பண்டைமொழி ஆராய்ச்சியாளரான ரோசனும், சரித்திராசிரியரான ராஸ்கோவும், மத சித்தாந்தியான பென்தாமும் ஆவர். ரோசன் என்பவர் இருக்குவேதம் சம்பந்தமாகத் தமக்கேற்பட்டிருந்த சந்தேகங்களை நமது கதாநாயகர் மூலமாய் நீக்கிக் கொண்டார். மத சித்தாந்தியான பென்தாம் என்பார் நமது

கதாநாயகர் மானிட வர்க்கத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு பாடுபட்டதைக் குறித்துப் புகழ்ந்துள்ளார்.

பத்திரிகைகளின் சுதந்தரத்துக்காகவும் நமது கதாநாயகர் பாடுபட்டிருக்கிறார். வங்காள பாஷையில் முதல் முதலாக வசன காவியம் செய்தவர் ராம் மோகன ராய் என்றோ மல்லவா? அவர் பாக்கள் பாடுவதிலும் சமர்த்தரா யிருந்தார். அவைகள் விஷயச் செறிவும் அர்த்த புஷ்டியும் அமைந்தவைகளா யிருக்கின்றன. அப்பாக்களை இன்றைக்கும் வங்காளிகள் தங்களுடைய இல்லங்களில் பாடி வருகின்றனர்.

அரசியல் சம்பந்தமான வேலைகளை இங்கிலாந்தில் செய்ததுடன் திருப்தியடையாமல் ராம் மோகன ராய் இந்தியாவிலும் செய்ய வாரம்பித்தார். அவர் அதற்கென்று ஒரு பத்திரிகையை ஏற்படுத்தி அதன் மூலமாய் இந்துக்களுக்கும் முகம்மதியர்களுக்கும் அரசியல் ஞானத்தை ஊட்டி வந்தார். அவர் புத்தகங்கள், துண்டு பிரசுரங்கள் முதலியவைகளை அச்சிட்டு ஜனங்களுக்கு வழங்குவதிலேயே தம்முடைய சொத்தைப் பெரும்பாலும் செலவிட்டார் என்று கூறுவது மிகையாகாது.

ராம் மோகன ராயின் குடும்ப வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சற்றுக் கவனிப்போம். அவருக்கு மூன்று தடவை விவாகமாயிற்று. முதல் மனைவி அவருடைய பன்னிரண்டாவது வயதில் இறந்தனள். பின்னர் அவருடைய தகப்பனர் அவருக்கு வேறொரு மனைவியைக் கலியாணஞ் செய்து வைத்தார். அவள் உயிருடனிருக்கும் போதே அவருடைய தகப்பனர் இன்னொரு பெண்ணையும் அவருக்குக் கலியாணம் செய்து வைத்தார். இரண்டாவது

மனைவி மூலமாய் அவருக்கு இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் கல்கத்தா ஹைகோர்ட்டின் முதல் இந்திய நீதிபதியாக நியமிக்கப் பட்டார்.

இராஜா ராம் மோகன ராயின் குணங்களைப் பற்றி 1845-ஆம் ஆண்டில், 'கல்கத்தா ரெவ்யூ' வில் ஒருவர் பின் வருவாறு எழுதியிருக்கிறார்: 'ராம் மோகன ராய் உண்மையிலேயே பெரிய மனிதர். அவர் பல துறைகளிலும் புத்தி சாதுர்யத்துடன் விளங்கியதல்லாமல், கீர்த்திபெற்றும் வந்தார். அவருடைய உழைப்புக்கள் அனைத்தும் தகுதியான பலனையே அளித்தன. அவருடைய தீர்ப்புக்கள் முறையானவை. அவர் மனதைப் பல வழிகளிலும் அலைய விடமாட்டார். அவரைக் கல்விக் கடலென்னலாம். அவருக்கிருந்த ஆராய்ச்சித் திறமை ஒப்பற்றது. அவர் அறிவிலும் நற்குணங்களிலும் தலைசிறந்திருந்தவர்; கனிவுடன் கூடிய இருதயத்தைக் கொண்டவர். மானிட வர்க்கத்துக்கு உழைப்பதே எல்லாக் கடமைகளிலும் மேலான கடமை என்பதை அவர் உணர்ந்து அதன்படி காரியங்களைச் செய்துகொண்டு போனார்.'

இங்கிலாந்திலுள்ள பிரிஸ்டல் நகரில் டாக்டர் கார்ப்பென்டர் வசித்து வந்தார். அவருக்கும் நமது கதாநாயகருக்கும் அத்தியந்த சிநேகம் ஏற்பட்டிருந்தது. அச் சிநேகம் காரணமாய் அவர் நமது கதாநாயகரைத் தம் இருப்பிடத்திற்கு அழைத்திருந்தார். அவ்வேண்டுகோளை ஏற்ற ராஜா ராம் மோகன ராய் 1833-ஆம் வருட ஆரம்பத்தில் டாக்டர் கார்பென்டரின் விருந்ினராக

பிரிஸ்டல் நகரம் சென்ருர். அங்கு அவர் தக்க விதமாய் வரவேற்கப்பெற்றுக் கௌரவ மடைந்தார். இப்படி இருந்து கொண்டிருக்கையில் அவருக்குச் சுரங் கண்டது. தகுந்த வைத்திய சிகிச்சைகள் செய்யப்பட்டும் அவை பிரயோஜனப்படவில்லை. கடைசியில் ராம் மோகன ராய் 1833-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்மீ 17-ஆந் தேதியில் பிரிஸ்டல் நகரிலேயே காலஞ் சென்ருர்.

அவர் இறந்த பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு 1844-ஆம் வருடத்தில் அவருடைய நண்பரான துவாரக நாத் தாகூர் என்பார் பிரிஸ்டலில் சமாதி ஒன்று கட்டி அதன்மேல் பின் வருமாறு எழுதினுர் :—

' இக் கல்லின் கீழ் ராஜா ராம் மோகன ராய் அடக்கஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறுர். அவர் ஒரே ஒரு கடவுள் தான் உண்டு என்ற கொள்கையில் திடமான அபிப்பிராயங் கொண்டவர். அவ்வொரு கடவுளிடத்திலேயே தம் உடல், பொருள், ஆவியையெல்லாம் அவர் தத்தஞ் செய்தார். அவருக்கு இயற்கையிலேயே சாமர்த்தியங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. அச் சாமர்த்தியங்களின் துணைகொண்டு அவர் தம்முடைய தளரா ஊக்கத்தினுல் பல பாஷைகளில் பாண்டித்யம் நிரம்பப் பெற்றவரானுர். இந்தியாவைச் சமுதாய சீர்திருத்தத் துறையிலும், நல்லொழுக்கத் துறையிலும் இன்னுமிவைபோன்ற பல துறைகளிலும், முன்னேற்ற அவர் பாடுபட்டார். விக்கிரகாராதனையைக் கண்டித்து, உடன் கட்டையேறல் எனும் கொடிய வழக்கத்தையும் ஒழிக்க அவர் செய்த பெரு முயற்சிகள் பாராட்டத் தக்கன. பொதுவாக அவர் மானிட வர்க்கத்தின்

முன்னேற்றத்திற்காகக் கஷ்டப்பட்டுக் கடவுளின் கீர்த்தியை அதிகப்படுத்தினர். அத்தகைய பெரியாரின் ஞாபகார்த்தமாக இக்கல் இங்கே நடப்பட்டிருக்கிறது.'

இத்துணை மேம்பாடுடைய ராம் மோகன ராய் பாரதத்தாயின் புத்திர ரத்தினங்களுள் மிகப் புனிதமானவர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார் என்பதில் வியப்பொன்றுமில்லையே?

---

5. ஸ்ரீ கோபால கிருஷ்ண கோகலே

ஸ்ரீமான் கோபால கிருஷ்ண கோகலே அவர்கள் 1866-ஆம் ஆண்டில் இரத்தினகிரி ஜில்லாவைச் சேர்ந்த சிப்லன் தாலுகாவிலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் பிறந்தவர். அவருடைய பெற்றோர்கள் எளிய குடும்பத்தை சேர்ந்தவர்களா யிருந்தபோதிலும் கௌரவம் வாய்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர். அவருடைய தகப்பனர் கோல்ஹாபூர் சமஸ்தானத்துக்குட்பட்ட காகால் சமஸ்தானத்தில் ஒரு சிறிய உத்தியோகம் வகித்து வந்தார்.

கோபால கிருஷ்ணர் பன்னிரண்டு வயது சிறுவராயிருக்கையிலேயே இவர் தந்தை இவ்வுலக வாழ்க்கையை நீத்து இறைவனுடைய திருவடிநிழலையடைந்தனர். ஆகையால் கோகலே தம்முடைய காலத்தைக் காகாவிலும் கோல்ஹாபூரிலும் கழிக்க வேண்டியதாயிற்று. அவருக்கு மூத்த சகோதரர் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய பெயர் கோவிந்த ராவ். அவர் கோகலேக்கு உற்ற துணையாயிருந்து அவருக்குக் கல்வி போதித்தார்.

கோபால கிருஷ்ண கோகலே ராஜா ராம் ஹைஸ்கூலில் வாசித்து 1881-ஆம் ஆண்டில் மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சையில் தேறினார். பின்னர் பம்பாய் எல்பின்ஸ்டன் கல்லூரியில் சேர்ந்து 1884-ஆம் ஆண்டில் பி. ஏ. பரீட்சையில் தேறினார். அவர் பள்ளிக்கூடத்திலும் கல்லூரியிலும் படிக்குங்காலத்தில் சாதாரண சிறுவர்களைப் போலவே இருந்தார். கல்வித் துறையில் அதிகமான முன்னேற்றத்தை காட்டவில்லையெனினும், மற்றப் பிள்ளைகளைக் காட்டிலும் வகுப்பில் முன்னேற்றமடைய அவர் அடிக்கடி விரும்புவதுண்டு. அவ்விருப்பம் அவருக்குக் கைகூடாமலே இருந்தது.

பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த பொழுதே அவருக்கு அபாரமான ஞாபகசக்தி ஏற்பட்டிருந்தது. அதை அவர் நாளடைவில் விருத்தியாக்கிக் கொண்டார். இத்தகைய ஞாபகசக்தி அவருக்குப் பிற்காலத்தில் பெருந்துணையாயிருந்தது. அவருடைய ஞாபக சக்தியைக்கண்டு எதிரிகளும் அவரைக் கொண்டாடினார்கள். ஒரு விஷயத்தை ஒரு தரம் படித்துவிட்டால் அதற்குப்பின் எத்தனை வருடங்களானாலும் அவ்விஷயம் அவர் மனத்தினின்றும் அகலவே அகலாது. இத்தகைய ஞாபக சக்தி காரணமாய் அவர் எந்த விஷயங்களையும் பிசகின்றி எடுத்துரைக்கும் வல்லமை பெற்றிருந்தார். அவர் பள்ளிக்கூடத்தில் உபாத்தியாயரா யிருந்த சமயத்தில் தாம் காலையில் தினசரிப் பத்திரிகையில் வாசித்த வாக்கியங்களைச் 'சொல்வதெழுதல்' என்ற பாடத்தில் எதிரில் பத்திரிகை ஒன்றுமின்றி அப்படியே கொடுப்பார். பத்திரிகையையும் அவர் சொன்ன விஷயங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இரண்டும் வித்தியாசமின்றிக் காணப்படும்.

ஸ்ரீமான் கோகலே அவர்கள் தம்முடைய பதினெட்டாவது வயதில் பி. ஏ. பட்டம் பெற்ருர். அக்காலத்தில் பட்டதாரிகளுக்குச் சுலபமாய்த் துரைத்தனத்தில் வேலை கிடைக்கச் சந்தர்ப்பங்கள் வாய்ந்திருந்தன. ஆயினும் அச்சந்தர்ப்பங்களை யெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் அவர் உபாத்திமைத் தொழிலில் கொண்ட பிரியத்தினல் அத்துறையில் இறங்கினர்.

அக்காலத்தில் இந்தியாவில் ஆங்கிலக் கல்வி அவ்வளவாகப் பரவியிருக்கவில்லை. எனினும், மகாராஷ்டிர வாசிகள் தங்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு ஆங்கிலக் கல்வி அத்தியாவசிய மென்பதை உணர்ந்தனர். அதற்கிணங்க மகாராஷ்டிரர்களில் ஒரு சிலர் 1880-ஆம் ஆண்டில் பூனுவில் 'புதிய ஆங்கில பள்ளிக்கூடம்' என்ற ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை ஏற்படுத்தினர்கள். இப்பள்ளிக்கூடத்துக்கு மூலகாரணமாயிருந்தவர்கள் ஸ்ரீமான்கள் திலகரும், அகர்க்காருமாவர். புதிய ஆங்கில பள்ளிக்கூடத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்களுடைய முயற்சி வேரூன்றி இருக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் 'தக்ஷிண கல்விச் சங்கம்' என்னும் ஒரு சங்கத்தையும் கூட்டினர்கள்.

இக்கல்விச் சங்கத்தில் ஸ்ரீமான் கோகலேயும் ஓர் அங்கத்தினரானர். அவர் முதலில் இப்பள்ளிக்கூடத்தைச் சேர்ந்த கீழ் வகுப்புகளுக்கே பாடம் சொல்லிக்கொடுத்து வந்தார். நாளடைவில் பள்ளிக்கூடமானது கல்லூரியாக மாறிவிட்டது. அங்ஙனம் மாறவே ஸ்ரீமான் கோகலே அவர்களுக்குக் கல்லூரி வகுப்புக்களுக்குக் கல்வி போதிக்கும் வேலை ஏற்பட்டது. இங்ஙனம் அவர் போதித்துக்கொண்டு

வருங்காலத்தில் தக்ஷிண கல்விச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர்களுக்குள் அபிப்பிராய பேதங்கள் ஏற்பட்டன. அவ்வபிப்பிராய பேதங்கள் காரணமாய் ஸ்ரீமான் திலகர் அச்சங்கத்தில் தாம் வகித்திருந்த உத்தியோகத்தை இராஜிநாமா செய்துவிட்டார். ஆகவே அவருடைய வேலையை ஸ்ரீமான் கோகலே பார்க்கவேண்டியதாயிற்று.

அவ்வேலையை ஏற்றுக்கொண்ட கோகலே தாம் கணித சாஸ்திரத்தைப் போதிப்பதற்கென்றே பிறந்தவரைப் போலக் கணிதம் கற்பித்து மாணாக்கர்களது நன்மதிப்பைப் பெற்றார். அவர் கணித சாஸ்திரத்தைப்பற்றி ஒரு புத்தகமும் வரைந்திருக்கிறார். அப்புத்தகம் கணித சாஸ்திர சம்பந்தமான எல்லா விஷயங்களையும் தன்னகத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் அவருக்கு வருடந்தோறும் ஏராளமான பணமும் வந்துகொண்டிருந்தது. அவர் கணித சாஸ்திர போதகாசிரியரா யிருந்ததுடன் நின்றுவிடாமல் ஆங்கில போதகாசிரியராகவும் சரித்திர போதகாசிரியராகவும், செல்வ விருத்தி விளக்க சாஸ்திர போதகாசிரியராகவும் வேலை பார்த்து வந்தார். கல்லூரியை நன்னிலைக்குக் கொண்டுவரும்படியான துறைகளிலும் அவர் அதிக ஊக்கத்துடன் பாடுபட்டார்.

ஸ்ரீமான் கோகலே அவர்கள் மாணவர்களிடத்தில் அன்பாய் நடந்துகொள்வார். மாணவர்கள் மட்டும் அவரிடம் அச்சத்தோடே நடந்துகொண்டனராயினும், அவர் மாணவர்களிடத்தில் கலக்க மற்றுப் பேசுவார். அவர் தங்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்டங்களை எடுத்துரைக்கும்படி தம் மாணாக்கர்களைக் கேட்பார். மாணாக்கர்களுக்குத் தகுதியான

புத்திமதிகள் சொல்லி அவர்கள் அமிதவாதக் கொள்கைகளில் நுழைந்து தங்களுக்குக் கேடு சூழ்ந்து கொள்ளாமல் இருக்கப் பார்த்துக்கொள்வார். நன்ருய்ப் படித்து விருத்தியாகக்கூடிய மாணுக்கர்களைக் கண்டால் அவர்களிடத்தில் அதிகமான பிரீதி கொள்வார். முன்னுக்கு வரக்கூடியவர்களென்று அவர் புத்திக்குத் தோன்றும் மாணுக்கர்களை அவர் சங்கத்தில் சேரும்படி வற்புறுத்துவதுண்டு. ஒவ்வொருவரும் தங்களால் கூடுமான அளவு தேசத்தின் முன்னேற்றத்திற்காக உழைக்க வேண்டுமென்பதை அவர் அடிக்கடி மாணவர்களுக்கு எடுத்துரைப்பதுண்டு. தன்னலத்தை விட்டிருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் அவர் மாணுக்கர்களுக்கு அடிக்கடி எடுத்துரைப்பார்.

கோகலே பூனுவைச் சேர்ந்த கல்வி ஸ்தாபனங்களில் எல்லாம் சம்பந்தப்பட்டிருந்தார். அவர் பம்பாய் சர்வ கலாசாலை அங்கத்தினரா யிருந்து சாதித்த காரியங்களை ஒரு சிறிது கவனிப்போம். 1895-ஆம் வருடத்தில் அவர் பம்பாய் சர்வ கலாசாலையில் அங்கத்தினரானுர். அது முதற்கொண்டு இறக்கும் பரியந்தம் அவர் அச்சங்கத்தின் அங்கத்தினராகவே இருந்தார். அவர் அச்சபையின் முன்னிலையில் வந்த விஷயங்களை மிகச் சிரத்தையுடனும் ஆர்வத்துடனும் கவனித்துக் காரியங்களைச் செய்திருக்கிருர். அநேக வருடங்கள் வரை அவர் சர்வ கலாசாலைக்கு ஆங்கிலம், சரித்திரம் ஆகிய பாடங்களின் பரீக்ஷாதிகாரியாகவு மிருந்தார். 1903-ஆம் வருடத்தில் சர்வ கலாசாலை சம்பந்தமான மசோதாவைப்பற்றி நடந்த வாதத்தில் அவர் அதிகமான சிரத்தை யெடுத்துக்கொண்டார்.

ஸ்ரீமான் கோகலே அவர்கள் அரசியல் விஷயங்களில் மும்முரமாய்த் தலையிடாததற்குமுன் பத்திரிகைத் தொழிலிலும் சமுதாய சீர்திருத்த விஷயங்களிலும் அதிகமான சிரத்தை யெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். புதிய ஆங்கில பள்ளிக்கூடம் ஏற்பட்ட அக்காலத்திலேயே திலகரும் கோகலேயும் 'கேசரி', 'மராட்டா' என்ற இரண்டு பத்திரிகைகளை ஆரம்பித்தார்கள்; 'ஆரிய பூஷண அச்சுக் கூடம்' என்பதையும் ஏற்படுத்தினார்கள். ஆனால் கொஞ்ச காலத்துக்குப் பின் அவர்களுக்குள் அபிப்பிராய பேதங்கள் ஏற்பட்டதன் பயனாய் அகர்க்கார் என்பவர் 1889-ஆம் ஆண்டில் 'சுதாரக்' என்ற ஆங்கில மராத்தி பத்திரிகை ஒன்றை ஆரம்பித்து நடத்தலானார். இப் பத்திரிகைக்கு வேண்டிய மராத்தி விஷயங்களை அகர்க்காரும் ஆங்கில விஷயங்களைக் கோகலேயும் எழுதி வருவது வழக்கம். ஸ்ரீமான் அகர்க்கார் இப்பத்திரிகையில் ஜன சமுதாய சீர்திருத்தங்களைப் பற்றிய விஷயங்களை மராத்தி பாஷையில் திறம்பட எழுதி வந்தார். கோகலே சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் மராத்தி எழுதி வந்தாராயினும், அவர் பெரும்பான்மையாய் எழுதி வந்தவை ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளுக்கு வேண்டிய விஷயங்களே யாகும். அவர் அரசியல் சம்பந்தமான விஷயங்களையே பெரும்பான்மையாக எழுதி வந்தார். சர்வ ஜனச் சபையைச் சேர்ந்த மும்மாத பத்திரிகைக்கும் கோகலே விஷயதானம் செய்தார். இப்படியாகப் பத்திரிகையில் கோகலே நான்கு வருடங்கள் வரை ஈடுபட்டிருந்தார். அதற்குப் பின் அவருடைய மற்ற வேலைகள் அதிகரிக்கவே அவர் பத்திரிகைத் தொழிலினின்று விலகிவிட்டார். தம்முடைய பிற்காலத்தில்

பத்திரிகைகள் படிப்பதில் அவர் காலங்கழித்தாரே யொழிய அவ்வளவாகப் பத்திரிகைகளுக்கு விஷய தானங்கள் செய்யவில்லை.

கோகலே சமுதாய சீர்திருத்த விஷயங்களில் அவ்வளவாகச் சிரத்தை யெடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அவருக்கு அரசியல் துறையிலேயே அபரிமிதமான வேலைகள் இருந்ததே அவர் சமுதாய விஷயங்களில் அதிகமாய்த் தலையிட்டுக் கொள்ளாததற்குக் காரணமாகும். ஆனாலும் அவருடைய அநுதாபம் மாத்திரம் சீர்திருத்தக்காரர்கள் பக்கமே இருந்து வந்தது. அவர் ஜன சமுதாய விஷயமாகப் பொது ஜனங்களின் முன் வந்து பேசியது தாழ்த்தப்பட்டோர்கள் முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற விஷயமாகத்தான். அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டியதன் அவசியத்தை அவர் செவ்வையாய் உணர்ந்திருந்தார். நம் நாட்டிலேயே ஒரு சாராரை நாம் கொடுமைக்கு உள்ளாக்குவது அடாத செயலென்பதை அவர் முற்றிலும் உணர்ந்திருந்தார். நம்மிடையில் ஏற்பட்டுள்ள குறைகளை முதலில் களைவது அவசியமென்று அவர் கருதினர். தென்னுப்ரிக்காவில் வெள்ளையர்கள் இந்தியர்களைச் செவ்வையாய் நடத்தவேண்டுமானல், நாம் நம் நாட்டிலுள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர்களைச் செவ்வையாய் நடத்திக் காட்டவேண்டுமென்று அவர் அடிக்கடி கூறுவார்.

அரசியல் விஷயங்களில் கோகலே மிதவாதக் கட்சியைச் சேர்ந்தவராகவே இருந்தார். அவர் அரசாங்கத்தார் இந்தியர்களுக்குச் செய்துவரும் நன்மைகளையும் தீமைகளையும் எடுத்துக் காட்டிவந்தார். அரசாங்கத்தார் இந்தியாவுக்குப் பாதகமான

வழிகளில் நடந்தால் அப்போது அவர் சிறிதும் பயப்படாமல் தம் மனதில் பட்டதை உள்ளது உள்ள படியே எடுத்துக் கூறிவந்தார். ஆனல் அரசாங் கத்தாருடைய குறைபாடுகளை மாத்திரம் எடுத்துக் கூறுவதற்கு அவர் இஷ்டப்படுவதே கிடையாது. அவர் வெறும் பேச்சுக்களை வெறுத்து வந்தார். அதனல் அவருக்கும் பொது ஜனங்களிடத்தில் அரசியல் விஷயமாக அதிகமான செல்வாக்கு இல் லாமல் போய்விட்டது. படித்தவர்களே அவருடைய கருத்துக்களை உணர்ந்திருந்தார்கள்.

ஸ்ரீமான் கோகலே அவர்கள் 'சர்வ ஜன சபை'யின் காரியதரிசியா யிருந்து அரிய பெரிய காரியங்களைச் சாதித்திருக்கின்ருர். அவர் எழுதிய கடிதங்களை அரசாங்கத்தார் சர்வ ஜாக்கிரதை யுடன் கவனித்துத் தக்க பதில்களை அளித்திருக் கின்றனர். அவர் எடுத்துக் காட்டிய விஷயங்கள் அனைத்தும் உண்மையா யிருந்ததே இதற்குக் காரணமாகும்.

1896-ஆம் வருடத்தில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத் தார் இந்தியாவின் அரசிறை சம்பந்தமான விஷயங் களைக் கவனிப்பதற்காக ஒரு கமிஷனை நியமித்தார் கள். அக் கமிஷனின் தலைவர் வெல்பி என்பவ ராவர். அதனல் அதற்கு 'வெல்பி கமிஷன்' என்ற பேர் வந்தது. அக் கமிஷன் முன்னிலையில் சாட்சியங் கொடுப்பதற்காக ஸ்ரீமான் கோகலே 'தக்ஷிண கல்விச் சங்க'த்தின் சார்பாய் இங்கிலாந் துக்குச் சென்ருர். தமது முன்னிலையில் கோகலே கொடுத்த சாட்சியத்தைக் கேட்டு கமிஷன் அங்கத் தினர்கள் மிகவும் மெச்சினர்கள்.

கோகலே இங்கிலாந்தி லிருந்தபோது பம்பா

யில் முதல் முதலாகப் பிளேக் நோய் ஆரம்பித்தது. இதற்கு முன் இந்தியாவில் இந்நோய் வந்ததில்லை யாதலால், அரசாங்கத்தாருக்கும், ஜனங்களுக்கும் இதைப் பற்றி அதிகமாய்த் தெரியவில்லை. அரசாங் கத்தார் தங்களால் ஆன முயற்சிகளை யெல்லாம் செய்து நோயைத் தடுக்க முயன்றார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கோகலேயின் நண்பர்கள் சிலர் அவருக்கு எழுதிய கடிதங்களில் பிளேக் நோய் பரவியுள்ள இடங்களில் இராணுவ வீரர்கள் அதிக் கிரமமான காரியங்களைச் செய்ததாக எழுதினார்கள். இதை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஸ்ரீமான் கோகலே பத்திரிகைகளில் வியாசங்கள் எழுதி அரசாங்கத் தின் மீது குறை கூறினார். வெல்பி கமிஷன் முன்னிலையில் சாட்சியங் கொடுத்துவிட்டு ஸ்ரீமான் கோகலே இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்தவுடன் பத்திரிகைகளில் அவர் எழுதிய விஷயங்களுக்குத் தக்க சான்றுகள் கொடுக்க வேண்டுமென்று அர சாங்கத்தார் கேட்டார்கள். அக் காலத்தில் அவரு டைய நண்பர்கள் அவரைக் கை விட்டதினால் அவர் அரசாங்கத்தாரை மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் அவர் பூனா வந்து சேர்ந்தவுடன், தமக்கு நேரிட்ட இடையூறுகளையும் கவனிக்காமல், பிளேக்கைத் தடுப்பதற்காகத் தீவிர மான முயற்சிகள் செய்தார். அதனால் ஜனங்களுக் குப் பெருத்த நன்மையும் ஏற்பட்டது.

1899-ஆம் வருடத்தில் கோகலே சட்ட சபை யில் ஓர் அங்கத்தினரானார். இச் சபையின் அங் கத்தினர் பதவியை அவர் இரண்டு வருட காலந் தான் வகித்திருந்தார். அவ் விரண்டு வருட காலத் திற்குள் அவர் அநேக விஷயங்களில் தலையிட்டு

உழைத்திருக்கின்றார். அவர் பம்பாய்ச் சட்ட சபையில் அங்கத்தினராயிருந்தபோது ஜில்லா முனிஸிபல் சட்டம் திருத்தத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அது வல்லாமல் நில வருமான வரிச் சட்டமும் அக்காலத்திலேயே திருத்தத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அவ் விரண்டுக்காகவும் அவர் ஊக்கத்துடன் உழைத்தார்.

அநேக வருடங்கள் வரை கோகலே பூனு நகர சபையின் அங்கத்தினராக இருந்து நகர பரிபாலன விஷயங்களில் அதிக சிரத்தை காட்டினர். 1905-ஆம் வருடத்தில் அவர் அச் சபையின் தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். மூன்று வருட காலம் அப்பதவியை அவர் வகித்தார். அம்மூன்று வருட காலத்தில் அவர் அநேக விதமான சீர்திருத்தங்களைச் செய்தார்.

ஸ்ரீமான் பிரோஷ்ஷா மேட்டா அவர்கள் பம்பாய் சட்ட சபையின் பிரதிநிதியாக இந்த சட்ட சபையில் நியமனம் பெற்றிருந்தார். அவர் இறந்துவிடவே அவருடைய ஸ்தானத்திற்குப் பம்பாய்ச் சட்ட சபையினர் ஸ்ரீமான் கோகலேயைத் தெரிந்தெடுத் தனுப்பினர். அப் பதவியை அவர் இறக்கும்வரை வகிந்திருந்தார். இந்திய சட்டசபையில் இந்தியாவின் வரவு செலவுத் திட்டம் சம்பந்தமாக கோகலே நிகழ்த்திய பிரசங்கங்கள் இன்றைக்கும் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன. அவை விஷய ஞானத்தையும், ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியையும் தெளிந்த கருத்துக்களையும் தம்மகத்துட் கொண்டு விளங்குகின்றன. ஜனங்களின் நன்மைக்கான விஷயங்களில் அரசாங்கத்தாருடைய நன்மதிப்பையும் பொருட் படுத்தாமல், வெகு தைரியமாக அவர்

வாதாடி யிருக்கின்றனர். உப்பு வரியைக் குறைக்க வேண்டுமென்று அவர் வாதாடியுள்ளது மெச்சத் தக்கதாகும். அவருக்கு அரசிறை விஷயங்களில் அபாரமான ஞானம் இருந்தது. அந்த ஞானம் அரசாங்கத்தாருக்குப் பெருத்த துணையா யிருந் தது. அவருடைய ஞானத்தைக் கண்டு அரசாங்க பொக்கிஷ மந்திரிகளும் அடிக்கடி மெச்சுவதுண்டு. சர்வகலா சங்க சீர்திருத்த விஷயமாகவும் அவர் இந்திய சட்ட சபையில் பெரும்பாடு பட்டிருக் கின்றார். அவருடைய பிரயாசைகளினால் அத்துறை யில் நன்மையும் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீமான் கோகலே அவர்கள் சொன்ன சொல் தவறாதவர். தக்ஷிண கல்விச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த வர்கள் குறைந்தது இருபது வருடம் உழைக்க வேண்டுமென்ற விதி ஒன்றிருந்தது. அதன்படி ஸ்ரீமான் கோகலே அவ் விருபது வருட காலத்தில் அச் சங்கத்திற்காகத் தம் உடல் பொருள் ஆவியை யெல்லாம் தத்தஞ் செய்தார். அதன் பின்னர் 1904-ஆம் ஆண்டில் அச் சங்கத்தின் ஆயுள் அங் கத்தினர் பதவியினின்றும் நீங்கிவிட்டார். கல் லூரியை விட்டு விலகியபோது அவருக்கு அவ ருடைய மாணவர்கள் உபசார பத்திர மொன்றை வாசித்துக் கொடுத்தனர். அவ்வுபசார பத்திரத் திற்குப் பதிலளிக்கு முகத்தான் அவர் கூறிய தாவது "என்னுடைய ஆயுட்காலத்தில் நான் செய்த உயர்ந்த வேலையை என் பின்னால் விட்டுச் செல்லுகிறேன். உங்களில் சிலரை யான் இதர துறைகளில் சந்திக்கக் கூடுமென்றும் நான் நம்புகிறேன். இக் கல்லூரியையும், உங்களை யும் கடவுள் ஆசீர்வதிப்பாராக." ஸ்ரீமான்

கோகலே அவர்கள் கல்லூரியை விட்டு விலகிவிட்ட போதிலும் சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம் கல்லூரிக்கான நன்மைகளைச் செய்துகொண்டே வந்தார்.

தக்ஷிண கல்விச் சங்கத்தை விட்டு விலகிய பின்னர் ஸ்ரீ கோகலே அவர்கள் அதற்குச் சமமான சங்கமொன்றினைக் கண்டு அதன் மூலமாய் ஜனங்களைப் பொருளாதாரத் துறைகளிலும், கல்வித் துறையிலும், கைத் தொழில் சம்பந்தமான துறைகளிலும், வேறு பல துறைகளிலும் முன்னேற்றக் கருதினார். அதற்கிணங்க அவர் 1905-ஆம் வருடத்தில் **இந்திய ஊழியர்கள் சங்கம்** என்பதை ஸ்தாபித்தார். இச்சங்கத்துக்கு அஸ்திவாரக் கல் நாட்டியவர் அவருடைய நண்பராகிய ஸ்ரீமான் சிவராம் ஹரிஸேத் என்பவராவர். உயிருடன் இருந்தவரையில் ஸ்ரீ கோகலே அதன் முதல் அங்கத்தினராயிருந்து சர்வ அதிகாரங்களையும் செலுத்தி வந்தார். அவருடைய அதிகாரத்துக்கு மீறிய செயல் ஒன்றும் நடைபெறுவதே கிடையாது. அவர் இட்டதே சட்டமாயிருந்தது. அவருக்குப் பிறகு அதன் அங்கத்தினர்கள் முதல் அங்கத்தினருக்குப் பதிலாக மூன்று அங்கத்தினர்களைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள்தான் சங்கத்தின் காரிய நிர்வாகிகள்.

இச்சங்கத்தில் அங்கம்பெற வேண்டுமானால் அங்கம் பெற விரும்புகிறவர்களை முதல் அங்கத்தினரும் நிருவாக சபையாரும் ஆதரிக்கவேண்டும். அவர்கள் ஆதரிக்காவிட்டால் எவரும் இச்சங்கத்தில் அங்கம் பெறவே முடியாது. சங்கத்தில் அங்கத்தினராக விரும்புவோர் சரியான நடத்தையுடையர்களாயிருக்கவேண்டும்; ஊக்கத்துடனும், சிரத்தை

யுடனும் உழைக்கக் கூடியவர்களாகவுமிருக்கவேண்டும். சாதாரணமாய் ஒவ்வோர் அங்கத்தினரும் குறைந்தது ஐந்து வருடம் பயிற்சி பெறுதல் வேண்டும். முதல் மூன்று வருட காலத்தைப் படிப்பில் செலவழிக்கவேண்டும். அக்காலத்தில் சரித்திரம், பொருளாதாரம், ஜன சமுதாய விஷயங்கள் முதலானவைகளைக் கற்க வேண்டும். வேலைகளில் அனுபவமும், பயிற்சியும் பெறுவதற்காகப் புதிதாய்ச் சேரும் ஒவ்வோர் அங்கத்தினரும் சங்கத்தின் வேலைகள் நடைபெறும் இடங்களுக்கு அனுப்பப்படுவர். புதிதாய்ச் சேரும் அங்கத்தினர்கள் திறமை வாய்ந்தவர்களாயிருந்தால் மூன்று வருடப் பயிற்சியுடன் நிறுத்தப்படுவர். பயிற்சி பெறுங் காலையில் அங்கத்தினர்களுக்கு மாதந்தோறும் முப்பது ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கப்படும். பின்னர் மாத மொன்றுக்கு ஐம்பது ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. சங்கத்தைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர்கள் தங்களுடைய சொந்த ஹோதாவில் பணம் சம்பாதிக்கக் கூடாது. அப்படி அவர்கள் சம்பாதித்தாலும் அதை சங்கத்திற்குக் கொடுத்துவிடவேண்டும். குழந்தைகளையுடைய அங்கத்தினர்களுக்கு மேல் பணமும் கொடுக்கப்படுகிறது.

சங்கத்துக்குச் சொந்தமான புத்தகாலயம் ஒன்று இருக்கின்றது. அதில் அரசியல் வாதிகளுக்கு வேண்டிய புத்தகங்களெல்லா மிருக்கின்றன. இச்சங்கத்தார் பஞ்ச நிவாரண வேலைகளைச் செய்து ஏழை ஜனங்களின் கஷ்டங்களை நீக்கி வருகின்றனர். கூட்டுறவுச் சங்கங்களை ஏற்படுத்தி அவைகளின் மூலமாயும் ஏழை ஜனங்களின் கஷ்டங்களை நிவர்த்தித்து வருகின்றனர். ஏழைகளுக்குச்

சொற்ப வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்து அவர்களைக் கடனின்று நீக்குகின்றனர். 'ஸெர்வன்ட் ஆப் இந்தியா' என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையை நடத்தி அதன் மூலமாயும் ஜனங்களுக்கு அரசியல் ஞானத்தை ஊட்டி வருகின்றனர். சென்னையில் 1908, 1914-ஆம் வருடங்களில் கூடிய அகில இந்திய தேசிய மகாநாடுகளுக்கு இச் சங்கத்தார் மகத்தான உதவிகளைப் புரிந்திருக்கின்றனர்.

கோகலேயினது அரசியல் குரு மகாதேவ கோவிந்த ரானடே ஆவர். இறந்தபின் அவருடைய ஞாபகம் நிலைத்திருப்பதற்காகப் பற்பல மாகாணங்களில் பற்பல விதமான முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. பூனுவில் கோகலே ஒரு லட்ச ரூபாய் நன்கொடை வசூலித்து, அவர் பேரால் அங்கே 'ரானடே இண்டஸ்ட்ரியல் அண்டு எகனமிக் இன்ஸ்டிட்யூட்' என்ற ஒரு கல்விச்சாலையும் தொழிற்சாலையும் ஏற்படுத்தினர். அப்பள்ளிக்கூடமும் தொழிற்சாலையும் சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கி வருகின்றன.

1905-ஆம் வருடம் காசியில் கூடிய காங்கிரஸ் மகா சபைக்கு ஸ்ரீமான் கோகலே தலைவராகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார். அச்சமயம் தம்முடைய தலைமைப் பேருரையில் இந்தியாவுக்கும் குடியேற்ற நாடுகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சுதந்திரங்கள் கொடுக்கப்படவேண்டு மென்று அவர் கூறினர். அத்துடன் நில்லாமல், அவசரப்பட்டுக் காரியங்களைச் செய்தல் தகாதென்றும், முன் விளைவு, பின் விளைவு முதலியவைகளைக் கவனித்துக் காரியங்களைச் செய்துகொண்டு போகவேண்டுமென்றும் கூறினர். அதே தோரணையில் அரசாங்கத்தாரது கிரமமற்ற

செயல்களையும் அவர் கண்டித்துப் பேசினர். அவ ருடைய தலைமைப் பிரசங்கம் அமிதவாதிகளுக்கும், மிதவாதிகளுக்கும் பூர்ணமான மனத்திருப்தியையே அளித்தது. சுதேச கைத்தொழில்களை ஆதரிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தைக் குறித்தும், கிராமாந் தரங்களிலுள்ளவர்களுக்குக் கல்வியைப் புகட்டுவ தற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தைக் குறித்தும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களைச் சகோதரர்களாகப் பாவித்து அவர்கட்கு ஏற்பட் டுள்ள குறைபாடுகளை நீக்கவேண்டியதன் அவசியத் தைக் குறித்தும் அவர் தம்முடைய பிரசங்கத்தில் கூறினர். அவர் கூற்றுக்களில் ஒரு சில அவர் உயிருடன் இருந்த காலத்திலேயே பயனை அளிக்க வாரம்பித்தன.

அதன் பிறகு இந்தியாவின் முன்னேற்றத்திற் காக இங்கிலாந்தில் பாடு படுவது அவசியமென்று கருதி கோகலே அவ்விடத்திற்குச் சென்றார். சென் றவர் அநேக தடவைகளில் இந்தியா மந்திரியைக் கண்டு சம்பாஷித்தார். அத்துடன் நில்லாமல், இந்தியா விஷயத்தில் சம்பந்தப்பட்ட இதர உத்தி யோகஸ்தர்களையும் கண்டார். இந்தியாவின் முன் னேற்றத்தில் சிரத்தை காட்டியவர்களையும் கண்டு இந்தியாவின் நிலைமையை அவர்களுக்கு உள்ளங் கை நெல்லிக்கனிபோல விளக்கமாக எடுத்துரைத் தார். அவருடைய விஷய ஞானத்தைக்கண்ட ஆங்கிலேயர் அவர்பால் பரிவு காட்டினர்.

கோகலே இங்கிலாந்து சென்றது மின்டோ- மார்லி சீர்திருத்தங்களுக்கு ஒரு விதத்தில் நல்லதே யாகும். அவருடைய பெருமுயற்சியின் பலனைத் தான் இந்தியா மந்திரி சபைக்கு இரண்டு இந்தியர்

களும், இராஜப் பிரதிநிதி, மாகாண கவர்னர் இவர்களுடைய நிர்வாக சபைகளுக்கு ஒவ்வோர் இந்தியரும் நியமிக்கப்பெற அநுகூலங்கள் ஏற்பட்டன. சட்ட சபைகளுக்கும் அதிகமான அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பற்றி வாதிக்கவும் சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கு அதிகாரம் ஏற்பட்டது. மேலும் பொதுஜன சம்பந்தமான விஷயங்களைக் கவனிக்கத் தீர்மானங்கள் கொண்டுவரவும், கேள்விகளைக் கேட்கவும் அங்கத்தினர்கள் அதிகாரங்கள் பெற்றனர். உத்தியோகஸ்தர்களும் ஜனங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை மதித்து நடக்க வாரம்பித்தனர். அது வரையில் இந்திய அரசாங்கத்தினரே எல்லாவித அதிகாரங்களையும் கைக்கொண்டு மாகாண அரசாங்கங்களுக்குப் போதும்ான அதிகாரங்கள் கொடுக்காமல் இருந்தனர். மின்டோ-மார்லி சீர்திருத்தங்களுக்குப் பிறகே மாகாண அரசாங்கங்களின் அதிகாரங்கள் பெருகின.

இத்தகைய நலன்களுக்குக் காரண பூதராயிருந்த நமது கோகலே அவர்களுக்கு இந்தியா மந்திரி சபையில் ஓர் அங்கத்தினர் பதவியை அரசாங்கத்தினர் வழங்கினர். ஆனல் அவர் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பதவி ஏற்காமலே அபரிமிதமாக காரியங்களைச் செய்யலாமென்றே அவருடைய எண்ணம். அவ்வெண்ணத்தின்படியே அவர் பதவிகளை யேற்றுக்கொள்ளாமல்ஜனங்களுக்கான அநேக நன்மைகளைச் செய்து முடித்தார்.

கோகலே இலவசக் கட்டாய கல்விக்காகத்தம் உடல் பொருள் ஆவியையெல்லாம் தத்தஞ் செய்த பெரியாராவர். ஆரம்ப கட்டாய கல்விக்காக இந்திய

சட்ட சபையில் அவர் செய்த பிரசங்கங்கள் கல்லை யும் உருகச் செய்யும். ஆனால் அக்காலத்திலிருந்த நிலையின்படி அவரால் அவ்விஷயத்தில் அதிகமாகச் சாதித்துவிட முடியவில்லை எனினும் அவருடைய முயற்சிகள் வீண்போகாமல் இப்போது பலனளிக்க ஆரம்பித்துள்ளன.

கோகலே அவர்கள் தென்னாப்ரிகா இந்தியர் கள் விஷயத்தில் மிகவும் அநுதாபம் கொண்டவர். முதலில், இந்தியர்கள்தென்னாப்ரிகாவுக்குஒப்பந்தக் கூலிகள் என்ற முறையில் சென்று காடு மேடுகளை யும், பள்ளங்களையும், தரிசாய்க் கிடந்த நிலங்களை யும் பண்படுத்தி வசிப்பதற்குத் தகுதியான இட மாகச் செய்தார்கள். ஒப்பந்த காலம் முடிவடைந்த பின்னர் அவர்களில் பெரும்பாலோர் தம் சொந்த நாடாகிய இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வராமல் அவ் விடத்திலேயே நிலம் புலம் முதலானவைகளை வாங் கிக்கொண்டும் வர்த்தகம் வியாபாரம் செய்து கொண்டும் ஜீவிக்கலாயினர். அவர்கள் நாளடை வில் செல்வவந்தராகவும் ஆய்விட்டார்கள். இதைக் கண்ட அந் நாட்டு வெள்ளையர்கள் அவர்கள்மேல் பொறாமை கொண்டு அவர்களை நாட்டைவிட்டுத் துரத்துவதற்காகப் பற்பல கொடிய சட்டங்களை இயற்றித் துன்புறுத்த வாரம்பித்தனர். நாளா வட்டத்தில் இத்துன்பங்கள் சகிக்கக் கூடாதபடி பெருகின.

இப்படியிருக்கையில், வழக்கொன்றினை நடத்துவதற்காக உலகம் போற்றும் காந்தியடி கள் தென்னாப்ரிகா செல்ல வேண்டியதாயிற்று. அவரும் அங்கே துன்புறுத்தப்பட்டார். அதைக் கண்ட அவர், விஷயத்தை ஆய்ந்தோய்ந்து பார்க்க

வேண்டுமென்று கருதி அவ்விடத்திலேயே தங்கிவிட்டார். இந்தியர்களுக்கு நாளாவட்டத்தில் சுதந்தரம் என்பதே போய்விட்டது. அவர்கள் மிருகங்களிலும் கேவலமாய் நடத்தப்பட்டார்கள். காந்தியடிகள் ஆற்ருணுத் துயரிலாழ்ந்து தென்னுப்பிரிகாவிலுள்ள தம் சகோதரர்களது கஷ்டங்களை நீக்குவதற்குரிய வழியாது என்பதைக் குறித்து ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்படியிருக்குஞ் சந்தர்ப்பத்தில் தென்னுப்பிரிகாவிலிருந்து காந்தி, கோகலே அவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதி அவர் தென்னுப்பிரிகாவுக்குப் போந்து விஷயங்களை நேரில் பார்த்துவிட்டுச் செல்ல வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். அதைக் கண்ட கோகலே இனியும் சும்மாவிருக்கலாகாதென்று கருதி, தம்முடைய தேகநிலையையும் பொருட்படுத்தாமல், இங்கிலாந்தினின்றும் தென்னுப்பிரிகாவுக்குப் பிரயாணமானுர்.

தென்னுப்பிரிகாவுக்குச் சென்ற நமது கோகலே அவ்வரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த முக்கிய உத்தியோகஸ்தர்களுடன் இந்தியர்களுடைய கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பற்றிப் பேசினுர். அவர்கள் கோகலே அவர்களது பெருந் தன்மையையும், கல்வி வன்மையையும் இன்னுமுள்ள பிற நற்குணங்களையும் கண்டு ஆச்சரியமுற்றனர். தாங்கள் அதுவரையில் தென்னுப்பிரிகா இந்தியர்களுக்கு விளைத்த கேடுகள் அநியாயமானவை என்று உணர்ந்து அதற்காக வருத்தப்பட்டனர். அத்துடன் நில்லாமல் அவர்களது குறைகளை நீக்குவதாகவும் வாக்களித்தனர். அப்போது இந்தியாவின் இராஜப் பிரதிநிதியாயிருந்தவர் லார்ட் ஹார்டின்ஜ். அவர் இந்தியர்கள் விஷயத்தில் மிக்க பரிவு கொண்டவர். அவரும் தென்

ணுப்ரிகா இந்தியர்களது குறைகளை நீக்குவதற்காகப் பெரிதும் பாடுபட்டார். இவரனைவருடைய முயற்சிகளாலும் தான் தென்னுப்ரிகா இந்தியர்கள் விஷயம் ஒருவாருக முடிவடைந்தது.

இந்திய மக்களுள் சில மேதாவிகள் 1885-ம் ஆண்டில் இந்திய தேசீய மகா சபை யெனும் காங்கிரஸ் மகா சபையை நிருவி, அதன் மூலமாய் இந்தியர்களுக்குப் பெருத்த உத்தியோகங்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று ஆண்டுதோறும் கிளர்ச்சி செய்து வந்தார்கள். அக் கிளர்ச்சிகளை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் எவ்வளவு காலம் கவனிக்காதிருக்க முடியும்? கடைசியில் 1912-ஆம் வருடத்தில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் இந்தியர்களுடைய கிளர்ச்சிகளுக்குச் செவி சாய்க்க வேண்டியதாயிற்று. அதற்கிணங்க அவர்கள் ஒரு கமிஷனை நியமித்தார்கள். இக் கமிஷனுக்குப் 'பப்ளிக் ஸர்விஸ் கமிஷன்' என்று பெயர். இதனுடைய தலைவர் லார்ட் ஐலிங்டன் என்பவர். இந்தக் கமிஷனில் நமது கதா நாயகரான ஸ்ரீமான் கோகலேயும் ஒரு அங்கத்தினராக நியமிக்கப்பட்டார். இக் கமிஷன் முன்னிலையில் சாட்சியங் கொடுத்த ஆங்கிலேய உத்தியோகஸ்தர்கள் ஒரே மொத்தமாய் இந்தியர்களுக்கு காரியங்களை நிர்வகிக்குஞ் சக்தி போதாதென்று கூறினர்கள். இதைக் கேட்ட கோகலே அவர்களுக்குச் சொல்லொணு மனவருத்தம் ஏற்பட்டது. சாட்சியங் கூறியவர்களைக் குறுக்கு விசாரணை செய்து அவர்கள் வாயி லிருந்தே இந்தியர்கள் திறமைசாலிகள் என்னும் சொல் வரும்படி செய்தார். இக் கமிஷனில் அவருக்கு அபரிமிதமான வேலை இருந்தபடியால் அவர் இரவும் பகலும்

உழைக்க வேண்டியதாயிற்று. இங்ஙனம் உழைத்த தன் பயனாய் ஸ்ரீ கோகலே அவர்களுக்குத் தேக அசௌக்கியம் ஏற்பட்டது. அதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவர் கமிஷன் வேலைகளைச் செய்து வந்தார். கடைசியில் அவருடைய தேக நிலை அளவுக்கு மீறிப் போய் விட்டது. இதைக் கண்ட அவருடைய நண்பர்கள் அவரை சுதேசம் சென்று ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளும்படி வற்புறுத்தினார்கள். அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி ஸ்ரீ கோகலே இங்கிலாந்தை விட்டு இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்தார். இந்தியா சேர்ந்தும் அவருடைய தேகநிலை முன் போலவே இருந்தது. கடைசியில் அதே நோயாய்க் கிடந்து அவர் 1915-ஆம் வருடம் பிப்ரவரி மாதம் 19-ஆம் தேதி இவ்வுலக வாழ்க்கையை நீத்து இறைவன் திருவடி நிழலை யடைந்தார். இறக்குங் காலையிலுங்கூட அவருடைய எண்ணமெல்லாம் பப்ளிக் ஸர்விஸ் கமிஷன் மேலேயே இருந்தது. இக் கமிஷன் மூலமாய் இந்தியர்களுக்கு அநேக நன்மைகள் கிடைக்குமென்று அவர் எண்ணியிருந்தார்.

கோகலே அவர்கள் இந்தியாவின் முன்னேற்றத்திற்காக இரவென்றும் பகலென்றும் பாராமல் உழைத்து வந்தாரல்லவா? இதைக் கண்ட இந்திய அரசாங்கத்தார் அவருக்கு ஸி. ஐ. இ. பட்டம் நல்கப்பட வேண்டுமென்று மன்னர் பிரானுக்குச் சிபார்சு செய்தார்கள். இதைப்பற்றி லார்ட் கர்ஸன் அவருக்கு எழுதியுள்ள கடிதத்தில், 'தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தக் கௌரவமானது தாங்கள் தங்களுடைய தேச மக்களுக்காக உழைக்கும் பான்மையை மெச்சி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இனியும் தாங்கள் முன்போலவே தங்களுடைய தேச மக்களின் நன்மைக்காக உழைக்கவேண்டு மென்பதே என்னுடைய விருப்பமாகும். தங்க ளைப்போலொத்தவர்கள் இன்னும் பலர் இந்தியா வில் ஏற்பட வேண்டுமென்பது என்னுடைய கோரிக்கை யாகும்' என்று கூறியுள்ளார். இந்தியா வின் இராஜப் பிரதிநிதியா யிருந்த லார்ட் ஹார் டின்ஜ் 1914-ஆம் வருடத்திலே கோகலே அவர் களுக்கு கே. ஸி. ஐ. இ. பட்டம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று சிபார்சு செய்திருந்தார். அப் போது இந்தியா மந்திரியாயிருந்த லார்ட் க்ரூ என் பாரும் அச் சிபார்சை ஏற்று மன்னர் பிரானுக்கு அறிவிக்க இசைந்திருந்தார். எனினும் கோகலே இதை அறிந்து தமக்கு இத்தகைய பட்டம் இல்லா திருத்தலே நலம் என்று தெரிவிக்க, அவ்விஷயம் அத்துடன் நின்றுபோய் விட்டது.

தன்னல மென்பதே சிறிது மின்றிப் பாரத நாட்டுமக்களது சீர்திருத்தத்திற்காகவும், மேம்பாட் டுக்காகவும் ஓய்வின்றி உழைத்த இப் பெரியார் இன்றும் பாரத நாட்டில் சீரிய புத்திர ரத்தின மாகக் கொண்டாடப்படுகிறார்.